Den uforbederlige bibliotekar
Niels Jensen

Skanning / foto af tekst.

https://uforbederlig.dk

Udarbejdet af Niels Jensen

Til min kjære Bathilde!

Vor Herre være med Dig alle Dine Dage!

Din trofaste og kjærlige Fader.

Moesgaard den 24 April 1869.

T. C. Dahl

For Børn,

ved

Jul. Chr. Gerson.

(Med 17 Træsnit, tildeels originale efter Tegning af Chr. Deichmann, tildeels Copier efter Tegning af Oscar Pletsch, samtlige skaarne af H. P. Hansen.)

Det er Regn,
Sa'e Peer Degn.
(See Pag. 41.)

Kjøbenhavn.
Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.
Trykt hos F. E. Bording.

Indholdsfortegnelse.

Digte.

	Side.
Hvis er Æblet?	10.
En Barnevise	15.
Spurveungen	27.
Herr Flink og Herr Doven	31.
Kilden	33.
Sangfuglene og Kragen	46.
Tidlig op	49.
Aarets Maaneder	57.
Frøken „Suur"	63,
Alfernes Gaader	65.
I Glæde	73.
Sporvognshesten	81.
Lille Christian	91.
Frokornet	97.
Dovne Thorvald	105.
Viinranken	113.
Morgenbøn	124.
Aftenbøn	124.
Herr Vinter	129.
Gud og Forældrene	137.
Aben og Drengen	157.
Hanen	161.
I Sorg	172.
En geographisk Nød	175.
Til Julen	176.
Fire Ønsker	192.
Nytaarsnat	193.
Den lille Tyv	202.

Eventyr og Fortællinger.

De to Roser	1.
Den lille Fisk og Gjedden	17.
Træskomandens Niels	34. 50. 66.
Den lille Fisk	82.
Hvad der hændtes D. O'Rourke	98, 114.
De gamle Skomagerfolk	130.
Sneemanden	152.
Naboerne	162.
Arven	178.
Billedet	194.

Dramatiske Scener.

En giftig Tunge	138.

Fabler i Prosa og Sagn.

Herr Snip	80.
Troskab	96.
Østerlandske Sagn	127.

Naturhistoriske Meddelelser.

Side.
En Vandring i zoologisk Have 10, 23, 41, 59, 75, 87, 106, 121, 146, 168, 199.

Historiske Meddelelser.

Side.
Admiral Ruyter. . . . . . 28.
Forklog og Bagklog . . . . 47.
Samuel Johnson . . . . . 71.
Lulli . . . . 92.
Telesila . . . . 110.
Josephine Beauharnais Søn 203.

Billeder.

17 Træsnit med Text. Tegningerne vexelviis originale af Chr. Deichmann, eller Copier, efter Oscar Pletsch, samtlige skaarne i Træ af H. P. Hansen.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

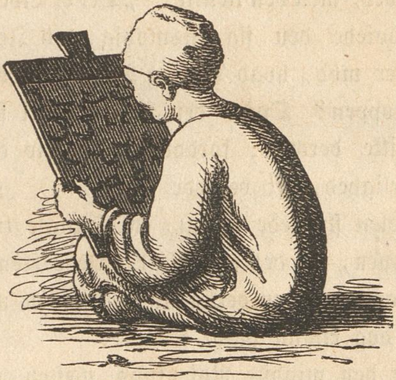

№ 1. Søndagen den 11. October. 1868.

Først og fremmest.

Før Du tænker paa Din Gjerning,
Tænk paa Herren først og fremmest,
Det, man gjør med ham for Øie,
Falder altid allernemmest.

g.

De to Roser.

(Et Eventyr af Gerson.)

„Jeg er smuk," sagde Rosenknoppen og aabnede sig, „endnu kun nogle Dages Sol, saa skal jeg sidde paa Prindsessens Bryst;" og, idet den sagde det, ligesom hævede den sig lidt paa sin Stilk, forud glædende sig til den Beundring, den skulde nyde. „Du er smuk," sagde Vinden og kyssede den, og da den legende havde

gynget den lidt, strøg den forbi en Rose, der alt længe havde været fuldt udsprungen, og rev af dens fyldige Krone et stort, men af Sol og Tørke halvtløsnet Blad. Rosen følte det, men den tænkte: „Det er Livets Gang!" et Øieblik bøiede den sig mismodig mod Jorden, saa tog den atter mod, hvad Tid og Veir vilde bringe den. Og Rosenknoppen? Ogsaa den saae Bladet falde, men den tænkte ikke derover; fordybet i sig selv drømte den om den Herlighed, der ventede den.

Og Solen skinnede varmt, en Straale trængte ind i Rosenknoppen, og det ene Blad tittede frem efter det andet. Snart stod den deilig at see til, en udsprungen Rose, men dog endnu halvt Knop.

„Nu er den mindste Rosenknop næsten ogsaa udsprungen," sagde Dronningen, der med sine Hofdamer kom gaaende i Slotshaven; „allerede udfolde dens Blade sig til en prægtig Krone, og det er en Nydelse at bøie sig over den og inddrage dens Duft. Men den store Rose begynder allerede at visne, det varer ikke længe, saa er den Herlighed forbi!" Og da hun, idet hun sagde det, fik Øie paa det af Vinden afrevne Blad, tog hun det op og betragtede det, tankefuldt dvælende ved sin egen Blomstringstid og ved al den Lykke, der engang havde knyttet sig dertil.

Tause stode Hofdamerne og ventede paa, hvad hun vilde sige, men hun taug. En Sommerfugl fløi hen over hendes Hoved, hun slog Øiet op og lod saa Bladet falde. Og saa gik hun videre smilende, men dog endnu tankefuld.

Ikke langt borte fra Dronningen og hendes Følge

stod en fattig ung Pige og saae, hvad der foregik. Bange skjulte hun sig bag en Busk, thi, skjøndt Slottets Have var aaben for Alle, undsaae hun sig dog ved, at et kongeligt Øie skulde hvile paa hende. Men da Dronningen og de fornemme Damer vare gaaede, traadte hun ganske sagte nærmere, bukkede sig og tog det bortkastede Blad op og kyssede det. „Det har Dronningen rørt ved," sagde hun, „det vil jeg tage op og gjemme. Man siger, hun er god mod Fattigfolk og velsignet for dem, der omgaaes hende, dette Blad skal ligge blandt mine kjæreste Erindringer og holdes høit i Ære!" Og saa kyssede hun det paany og gjemte det ved sit Hjerte.

Ikke langt borte fra den nysudsprungne Rosenknop havde Dronningen staaet stille paany, for endnu en Gang at kaste et Blik paa den Blomsterflor, hun havde forladt. Da saae hun den fattige Pige kysse det bortkastede Blad og gjemme det. Et Øieblik syntes hun overrasket og tænkte paa at gaae tilbage, saa skiftede hun igjen Sind, sagde Noget til en af sine Hofdamer, og den kongelige Skare gik saa videre.

Een Dag med Sol er for en Blomst, hvad Aar med Sundhed er for Mennesker, og den nye Dag, der oprandt, var en solvarm og smuk. I den unge Rose gjærede det og brød, og før endnu Solen var kommen ret høit op paa Himlen, stod den fuldt udsprungen i sin favreste Pragt. „Nu kan Prindsessen komme, naar hun vil," tænkte den, „smukkere, end jeg nu er, kan jeg ikke blive." Men Prindsessen kom ikke. Kun Havens Gartner kom, og da han havde betragtet Rosen fra

alle Sider, skar han den af og sagde: „Den Rose skal ikke blive staaende længere her, idag skal den paa Prindsessens Bord.“ Og saa afskar han flere Blomster, men Rosen satte han i Midten af dem som den, der skulde kaste Skjønhedsskjæret over dem alle. Det var en Blomsterkost, der nok kunde sættes paa et kongeligt Bord.

Hvad Rosenknoppen havde ventet, det var det ikke. Den havde haabet at faae Plads paa Prindsessens Bryst, maaskee ganske ene, nu skulde den staae paa hendes Bord, halvt skjult mellem andre Blomster, og vel bemærkes, men maaskee ganske flygtigt. Da den blev skaaren af, følte den det derfor ogsaa desto stærkere, og der gik som en stikkende Smerte gjennem den ligefra dens Stilk til dens Krone. Men sørge længe gjorde den dog ikke, den skulde jo dog staae paa Prindsessens Bord, og, hvo veed, maaskee endogsaa berøres af hendes hvide Haand. Og da den blev sat ned i Blomsterbægeret paa Bordet, udsendte den en liflig Duft som en venlig Hilsen til den, hvis Gunst den haabede at naae.

Længere op ad Dagen stod den fattige Jomfru i Prindsessens Værelse, og Dronningen selv stod ligeoverfor hende og saae, kjærligt hensunken i Betragtningen, paa hendes barnlige, lidt alvorlige Ansigt, hvorover Undseelsen havde lagt en let Rødme. Prindsessen stod ikke langt borte, syslende med en lille Fugl, som hun, ved at forskrække den, uophørlig jog frem og tilbage i dens gyldne, men snevre Buur. Dronningen havde valgt sin Datters Værelse til at modtage den unge Pige i, hun vilde, at Datteren skulde lære af, hvad hun under den kommende Samtale saae og hørte. Eet

vidste nemlig Dronningen: Prindsessen var ikke god, og hvormeget hun end havde gjort for at fremkalde en Forandring til det Bedre, hendes iilsindede og onde Natur havde hun dog ikke kunnet forandre.

„Du gjemte igaar,“ sagde Dronningen, „et Rosenblad, jeg havde taget op, men atter lod falde. Dig uafvidende saae jeg det, netop som jeg vendte mig tilbage. Hvorfor tog Du dette Blad, og hvorfor gjemte Du det?“

Den unge Pige skjælvede, hun frygtede, at hun havde taget Noget, hun ikke maatte røre. Heller ikke var hun vant til at svare, naar en Dronning talte. Taus saae hun derfor ned for sig og ventede paa, hvad Dronningen mere vilde sige. Men ogsaa hun taug og betragtede hende en Stund deeltagende. Saa brød hun dog atter Tausheden og sagde: „Forbrudt Dig ved at tage Bladet har Du ikke, et Øieblik efter vilde Vinden dog have hvirvlet det bort. Men hvorfor gjemte Du det? Hvorfor kyssede Du det? Det lille Blad, der dog nu var uden Skjønhed?“

Den unge Pige følte sig ligesom lidt lettet ved Dronningens Ord og sagte stammede hun: „Det Blad vilde jeg saa gjerne eie!“ Og da Dronningen paany spurgte, svarede hun: „Det skulde, saatidt jeg seer derpaa, minde mig om den Haand, der havde berørt det!“

Dronningen stod længe eftertænkende, derpaa tog hun den unge Piges Haand og sagde: „Du har havt mig kjær, inden Du endnu kjendte mig! Vilde Du bevare Din Kjærlighed for mig, hvis Du kom til at kjende mig nøiere?“

Den unge Pige saae op, og en Taare traadte i hendes Øie. Hun vilde svare, men Bevægelsen, hun var i, gjorde hende det endnu umuligt. Dronningen forstod det og sagde: „Vil Du herefter stadig være om mig og elske mig, som Du gjør det nu?" Og da den unge Pige nu hviskede et glad, men dog endnu lidt frygtsomt Ja, tog Dronningen et kostbart Perlesmykke af sin Hals, og, idet hun gav den unge Pige det, sagde hun: „Du vilde nøies med et vissent Blad, jeg kun havde berørt, her giver jeg Dig et Smykke, jeg i lange Tider har baaret. Vær mig hengiven, vær mig tro, og fra det Øieblik af, jeg nu pryder Dig med, hvad der længe var mig selv en kjær Prydelse, skal min Kjærlighed følge Dig, saalænge jeg lever."

Den unge Pige saae skjælvende af Glæde og Taknemmelighed op paa Dronningen, og da denne nu med egen Haand lagde Perlesmykket om hendes Hals, var ogsaa hun dybt bevæget. Men Rosen i Blomsterbægeret saae det, og en Anelse opstod hos den af, at, hvad den tidligere havde ønsket og haabet, maaskee ikke var det Høieste, den kunde ønske.

Da den fattige Pige forlod Dronningen og neiede for hende og Prindsessen, følte hun sig saa lykkelig, som hun aldrig havde følt sig. Og da hun kom hjem til sine Forældre, i det fattige Huus, og fortalte, hvad der var skeet, velsignede de Alle Dronningen og jublede af Glæde og Haab. Men den unge Pige kunde neppe den Nat falde i Søvn, og naar hun dog et Øieblik lukkede sine Øine, drømte hun om Dronningen og Rosenbladet, og hun syntes, at det, efterhaanden som hun saae paa

det, blev større og større, indtil det tilsidst hvælvede sig over hendes Leie til et mægtigt Rosentelt, under hvis Buer milde Øine tindrede som Stjerner.

Men hvad gjorde Prindsessen, da den unge Pige var gaaet? Hun saae paa den Perlesnor, hun bar, og tænkte: „Af Smykker som det, hun fik, har jeg selv nok.“ Og da ogsaa Dronningen havde forladt hende, gik hun hen til Rosen, der stod duftende i Bægeret, tog den ud og satte den paa sit Bryst. „Bær Du kun Dit Blad,“ tænkte hun om den fattige Pige, „jeg bærer nu den deiligste Rose. Og saa er jeg Prindsesse og Du kun en af de Mange, der tjene os!“

Rosen hørte, hvad hun sagde, og da hun tog den af Bægeret, skjælvede den. Nu var dens stolte Drøm gaaet i Opfyldelse. Og alligevel var det ikke Glæde, der bevægede den saa stærkt, den syntes i dette Øieblik, at det visne Blad var lykkeligere end den, og et blegt, sørgmodigt Skjær lagde sig hen over dens Krone. Prindsessen saae det ikke, hun forstod ikke at see paa Naturen med Hjertets Øie; kastende med Nakken, gik hun ind i Salen, hvor der var Hoffolk i Mængde, og snart var den fattige Pige og Rosenbladet glemt.

„Hvilken deilig Rose!“ sagde en Kammerherre, der bar en stor Guldnøgle, og saa bukkede han for Prindsessen. „Den er saa zart i Farven som Morgensolen, der staaer op i lette Taager.“ Og saa lod han sin Haand bevæge sig straaleformigt, som om det zarte Rødt strømmede ud af hans Fingerspidser. Og en Gardeofficeer, der kom lige hen til Prindsessen, dreiede paa sin Knebelsbart og sagde: „Hvilken vidunderlig deilig Rose!

Det er Purpur, dyppet i nyfalden Snee!" Rosen hørte det og glædede sig; men Prindsessen saae misfornøiet ned, og da Gardeofficeren atter havde forladt hende, gik hun hen til Vinduet, tog useet af Andre Blomsten af sit Bryst og rev de deilige Blade af. „Kan man ikke beundre mig, blot fordi Du tiltrækker Dig al Beundring," sagde hun, „saa skal Du idetmindste heller ikke glæde Dig ved den." Og hun kastede saavel Stilken som de afrevne Blade ud i den raske Strøm, der flød forbi Slottet.

Der gik et dybt Suk gjennem den sønderrevne Rose, og da Vinden idetsamme strøg hen over Vandet, smeltede dens Susen sammen med Sukket. Og saa flød den nys beundrede Blomst ned ad Vandet, til den efterhaanden forsvandt i det fjerne Dyb. Men ikke langt fra Stedet, hvor den blev kastet ud, stod i Blomsterhaven den Rose, der Dagen iforveien havde tabt det første Blad, det Blad, Dronningen havde betragtet og den unge Pige gjemt. Nu var det første Blad blevet fulgt af flere, og det vilde ikke vare længe, saa vilde den have tabt dem alle. Men den sørgede ikke derover. Den havde ikke fordret af Livet, hvad den ikke burde fordre, og dog havde den naaet Alt, hvad den for sin korte Tilværelse kunde ønske sig.

Da Aftenens Stilhed lagde sig om det kongelige Slot, fløi en Fugl syngende op fra Rosenfloren. Vil Nogen vide, hvad den sang? „Naar vor Herre vil det," sang den, „kan selv det visne Blad bringe Lykke og gjennem Tider bevares i taknemmelig Erindring!"

Seiladsen.

Hans.

Lille Karen, pas dog paa!
Hvis Du Baaden slipper,
Er den strandet, før Du veed,
Paa de vilde Klipper.

Karen.

Lille Hans, det blæser jo
Ikke mindste Kjende,
Før til Klippen Baaden naaer
Kan jeg den jo vende.

—xx—

Hvis er Æblet?

(Af Gerson.)

Paa et Træ et modent Æble hang,
Rask en Abe sig paa Grenen svang,
Greb det med en Hungrigs Appetit,
Raabte: „Æblet, Æblet, det er mit!"

Men forneden kom en munter Svend,
Sagte sneg han sig mod Træet hen,
Tog et Tag i Aben, sagde: „Dit
Bliver aldrig Æblet, det er mit!"

Rask han skar det over, men kun huult
Var det indeni, og ganske skjult
Sad en lille Orm og sagde blidt:
„Æblet, Ven, har længe været mit!"

En Vandring i zoologisk Have.*)

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

Naar det er godt Veir, saa vil man gjerne gjøre en lille Udflugt i det Frie, og idag er det netop godt Veir. Vel er Jorden endnu lidt vaad, det har nemlig regnet stærkt inat, men Solen skinner nu saa varmt, at det er en Lyst, og det visnede Efteraarslov tager sig i Solbelysningen ualmindelig godt ud. Men hvor skulle vi helst gaae hen? Paa Volden? Nei, der komme vi saa tidt, den kunne vi, som vor store Tabel, udenad paa Fingrene. Paa Langelinie og see ud over det deilige Sund? Ja,

*) Den her paabegyndte „Vandring gjennem zoologisk Have" vil blive fulgt af „En Vandring gjennem oldnordisk Museum", „En Vandring gjennem zoologisk Museum" og „En Vandring gjennem ethnographisk Museum", hvilke samtlige Meddelelser ville blive affattede af dygtige yngre Videnskabsmænd.

Redact.

det er et Skue, der ikke er værd at foragte, Havet med sine Seilere er altid nyt og friskt. Men Luften er dog i October noget kold derude, og Vandringen dertil er det maaskee bedre at opsætte, til Foraaret atter kommer med sine milde Luftninge. Men ud til Frederiksberg, til zoologisk Have? Ja, det Indfald var ikke saa galt! Naar vi undtage vore Medmennesker, er der dog Intet, vi holde saameget af som af Dyrene, de smaa som de store. Og ved at betragte dem kunne vi tillige lære Noget, Noget, der ikke blot kan underholde os i Øieblikket, men ogsaa være os til Nytte i Fremtiden.

Saa er det da besluttet, vi foretage en Vandring til zoologisk Have. Saamange som vi ere, gaae vi derud, Pigebørnene med — fordi man er Pigebarn, behøver man ikke at være Stedbarn. Vi kunde jo vel kjøre derud, men Sporvognene ere ikke for dem, der have unge Been, det unge Blod maa være i Bevægelse, det taaler ikke Stilhed. Paa Veien kunne vi synge en lille Sang, saa skrider Foden lettere afsted, og slaaer een ikke til, kunne vi for den Sags Skyld synge flere, af Sange kunne vi jo nok. Men mange behøves der dog ikke, thi nu ere vi allerede ved Maalet, netop i dette Øieblik staae vi lige ved Indgangen til Haven. Op med Øine og Øren da Alle, det gjelder nu, hvo der passer bedst paa og længst husker, hvad der sees og høres.

Holdt, lader os strax standse en Smule her ved det store Buur, som staaer op ad Pavillonens venstre Side, altsaa henimod Indgangen. Vi see her i Buret mange Trapezer, Touge, Rutschbaner og andre gymnastiske Apparater. Her maa vel altsaa opholde sig nogle gode Gym-

nastikere. Staae vi lidt, faae vi ogsaa at see, at vi have Ret i vor Slutning; thi henved en halv Snees Aber komme ud af et lille Skur ved Siden af og bevæge sig ved Gyngen, Klattren og Hoppen fra det ene Toug til det andet. Hvad er det, som nu sætter disse Dyr istand til med en saadan overordentlig Lethed at klattre og springe fra Toug til Toug? Dertil maae vi søge Grunden i hele deres Bygning. Kroppen, see vi, er i Forhold til de lange og kraftige Lemmer temmelig smekker og spinkel, og Lemmerne ere stærke, muskuløse, lange, og hvad der er vigtigst, forsynede med fire Hænder. Haanden er et ganske udmærket Griberedskab. En Haand bestaaer, som bekjendt, af fem Fingre, hvoraf den inderste, Tommelen, kan føres frit henimod de andre fem, saa at derved en Gjenstand kan fattes; fremdeles er en Haand altid forsynet med følsom Hud, deels paa Fingerspidserne, deels i Huulhaanden og endelig i Reglen forsynet med flade Negle. Derved at Haanden godt kan fatte om en Green eller Lignende, og tillige føle, hvad den fatter, bliver den et ganske fortrinligt Redskab til Klattring. Og da Aberne have fire Hænder, og de bedste Akrobater dog kun to, kunne vi let forstaae, at Aberne maae kunne klattre langt bedre. Et andet Klattreredskab, som mange Aber have, er Halen, men da ingen af dem, der nu ere i Buret, have Snohale, ville vi først en anden Gang omtale den. Her see vi Aberne klattre tilsyneladende for deres Fornøielse. Gjøre de det nu ogsaa i deres Frihed? Dertil maae vi svare: Ja; men ikke blot til Lyst, men tillige fordi de ere nødte dertil for at faae deres Føde. Aberne leve nemlig af alle

mulige Frugter, som de plukke af Træernes Grene og med deres forreste Hænder føre til Munden. Naar I række Aberne her i Buret en Nød eller anden Frugt, kunne I see, at det er sandt, og derved faae Aberne, navnlig naar de spise, en vis Lighed med Mennesket, hvad der dog ogsaa hidrører fra, at Hovedet er kort og rundt, begge Øinene vende fortil, og Ørene have samme Form som Menneskets. Men ere nu Abernes Tænder ogsaa godt indrettede til at spise Frugter; ja, lige saa vist som vore egne Tænder ere godt indrettede, ere Abernes ogsaa, thi de ere ganske som Menneskets. Skjøndt her altsaa er endeel fælles mellem en Abe og et Menneske, ville vi dog ikke holde med dem, som sige, at Menneskene nedstamme fra Aber, eller at Negere ikke er andet end udviklede Aber. Thi vi kunne dog paavise mange Forskjelligheder i Legemets ydre og indre Dele. Saaledes ere Aberne beklædte med Haar over hele Kroppen, mange af dem have Hale; deres Skelet osv. er dog altid saa meget forskjelligt, at en Naturforsker selv af et enkelt lille Been kan sige, om det er en Abes eller et Menneskes. Men Hovedforskjellen er dog den, at vi have Aand og Fornuft, Aben ikke. Det kunne vi blandt Andet see af, hvor Lidt Aben udretter med sine fire Hænder i Sammenligning med, hvad Mennesket gjør med sine to. Abernes Sind er i Reglen ondskabsfuldt, og deres Lege ende, som I selv ville kunne see, ofte med Slagsmaal. Kun naar de ere unge kunne de tæmmes og blive kjælne, men med Aarene taber det sig. I fri Tilstand ere de store Abearter, der kunne blive saa store som Mennesker, i høi Grad farlige at møde paa Grund af deres Vildhed, Ondskab og Styrke.

Deres Omsorg for Ungerne, som de fleste Aber bære med sig, er bleven til et Ordsprog. De Aber, vi her have i Buret, ere deels Bavianer, deels Marekatte. Bavianerne, af hvilke de, der sees her, kun ere Unger, kjende vi paa, at deres Ansigt er forlænget og Hovedet har Form som et Hundehoved. For- og Bagbeen ere omtrent lige lange, saa at de bedst af alle Aber kunne gaae paa Fire. Halen er temmelig kort, og paa Bagdelen have de de saakaldte Sædepuder, det vil sige, Huden er der fortykket og mangler Haar. Ofte er den farvet rødlig eller violet. Den lille Abe, vi have her, vil, naar den bliver voxen, hvilket først skeer i dens ottende Aar, blive af Størrelse som en stor Hund, og dens Hjørnetænder rage da langt ud af Munden. Den hører hjemme i Afrika. De andre Aber ere Marekatte, de have et kortere Hoved, længere Hale og spinklere Krop og Lemmer; de klattre ogsaa bedre. De have alle Kjæbeposer, hvori de kunne bære Føden, deels til Ungerne, deels, naar de ville gjemme den, til sig selv. De boe deels i Afrika, deels i Indien. Skulle I ved senere Besøg i Haven ikke finde Aberne paa den omtalte Plads, saa ere de flyttede ind i Overvintringshuset tilhøire i Haven. Vi ville da tillige der træffe de smaa, nydelige sydamerikanske Egernaber. Disse have lange, buskede Haler og langt behaarede Øren. De have ikke som de andre Arter Negle, men Kløer paa Fingrene. De høre hjemme under den hede Zone og taale kun meget vanskeligt at leve her.

See, det maa for denne Gang være nok om Aberne. Hvis der endnu er mere om dem, I ønske at vide, saa maae I

vente, til vi en anden Gang kunne følges op paa det nye zoologiske Museum, thi der ville vi komme til at omtale alle de andre Afdelinger og Arter af dem. (Fortsættes.)

En Børnevise.

(Frit efter Reinick ved Gerson.)

O, var jeg en Sangfugl
Som Fuglen paa Qvist,
Jeg veed, hvad hver Morgen
Jeg gjorde forvist;
Jeg lærte mig Sange
Med Triller og Slag
Og sang for min Moder
Hver eneste Dag.

Og var jeg en Fisk i
Det brusende Hav,
Jeg hented fra Bunden
Mig Perler og Rav;
Min Moder fik Perler,
Og Ravet tog jeg,
Med Perlerne prydet
Hun sad da hos mig.

Og var jeg en Skræder
Med Synaal og Sax,
Saa gik jeg med Naalen
Til Arbeidet strax;
Jeg syede Klæder,
Snart røde, snart blaa,
Til hende de store,
Til mig kun de smaa.

Og var jeg et lille,
Et brægende Lam,
Jeg skulde forvist
Ikke gjøre det Skam,
Glad vilde jeg give
Min Moder min Uld,
Hun skulde af Strømper
Faae Skufferne fuld'.

Og var jeg en Bager
Med Krandse og Knas,
Det skulde dog blive
Den deiligste Spas;
De lækkreste Kager
Med Mandler og Iis
Dem skulde hun spise
I Tusindeviis.

Men Noget der er dog,
Jeg være ei vil,
Ei Kagen, ei Krandsen,
Ei Mandlen dertil;
Thi hvis hun mig spiste,
Som sikkert da skeer,
Da havde min Moder
Sit Barn ikke meer.

Med Titelvignetten

„en ægyptisk Dreng".

Den lille Kavalleer, som sees foran paa Titelvignetten, er en ægyptisk Dreng, der sidder og læser. I Ægypten maae Børn selvfølgelig ogsaa lære Noget, om de end ikke lære saa Meget som her; det er derfor naturligt, at den Dreng, vi see for os, er fuldt optagen af sin Sysel. I de ægyptiske Skoler sidde saavel Lærer som Disciple paa Gulvet, det gjør ogsaa den Dreng, som tjener dette Tidsskrift som Titelvignet. At han har en Tavle i Haanden, er let at see; at læse, hvad der staaer paa den, er for os ikke fuldt saa let, da det er Ægyptisk. Men, efter hvad der er meddeelt os lige fra Ægypten, staaer der:

Vil som Mand man frem med Ære,
Maa som Barn man flittig lære,
Ikke klage, ikke trættes,
Naar man af og til lidt rettes,
Holde ud med Let og Svært,
Til man alle Ting har lært.

Da Subskriptionens sildige Anmeldelse har gjort det umuligt at faae det første Numer ud Søndagen den 3die ds., vil der i Løbet af Kvartalet udkomme et Dobbeltnummer.

Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.
Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 2. Søndagen den 18. October. 1868.

Den lille Fisk og Gjedden.

(Af Gerson.)

(Ideen tagen af et esthnisk Eventyr.)

Langt inde i Skoven var der en lille Sø. Intet Vindpust krusede dens Overflade, og i dens klare Speil saae Sol og Maane glade deres eget Billed. Ved Søens Bred stod der slanke, høie Træer, og paa Grenene sade Fuglene og sang om, hvor deiligt det var at leve og at have Vinger til at flyve over Bjerg og Dal. „Det smager af Fugl," sagde Fiskene, men kunde dog godt lide at høre paa Fuglene. Stundom talte da ogsaa Fuglene og Fiskene med hverandre, og den, der kunde forstaae deres Sprog, og det kan Enhver, som rigtig har Hjerte for dem, kunde høre mange forunderlige Ting

om, hvad der foregaaer i den store, friske Natur. Men fløi Fuglene urolig frem og tilbage, saa levede Fiskene i Søen et desto roligere Liv. De vare tilfredse med deres Lod, de vidste, at der i andre, større Vande havde været Splid og Uro, og at de store Fisk havde opkastet sig til Herrer over de smaa. En saadan Splid havde der imidlertid aldrig været hos dem, og naar Fuglene stundom fortalte dem om, hvorledes de store Fisk andetsteds fortærede de smaa, saa forfærdedes de og længtes saameget mindre bort fra deres fredelige Opholdssted.

En Dag sade Fuglene sammen i Flokke og talte om Allehaande. Det var nemlig smukt Veir, og da de som sædvanlig vare staaede tidlig op, vare de i ualmindeligt godt Lune og oplagte til at fortælle. Nu og da sang en eller anden iblandt dem for Afvexlings Skyld en lille smeltende Sang og gjorde saa et Svingom op i det Blaa, for at røre Vingerne en Smule. Saa kom den atter ned og fortalte, og hvert Øieblik gjorde En og Anden en lille Bemærkning, der jo vel ikke var ret gjennemtænkt, men dog kom saa naturligt, at det var en Lyst. I det høie Græs laa en Hare og lyttede efter, og leilighedsviis saae den ogsaa paa, hvorledes Myggene sværmede frem og tilbage ved Søens Bred, og Bierne fløi ud og kom tilbage belæssede med sød Honning. En Snegl var krøben op paa en Steen, for dog ogsaa at see Lidt af, hvad der foregik, og kom den end ikke rask afsted — naar man skal slæbe sit Huus paa Nakken, skal man ikke gjøre store Krumspring — saa kom den dog op paa Stenen og var glad ved at kunne

høre lidt med af den megen Sang og Tale. Kort sagt, omkring den lille Sø var Alt Tilfredshed og Glæde. Ogsaa Fiskene følte det, og glade sværmede de omkring og lode hvert Dieblik deres blanke Skjæl glimre paa Søens Overflade, saa at det stundom saae ud, som var den besaaet med Diamanter. En lille Fisk viste sig især fornøiet og foer igjennem Søen fra den ene Ende til den anden med en saadan Hast, som om den havde gode Tidender at bringe til alle Kanter. Ofte kommer der imidlertid, naar man mindst venter det, en Mand iveien med en Slæde, og for den lille Fisk kom netop en saadan Mand og en saadan Slæde, thi just som den kom heelt ud til den ene Kant, hvor Søen ved en smal Kanal stod i Forbindelse med et stort Farvand, saae den pludselig ikke langt fra sig en vældig Gjedde, der ikke syntes til at spøge med. Den blev da strax grumme forskrækket, og dens Skræk voxede, da den hørte Gjedden sige: „Kom Du kun, Du lille Kick in die Welt, jeg trænger netop til Lidt at leve af!" Hvad „Kick in die Welt" vilde sige, vidste den jo ganske vist ikke rigtigt, men da det var Tydsk, kunde den nok tænke, at det ikke maatte være noget Godt, og det kunde den jo forstaae, at Gjedden, fordi den var større, havde isinde at sluge den. Et Dieblik vidste den slet ikke, hvad den skulde gjøre, da strøg pludselig en Fugl hen over Vandet og qviddrede Noget, og da den havde hørt det, bøiede den, da Gjedden i det Samme skjød hen imod den, snildt af til Siden og saae listigt paa sin Fjende. „Giv Tid, Gjedde!" sagde den derpaa, men holdt samtidig dermed skarpt Die med sin Modstanders Bevægelser; „giv Tid og

hør mig først, før Du sluger mig! Det kunde nok være, at Du betænkte Dig, naar Du vidste, hvad jeg veed." Gjedden studsede og stak Næsen fornemt op over Vandet, som om den ikke agtede den lille Fisk Svar værd; men den sagde dog tilsidst: „Velan tal! Men det vil jeg sige Dig, jeg æder Dig alligevel!"

„Det kan jeg nok tænke," sagde den lille Fisk, „og jeg skal ogsaa vide at finde mig deri. Men det skal Du dog høre: ogsaa jeg har engang været en Gjedde, og det en stor Gjedde som Du."

„Du en Gjedde," sagde Gjedden og lo, saa Vandet susede omkring den.

„Lee ikke," sagde den lille Skjelm, „Du kunde senere komme til at græde. Betragt mig nøie; seer Du ikke tydelige Spor af den haarde Medfart, jeg har lidt?"

Gjedden saae paa den, og da den syntes, at den lille Fisk talte saa oprigtigt, satte den dumme Øine op og nærmede sig et Skridt, for at høre desto bedre.

Den lille Fisk mærkede, at Gjedden nok lod sig overliste, den udstødte derfor et dybt Suk og sagde:

„Ak, jeg glemmer aldrig, hvad jeg har lidt! Ja, ogsaa jeg var en stor Gjedde, og det en Gjedde, der var værd at see paa. Men saa kom jeg uforvarende ind i denne Sø, og i denne Sø kan ingen Gjedde leve!"

„Ingen Gjedde leve?" sagde Gjedden og trak sig allerede en lille Smule tilbage ad den Vei, den var kommen. „Er der da noget Galt ved Vandet her?"

Lidt modigere svømmede den lille Fisk et Stykke efter Gjedden og betragtede den med vaade Øine.

„Nei, hvor Du dog ligner mig i min fordums Skik-

kelse! Du er aldeles som jeg selv var! Ja, noget Galt ved Vandet er der rigtignok. Denne Sø er en Gift for hele Gjeddeslægten."

Gjedden gyste og trak sig end yderligere tilbage; men den lille Fisk fulgte efter og sagde:

„Jeg kunde maaskee have frelst mig, hvis jeg strax var flygtet. Men i min Taabelighed vilde jeg dog først have mig en lille Fisk til Middagsmad, og det var netop de smaa Fisk, der vare fyldte med Giften. Jo mere jeg spiste af den lille Fisk, desto mere skrumpede jeg ind, og de Qvaler, jeg leed derved, vare frygtelige. Tilsidst kunde jeg ikke holde det ud mere og borede mig dybt ind i Dyndet, for at see, om det ikke kunde hjælpe. I tre Nætter og Dage laa jeg stille der; men da jeg atter kom ud af Dyndet, var jeg en heel anden, og istedetfor at kunne nyde en lækker Ret Fisk maatte jeg nu nøies med fattige Vandplanter."

Inden den lille Fisk havde faaet talt til Ende, var Gjedden forsvunden, som en Piil skjød den ud af Søen og lovede sig selv aldrig at komme der mere. Men den lille Fisk, som saae det, lo ganske høit, og da Fuglene hørte det, loe de med over den dumme Gjedde og fløi en efter anden ned, for at see, hvorledes den kloge Fisk saae ud.

Vil Nogen have Besked om, hvorledes den, der her fortæller dette, har faaet det at vide? Det kan han gjerne sige. I Sommer havde et Par Svaler bygget Rede udenfor hans Vinduer, den ene af dem var det, der var strøgen hen over Vandet dengang den lille Fisk blev betagen af Frygt. Men at den havde givet den lille Fisk det gode

Raad, som denne strax efter fulgte, det fortalte den dog ikke; thi den var ingen Bogfinke, den havde bedre Forstand end som saa, den vidste, at man aldrig skal prale af det Gode, man gjør.

Kjøkkenpigen.

„Jomfru Næsviis, staaer Du der?
Pas dog paa, Du Dig ei brænder

Kommer Ilden Du for nær
Sparer den ei Dine Hænder."

„Aa, det har vel ingen Nød,
Jeg vil ei ved Ilden røre,
Koger Maden over, hvad
Skal vi da til Middag gjøre?"

—xx—

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat.)

Vi tage nu Veien til den store, indhegnede Græsplaine foran Opgangen til Pavillonen, og have da her for os to høist besynderlige Skabninger. De fleste af Eder vide fra Afbildninger, at det er to Kænguruher; men levende har vist Ingen af Eder før seet dem. Lader os derfor iagttage dem lidt nøiere. I maae strax faae Øie paa det overordentlige Misforhold, der er mellem For- og Bagkroppen. Kænguruhens Hoved og Bryst ere fiint og spinkelt byggede, Forbenene ere smaa og forsynede med skarpe Kløer paa de fem Tæer. Men i Modsætning hertil er Bagkroppen, Halen og Bagbenene svære og stærke. Et saadant Dyr kan følgelig ikke bevæge sig paa samme Maade som sædvanlige Pattedyr. Staae vi stille lidt, kunne vi faae at see alle de Maader, den bevæger sig paa. Er den rolig, saa hviler den paa begge Bagbenene, idet den sidder paa Hug, tillige støttende sig paa den lange, stærke Hale. Herved er Stillingen slet ikke saa umagelig, som I maaskee troe, Alt kommer ved Sligt kun an paa Vanen. Hovedet og Forkroppen holder den opreist og speider omkring med

Dinene og de lange Øren. Naar den spiser sin Føde, som bestaaer af Græs og Blade, saa bukker den Hovedet ned til Jorden; undertiden holder den Føden til Munden med Forlemmerne. Naar den gaaer, skeer det ikke ved at flytte Bagbenene, som vi flytte vore Been, nei, den støtter til Jorden med Forbenene og Halen, medens den fører Baglemmerne frem. Unegtelig gaaer dette langsomt, og kunde den ikke komme hurtigere afsted, saae det ogsaa galt ud for den. Men jag efter den, eller vent til den forskrækkes over Noget, saa skulle I see den hoppe afsted paa Bagbenene i Spring, der ere flere Alen lange, og saa gaaer det hurtigt nok; see, dertil ere netop de lange, stærke Baglemmer ypperlige. Hvor have disse Dyr nu hjemme? De have Hjem i Ny=Holland. Der seer man dem i smaa Hjorde, ligesom vore Hjorte, græsse deels paa aabne Sletter, deels i Krat, deels paa Bjergene, hvor de kunne springe paa Skraaningerne med stor Sikkerhed.

Af Kænguruher findes der mange Arter. De største ere, naar de sidde opreiste, omtrent saa høie som en Mand. Men selv disse ere overordentlig sky og frygtsomme. De blive angst for den mindste Lyd og flygte da bort i store Spring. Paa Ny=Holland gaae Indbyggerne paa Jagt efter dem, da deres Kjød er meget velsmagende. De fange dem i Reglen ved Hjælp af Hunde, som løbe dem ind. Dyrene forsvare sig da ved at slaae fra sig med Bagbenene, som ere forsynede med hovagtige Negle. Ogsaa med Halen kunne de uddele vældige Slag, og naar de kunne komme til, kradse de med deres Forpoter. Men alt det gjøre de kun, naar de

slet ikke see nogen Udvei til at løbe bort. Noget Mærkeligt, som Kænguruher have tilfælles med endeel andre Dyr og som giver dem deres Navn Pungdyr, er den Hudsæk, som Hunnen har under Bugen, og hvori den gjemmer sine Unger. Naar de fødes, ere de nemlig ikke over een eller to Tommer store. I Pungen blive de, til de ere saa voxne, at de kunne gaae og selv tage deres Næring, men de vedblive dog endnu i lang Tid ved den mindste Fare at søge tilbage i Pungen. Dette have vist mange af Eder seet i Løbet af Sommeren. Thi et Par andre Pungdyr, de smaa Kænguruh-Rotter, som findes i Buret paa høire Side af Pavillonen, have ved den gode Pleie, de nyde i Haven, glemt, at de ere saa langt fra deres Hjem, og født en Unge, som først netop i denne Tid er bleven saa stor, at den ikke mere kan gjemme sig i Pungen.

I maae imidlertid ikke troe, at alle Pungdyr ere byggede som disse med lange Springbeen. De allerfleste have eens lange Lemmer og ligne andre Pattedyr i Udseende. Saaledes er det f. Ex. med den lille Pungmaar, som i det Ydre jo minder om Maaren, men i Skelet og Pung er forskjellig fra den. Den findes i et Buur ved Siden af Hundene.

Vi ville nu kaste Blikket paa et Dyr, som vi i Modsætning til de foregaaende træffe vildt i vort eget Fædreland. Skjøndt det lever mange Steder i vore Skove, have dog de fleste af Eder ikke seet det i Frihed, men desto oftere i Fangenskab. Jeg mener det lille muntre Egern, som vi træffe i et Buur ligefor Kænguruhrotten, tilhøire for Hundene. Ved at see den

Behændighed, hvormed det springer om paa Grenene, klattrer op ad sit Staaltraadsgitter og saa pludseligt sætter sig paa Baglemmerne, medens det med Forpoterne fører Føden til Munden, faaer det en vis ydre Lighed med en Abe. Man hører ogsaa undertiden Folk kalde det Nordens Abe. Ligheden er dog kun ved et overfladisk Blik, thi naar det klattrer, seer man, at det ikke har Hænder som Aben. Det holder sig derimod fast med sine krumme, spidse Kløer i de smaa Ujevnheder, som findes i Barken. Hvis I gave Aberne en Nød, saa puttede de den i Munden og knækkede den med Kindtænderne; Egernet derimod gnaver et Hul i dens Skal med sine Fortænder. Af disse har den to store, skarprandede i hver Kjæbe, og ved at føre Underkjæben frem og tilbage gnaver den. Det er overordentligt morsomt at see, hvordan Egernet forstaaer saaledes at bruge sine Tænder, at den i et Nu faaer Hul selv paa en stor Nød, medens den med Forpoterne stadig dreier den rundt. Ved dens Bygning maae vi fremdeles lægge Mærke til de spidse Øren med Haardufke i Enden og den lange Hale besat med Haar, der som Fanen i en Fjer vender til to Sider. Halen tjener den til Styreredskab, naar den springer. Da vi nu kjende dens Bygning, ville vi see til dens Liv og Færden i Frihed. Den lever saavel her i Danmark som i det øvrige Europa, Nord-Amerika og Nord-Afrika. Dens kjæreste Opholdssted er Nøddeskove, Egeskove og Granskove. Disse Træers Frugter er dens bedste Spise. I Reglen samler den Føden sammen, thi disse Frugter findes jo ikke hele Aaret rundt; den gjemmer dem da i Revner og Sprækker,

undertiden bygger den ogsaa Reder, hvori den skjuler Føden. Om Foraaret spiser den Bladknopper. Kan den faae et Fugleæg, er den ogsaa glad. Vinteren er den værste Tid for den, thi da kan den ingen Føde finde; den maa da spise, hvad den har samlet sammen. Ofte slaaer det ikke til; naar det har været daarligt med Nøddehøsten og Vinteren er streng, saa døe mange Egern. De bygge med Færdighed smaa Boliger af Grene, som de udfore med Mos og dække med Tag. De holde gjerne to Aabninger paa Reden. Til Rede bruge de undertiden Huler i Træerne, som de især finde i Egene, deels gamle Kragereder, som de lave om. I disse Reder skjule de sig i ondt Veir; desuden gjemme de Ungerne der, men sove ingen Vintersøvn. Den værste Fjende, som Egernet har, er Maaren. Den kan nemlig klattre lige saa godt som Egernet, og skjøndt Egernet kan hoppe i lange Spring fra een Green til en anden, saa fanger Maaren den dog i Reglen. Vi finde derfor i de Egne af Landet, hvor der ere mange Maare, intet Egern. Andre Fjender have Egernet i Rovfuglene, men dem kan den lettere undgaae, da den ved at løbe rundt om Træstammen eller Grenene kan smutte fra dem.

(Fortsættes.)

Spurveungen.

(Af Gerson.)

„Hør, Børn," sagde Spurven, „lig smukt nu og sov,
Jeg flyver lidt bort til den nærmeste Skov,
Her i Reden er fuldt op af hungrige Munde,
Hvis hjemme jeg blev, gik I alle til Grunde."

Og Spurven fløi op og afsted fra sit Hjem.
Da krøb der af Reden en Unge lidt frem,
Den tænkte, at Vingerne kunde den bære,
Saa lod den staae til over Søen den nære.

En Stund gik det godt, saa kom Evnen tilkort,
I Vandet den sank og flød magtesløs bort;
Da Spurven kom hjem med sin Kro fuld af Føde,
Der fattedes een, den var mellem de Døde!

Admiral Ruyter.

Admiral Ruyter, hvem vi Danske bevare i taknemmelig Erindring for den Understøttelse, han bragte os i Krigen med Sverrig under Frederik den 3die, var i sine yngre Aar ved Handlen, og blev af sin Principal som et Slags Opsynshavende sendt til Marokko med en Skibsladning Vare. Beyen i Marokko, der meente, at han kunde gjøre, hvad han vilde, enten det var Ret eller Uret, kom en Dag hen i den Bod, hvor Ruyter havde henlagt sine Vare til Salg, og efterat han havde seet de udmærkede Stoffer, der forefandtes, spurgte han, idet han pegede paa et af de fineste Stykker:

„Hvad koster dette?"

Ruyter forlangte, hvad der var givet ham Ordre til at forlange. Beyen bød det Halve.

„Jeg hører ikke til dem, der forlange Mere, end de skulle. Den Pris, jeg siger, er den faste Pris. Det er desuden ikke min Eiendom, men min Principals, og af ham er Prisen sat saaledes."

Paa ethvert andet Sted vilde man strax have fun-

det dette Svar rigtigt, men i Marokko var man ikke saaledes tilsinds.

„Hvad?“ sagde Beyen fortørnet, „Tør Du, Christenhund, vove at bestemme en anden Pris end jeg? Veed Du, at jeg kan gjøre med Dig, hvad jeg vil, at jeg kan lade Dig dræbe.“

„Det kan nok være,“ sagde Ruyter; „men jeg har kun forlangt, hvad Klædet er værdt, og det er min Pligt at varetage min Principals Tarv saa godt jeg kan. Tøiet faaer I ikke billigere; hvad I vil gjøre ved mig, det staaer til Eder, det maa I forsvare for Gud.“

Beyens Ledsagere, der hørte Svaret, bleve meget forskrækkede og betragtede Ruyter med Forbauselse: „Farvel Ruyter,“ tænkte de, „hvis Du imorgen vil røge Dig en Pibe, saa maa Du kunne røge uden Hoved.“

Men de gjorde dog feil Regning. Beyen betragtede den unge Mand forbittret og sagde: „Jeg giver Dig Betænkningstid til imorgen, saa kommer jeg igjen, og vi tales da nærmere ved.“ Og saa gik han. Ruyter lagde rolig Tøiet tilside og ventede paa andre Kunder.

Da Beyen var gaaet, stormede alle de, der vare fulgte med Skibet, ind paa ham og sagde: „For Guds Skyld, giv ham Tøiet for slet Intet. Han lader Dit Hoved hugge af, og Skibet tilligemed Alt, hvad der har været i det, er tabt. Og hvorledes vil det da gaae os?“

„Det staaer i Guds Haand, jeg holder fast ved, hvad jeg har sagt. Jeg vilde være en utro Tjener, hvis jeg af Frygt for Livet foraarsagede min Herre Tab.“

Næste Formiddag stod Ruyter rolig i sin Bod, og Beyen indfandt sig, som han havde sagt. Men efter

Beyen fulgte en Mand i en blodrød Klædning, og som bar et stort Sværd i Haanden.

„Christenhund, har Du betænkt Dig?“ sagde Beyen.

„Ja, og Tøiet bliver ikke solgt billigere, end jeg igaar sagde. Mit Liv kan I tage, men jeg døer da med en god Samvittighed.“

Ingen af de Omværende kunde faae Veiret af Angst, og Manden med de røde Klæder begyndte at lette paa Sværdet.

Men Beyens Ansigt blev pludselig mildere, og idet han gik nærmere hen til Ruyter, sagde han:

„Ved Prophetens Skjæg, Du er en tro Tjener, jeg vilde ønske, jeg havde en lignende.“ Og han vendte sig til sine Ledsagere og sagde: „Bærer Eder ad som han!“ Derpaa lagde han en Pung med Guld paa Bordet og sagde: „Her er netop, hvad Du har forlangt. Af det Tøi, jeg nu kjøber, vil jeg lade mig gjøre en Hædersdragt til Erindring om Din Troskab.“

Michiil Andriaonszoon de Ruyter, der var født i Aaret 1607, blev senere en af de berømteste Søhelte, og viste som Sømand den samme Kjækhed, som han i sin Ungdom som Kjøbmand viste overfor Beyen. Det var under ham og Tromp, at den danske Søhelt Niels Juul, om hvem det i Sangen „Kong Christian stod ved høien Mast“ hedder, at „han heisede det røde Flag og slog paa Fjenden Slag i Slag,“ lærte Søvæsenet. Hvad der senere udmærkede Ruyter som Kriger, udmærkede ham tidlig som Handelsmand, thi ikke af vor Stilling i Livet er vor Dygtighed betinget, men af vor Begavelse, vor Redelighed og vor faste Villie.

—g—

Herr „Flink" og Herr „Doven".

(Af J. Aschlund.)

En lille Vise har idag
For Eder jeg parat,
Den handler om Herr Doven og
Hans flinke Kammerat.

Herr Flink staaer op paa Slaget sex
Saa glad og let i Hu;
Herr Doven vender først sin Krop
Og snorker lidt endnu.

Herr Flink er paaklædt i en Fart
Og reen fra Top til Taa;
Herr Doven, paa sin Lærers Vink,
Maa tidt til Pumpen gaae.

Han var en langsom, dorsk Person,
Mod hver Formaning døv;
Og kun, naar han fik dygtig Bank,
Blev Trøien fri for Støv.

I Skolen møder Flink præcis,
Naar Skoleuhret slaaer;
Men Doven kommer tidt for seent
Og „Notabene" faaer.

I Timen sidder som en Muus
Herr Flink og passer Sit;
Herr Doven gaber, rækker sig
Og seer paa Uhret tidt.

Herr Flink var oftest Nummer Eet,
Herr Doven altid Fux;
Hans Stile var imod Herr Flinks
Kun som det bare Jux.

Mens Flink var glad ved Fad og Krus,
Var Doven Kræsenpeer;
Han vraged Fisk og Øllebrød
Og meget Andet meer.

En Smule Vildkat var Herr Flink,
Men prægtig Kammerat;

Herr Doven var desværre tidt
En ondskabsfuld Krabat.

Saa svandt for Begge Aar for Aar
Som Led af Tidens Ring,
Herr Flink blev til en nyttig Mand,
Herr Doven Ingenting.

Moralen er: Bliv ei som han
Herr Doven! — nei, bevar's!
Bliv som Herr Flink en dygtig Dreng
Og ingen Dovenlars!

Savoyarden og Hunden.

For flere Aar siden havde en lille Savoyard taget Plads ved Hotel Nivernois i Paris og opholdt sig der med en stor, sort Pudelhund, som han fødede af den Smule, han selv ved at børste Støvler fortjente.

Da nu dette kun var saare Lidet, fandt Pudelen paa en List, hvorved den skaffede sin Herre større Indtægter. Han dyppede sin store, laadne Pote i Rendestenen og traadte dermed velklædte Forbigaaende paa Foden.

Ikke saasnart var det skeet, før den lille Savoyard indfandt sig, for at bøde paa det Skete. Han tilbød sin Skammel og sagde: „Min Herre, maa jeg ikke børste Deres Støvle af," og i Reglen blev Tilbudet modtaget, og Savoyarden tjente et Par Skilling, skjøndt han tilbød at gjøre det uden Betaling.

Saa længe han børstede, sad Hunden rolig; men saasnart Skammelen igjen var bleven tom en Tid, begyndte Pudlen paany sit Spil.

Savoyarden tjente sig efterhaanden saa Meget, at han efter et Aars Forløb kunde reise hjem og betale for sig hos en dygtig Haandværker, hvor han vilde i Lære. Men Hunden forblev hos ham og lever endnu den Dag idag.

XX.

Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

Subskription paa „For Børn" modtages i alle Boglader i Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 ß Kvartalet.

Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.

Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 3. Søndagen den 25. October. 1868.

Kilden.

(Af Gerson.)

I en Dal tæt ved en Hytte brød
Frisk en Kilde op af Jordens Skjød.

Ilte perleklart og reent og smukt
Over Jorden hen sin raske Flugt.

Ud fra Byen bag den fjerne Høi
Tvende Drenge kom med Larm og Støi.

Saae paa Sølvervældets Bobler smaa,
Sagde: Travle Kilde, stands og staa!

Stopped kaade under Skrig og Sang
I dens Munding Steen og Grus og Tang.

Et Minut var Kildens Omkreds tør,
Muntert sprang den saa paany som før.

Skjød sig frem igjennem Grus og Steen
Dobbelt klar og dobbelt frisk og reen.

Møder Modstand Dig, forsag dog ei,
Ban som Kilden mellem Steen Dig Vei.

Er Dit Maal kun smukt og godt og sandt,
Seirer Du vel over Qvalm og Tant!

Træskomandens Niels.

(En Fortælling af H. Nissen.)

Paa en aaben Plads midt i en stor Skov laa en lille Hytte. Her boede Søren Nielsen — Træskomanden, som man i Byen kaldte ham — med sine to Sønner, Niels og Knud. Flere end disse tre var der ikke i Hytten, med mindre man da vilde medregne den sorte Ko, som havde sin Plads ude i Stalden i den ene Ende af Huset. Men havde Børnene da ingen Moder? Og boede hun ikke i Hytten? Nei, nogen Moder havde de ikke mere, hun var død for et Par Aar siden. Hun sov ikke længer hos sine Børn i Hytten, en Grav paa Kirkegaarden var nu hendes stille Sovekammer. Knud var ved hendes Død kun tre Aar gammel, dog kunde han nok huske hende, — at Niels kunde det, det var saa naturligt, thi han var nu en tolvaars Dreng.

Siden Søren Nielsen mistede sin Kone havde han ondt ved at slaae sig igjennem. Om Sommeren, medens Niels og den lille Knud græssede Koen i Skoven, stod han hjemme ved Skovhytten og skar Træsko, og det var ikke blot nogle Timer daglig, han vedblev dermed fra Sol gik op til den gik ned. Var det Vinter, maatte han endogsaa tage de lange Aftener til Hjælp, og Niels var ham da til ikke ringe Nytte. Han maatte malke

Koen, rede Sengene, koge Middagsmaden og passe lille Knud. Men hvor flittig Søren Nielsen end var, gik det dog, som sagt, tilbage for ham, man kunde see det paa ham selv, men man kunde ikke mindre see det paa Børnene. Deres Klæder bleve med hver Dag mere og mere pjaltede, og var Knud end glad og munter som altid — han havde jo endnu ikke Forstand paa, hvad det vil sige at trænge — saa havde Niels dog allerede faaet Øiet op derfor, og tidt tænkte han ved sig selv: „Det er ikke mere saaledes, som dengang Moder levede.“ Mangen en stille Sommeraften, naar han gik ene gjennem Skoven, kunde han blive heelt sørgmodig i Sindet, og naar han skimtede Aftenrøden mellem Træstammerne og hørte Nattergalens Sang i den dybe Stilhed, kom han til at tænke paa sin afdøde Moder, og ham ubevidst kom der ham en Taare i Øiet. Han huskede det da saa tydelig, hvorledes hun med ham og den lille Knud mangen en Sommeraften havde siddet udenfor Skovhytten, og hvorledes hun da havde sunget Sange for dem saa hjerteligt og smukt, at de havde siddet aldeles fortabte deri. Der var især een Sang, som hun havde hørt inde i Byen, men dog ikke ret kunde synge, der altid havde grebet ham saa forunderligt, thi hver Gang hun kom til de Ord:

„Tidlig misted jeg min Moder,
Ak, det gjorde mig saa Vee.“

var det, som han selv, skjøndt taus, sang Ordene med. Men mindedes Niels saaledes paa sine eensomme Vandringer i Skoven sin Moder, glemte han heller ikke sin Fader, og mangen Gang bad han til Gud for ham,

ligesom da ogsaa for lille Knud og for sig selv; thi at bede, det havde hans Moder tidlig lært ham, og hver Gang, han gjorde det, følte han sig trøstet. Men havde han saa endt sin Bøn, saa gik han videre og tænkte ved sig selv: „At bede til Gud vil jeg aldrig aflade fra, og aldrig vil jeg heller glemme min Moder." Han vidste ikke, hvor let vi Mennesker kunne glemme, glemme endogsaa den, der har baaret os under sit Hjerte.

Men hvad enten vi ere glade eller bedrøvede, Tiden staaer dog ikke stille, den haster uafladelig fremad. Det ene Aar gik efter det andet, Niels blev en stor og stærk Dreng, og da han var gammel nok dertil, blev han confirmeret. Ogsaa Knud, hans Broder, var nu saa stor, at han kunde hjælpe Faderen istedetfor Niels, og denne behøvedes altsaa ikke længer hjemme i Hytten. Saa maatte han da ogsaa forlade sit stille Hjem i Skoven, for i den urolige Verden at sørge for sit eget Ophold. Nu, selv at tjene sit Brød skal Ingen beklage sig over, og Niels var saa heldig at faae en god Tjeneste hos Sognefogden i Skovtrup med to og tredive Daler i Løn for hele Aaret. For en Cavalleer som Niels var det ikke Lidt at begynde med, og Niels havde ogsaa allerede bestemt Halvparten for sin Fader, skjøndt denne udtrykkelig havde sagt: „Hvad Du tjener, Niels, skal Du selv beholde, Du trænger haardt nok til Alt, især til Klæder." Men Niels tænkte: Han skal nok blive nødt til at tage Pengene, han trænger endnu mere til Alt end jeg. Og saa vandrede da Niels en tidlig

Morgen ud i Verden, for at arbeide for sig selv og Andre og modnes til Mand.

Da Niels kom til Sognefogden, blev han vel modtagen. Strax den første Dag fik han sin gode Føde, og da Natten kom, fik han sit Sovested i Karlekammeret. Der sov foruden ham tre Andre, der var to Senge, og Niels fik saaledes en af Karlene til Sovekammerat. Denne Sovefælle var just ikke af de bedste, det var en høi, rødskægget Karl, der bandede styg og ofte besøgte Kroen, men Niels havde jo ikke videre at gjøre med ham, og hvordan hans nye Sovekammerat var, lagde han sig derfor ikke videre paa Sinde.

Men saa ganske heldigt var det dog ikke. Allerede den første Aften, Niels og Anders sov sammen, laa denne og støiede og bandede, medens de to andre Karle loe deraf. Niels følte sig underlig tilmode og kunde ikke lee; han pleiede hver Aften at bede sin Aftenbøn, saasnart han kom i Seng, og denne Aften var han nødt til at vente, til Karlene faldt i Søvn. Men da Alt tilsidst var stille i Kammeret, foldede han dog sine Hænder og bad med sagte Røst Gud om at staae ham bi i hans nye Stilling og ogsaa holde sin Haand over hans Fader og lille Knud derhjemme i Hytten. Og da Alt efterhaanden blev mere tyst og han tilsidst havde læst sit Fadervor, sov han ind roligt og sødt, som han havde sovet i sin Faders fattige Hytte.

Anders havde dog ikke sovet, medens Niels bad. Det var med Nød og neppe, at han havde ladet være at lee høit. Jo længere man selv er kommen bort fra vor Herre, desto mindre kan man ogsaa taale, at Andre

holde sig til ham. Og han havde endnu en anden Grund til ikke strax at forstyrre Niels. Hindrede han denne Gang Niels i at bede høit, vilde Niels neppe næste Aften atter gjøre det lydeligt, og Anders havde besluttet, at de to andre Karle ogsaa skulde more sig ved at høre Niels bede. Den næste Dag sagde han derfor ogsaa til Karlene, at de om Aftenen skulde ligge vaagne en Tid, men lade, som om de sov. Saa skulde de nok høre Noget, som de ikke ventede. Men de maatte ikke tale derom til Niels.

Dagen gik med Arbeide, og atter blev det Sengetid. Men dennegang støiede Karlene ikke saalænge som Aftenen forud, og de faldt snart, som det syntes, i en dyb Søvn. Da Niels troede, de sov, foldede han atter sine Hænder og bad sit Fadervor høit, og han havde just sagt Amen i Jesu Navn, thi ogsaa dette havde han lært af sin Moder, da brast alle Karlene ud i en skogrende Latter.

Niels blev forskrækket og trak sig lidt tilside fra sin Sovekammerat. Men røde Niels sagde: „Hvad i Alverden er det dog, Du der ligger og snakker om!" Og da Niels ikke svarede, loe de Andre endnu mere. Saa græd Niels, og da han ikke havde Nogen til at trøste ham, bleve Taarerne ved at flyde længe.

„Jeg troer, Sandt for den Onde, at Knegten tuder!" sagde røde Anders. „Jo, Du en deilig Karl, Du!" Og da han havde sagt det, dreiede han sig bort fra Niels. Og der laa da Niels i mangehaande Tanker, indtil han træt af Dagens Arbeide tilsidst dog sov ind tilligemed de Andre.

Maanen skinnede mildt og rolig ind i Kammeret; Alt var stille, og man hørte kun de Sovendes Aandedrag. Men paa Nielses Kind laa en Taare, det var det eneste Spor af det første Forsøg paa at bringe Niels bort fra, hvad han havde lært som Barn.

Fra den Tid af, at Niels var bleven udleet saa stygt, bad han ikke længer høit sin Aftenbøn, før han lagde sig om for at sove; men ganske undlod han ikke at bede, han bad stille i sit Hjerte — Vorherre, tænkte han, kunde jo nok høre ham alligevel.

Stakkels Niels! Godt stillet var han ingenlunde. Omgiven af lastefulde Mennesker, havde han ingen Ven, til hvem han kunde slutte sig og som kunde støtte ham. Talte han nu og da med sin Fader, var det kun et Dieblik; Begge havde de jo Meget at bestille, og nødig vilde han sige Faderen Alt for ikke at gjøre ham end mere bekymret, end han alt var. Og saa gik det da, som det saa ofte gaaer, først gjemte han sin Bøn for Andre, og tilsidst laae alle gode Lærdomme som begravne, og stege kun af og til op hos ham som Spøgelser, der et Dieblik forfærdede ham, men ikke udøvede nogen længere Virkning. I Begyndelsen følte han sig vel stundom lidt ulykkelig, naar han hørte de andre Karle bande saa forfærdeligt; men efterhaanden blev hans Øre saa vant dertil, ja, tilsidst syntes han endog, at det klang saa mandigt og rask at bande dygtigt. „Slet Selskab fordærver gode Sæder," siger Ordsproget, hos Niels kjendtes det tilfulde.

En Vinteraften vare Niels og Gaardens øvrige

Tjenestefolk forsamlede i Borgestuen. Lyset var tændt, Pigerne spandt, og Karlene røge Tobak. Stormen piskede Sneen mod Vinduerne, men i Borgestuen var der luunt, thi i Ovnen brændte der en dygtig Ild, der knittrede og bragede ligesaa lystigt som Rokkehjulene.

„Vi maae have os et Slag Kort iaften," sagde Anders; „Veiret er ganske til stille Arbeide." De andre Karle loe, men vare strax villige.

Niels havde nu og da faaet nogle Drikkepenge, og det var Anders om at gjøre at liste dem fra ham. Han sagde derfor: „Du vil da ogsaa spille med, Niels?"

Niels vilde rigtignok grumme nødig. Han forstod det slet ikke, sagde han.

Men saadanne Indvendinger tog Anders ikke imod. „At spille Kort kan Du lære i fem Minuter", sagde han, „og Du kan jo ligesaagodt vinde som tabe. Taber Du, kan det naturligviis ikke blive Meget; vi spille jo lavt. Forresten er det ikke for Pengenes Skyld, at vi spille Kort; det er blot for Fornøielsens."

„Ja, men jeg vil nu helst være fri," sagde Niels.

„Jaja! Der er jo Ingen, som tvinger Dig," sagde den listige Anders. „Vi ville blot have, at Du ogsaa skulde more Dig ligesom vi Andre, istedetfor at sidde og gabe som en Ko paa en rødmalet Port. Du er da ret en sølle Stakkel!"

Niels saae ned og taug. Da sagde en af Pigerne: „Du skal ikke være bange for dem, Niels, de ere ikke saa hvasse at binde an med, som de skreppe til."

„Naa, vil Du, eller vil Du ikke?" vedblev Anders. „Det falder Dig nok for Brystet at vide, hvad Du vil!"

„Ja, jeg kan saamænd gjerne spille med!" sagde Niels; „har jeg kunnet lære saameget Andet, kan jeg vel ogsaa det." Han var bange for, at baade Karle og Piger skulde betragte ham som en krysteragtig Dreng.

„Naa, det var Ret! Det kan jeg forstaae, Niels!" sagde en anden Karl. „Lad os saa begynde!"

(Fortsættes.)

Det er Regn
Sa'e Peer Degn.

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat.)

Af Tandforholdet og Maaden at tygge paa see vi, at Egernet henhører til den store Orden, vi kalde Gnaverne. Af andre Dyr, der høre til denne Orden, ville I strax see nogle i Egernets Buur, nemlig de hvide Rotter. Rotterne og Musene kjende vi Alle godt fra vore Spise-kamre og Kjældere, der holde de nok af at gjøre Besøg

Mange af Eder ere maaskee dog noget angst for dem. Men det er med Urette, da de i Grunden ere ret kjønne Smaadyr, især naar de ere hvide som disse. Hvoraf kommer det nu, at disse ere hvide? Ja, det er en medfødt Sygdom. Den bestaaer deri, at alle de Dele, som sædvanlig ere farvede, ganske mangle Farve, saaledes Haarene og Neglene. Men Dinene ere jo røde? Det er netop, fordi den sorte Farve i Diets Indre mangler; derfor skinne de fine talrige Blodkar igjennem og derfra den røde Farve. Saadanne Dine ere ikke gode at see med om Dagen, og de hvide Rotter lade sig derfor let fange om Dagen, medens de om Natten kunne see at flygte bort. Denne Sygdom er ikke egen for Rotter, men kan findes hos ethvert Dyr. I have seet eller hørt omtale de hvide Heste, som Kongerne før kjørte med, de lide af samme Sygdom. Ja, Mennesker kunne undertiden have den, de have da ogsaa ganske hvide Haar og røde Dine. — Et Slags Dyr, som især hyppigt blive hvidfødte, ere Kaninerne. Disse kunne I see paa Gulvet i det store Duebuur. Af dem ere nogle mærkelige ved, at de ere mere langhaarede end de andre. De stamme nemlig fra Angora. Der er den Eiendommelighed ved de fleste Dyr derfra, at de blive langhaarede; saaledes Angora-Katten og Angora-Geden, de ere begge langhaarede. Det maa hidrøre fra egne Forhold ved Jordbunden og Climaet, men hvilke de ere, vide vi ikke. Den almindelige Kanin er i Reglen graa- og hvidplettet, undertiden sort. Dens oprindelige Hjem er Spanien, og derfra har den bredet sig ud over den største Deel af Syd- og Mellemeuropa. Hos os lever den ikke vild,

men trives godt i Fangenskab. Som mange af Gnaverne graver den Huller i Jorden, hvori den gjemmer sig. Det er temmelig nødvendigt for den, da den ellers vanskeligt undgaaer sine Fjender, Ræven og Hunden; den løber nemlig ikke hurtigere uagtet dens lange Bagbeen, end at disse Dyr jo nok kunne indhente den. I Syd-Europa gaaer man meget paa Jagt efter dem paa Grund af deres velsmagende Kjød. Jægerne faae dem ved at lade afrettede Væseler løbe ned i deres Huller for at drive dem ud eller bide dem ihjel.

Hertillands kunne vi ikke faae vild Kaninsteg, men maa nøies med den nok saa velsmagende Haresteg.

Haren see vi i Indelukket lige tilhøire for Indgangen til Haven. At Haren er en Slægtning af Kaninen, kunne vi let erkjende. Hele Bygningen er omtrent den samme. Kun ere Kaninens lange Øren blevne endnu længere hos Haren, og Bagbenene ere ligeledes længere og kraftigere. Haren løber og springer langt hurtigere og lettere end Kaninen. Men Hovedet og Kroppens Form, den korte, opadrettede Hale gjenfinde vi hos Haren. I vide Alle, at det at være Hare betyder det Samme som at være feig, og at man spotter den stakkels Hare for dens Feighed. Men det er meget med Urette. De fleste andre Dyr have nemlig Midler til at skjule sig eller forsvare sig, men Harens eneste Redningsmiddel er Flugten. Den har ingen Horn at stange med, Tænderne ere ikke til at bide fra sig med, og med Poterne kan den hverken slaae eller kradse. Ja, da den ikke som Kaninen graver Huller, kan den end ikke som den skjule sig i dem. Naar en Fjende kommer efter den,

løber den, og kan kun løbe. Men til Gjengjeld har den ogsaa faaet den Evne med Lethed at kunne mærke Fjenden, før han kommer. Dens Sandser ere meget skarpe. Hørelsen er udmærket, ligesaa Lugten, og naar den mærker Uraad, sætter den sig op paa Bagdelen og lytter og snuser til alle Sider. Kloge Folk fortælle endogsaa, at dens Forsigtighed gaaer saa vidt, at den sover om Natten med aabne Øine; men det er dog neppe sandt. Naar Haren flygter, holder den meget af at løbe op ad Bakke, da det paa Grund af de lange Bagbeen gaaer lettere end nedad. Den bærer sig derved ad som en klog General, den kjender sin stærke og sine Fjenders svagere Side og benytter Terrainet til sin Fordeel.

Harens som Kaninens Føde bestaaer i Græs, Blade, Urter og saftige Rødder, Kaalblade, Gulerødder og Lignende. Om Sommeren lever den paa Marken, men om Vinteren, naar Græsset er borte eller dækket af Sneen, søger den ind til Kjøkkenhaverne, hvor den tager rigeligt for sig af Kaalen.

Harens Fjender ere mangfoldige, først og fremmest Mennesket. Men Mikkel Ræv synes ogsaa godt om Haresteg, og det Samme gjør Ørnene og de større Rovfugle. At Harene ikke udryddes af alle disse Fjender, er begrundet i den store Frugtbarhed, som de have tilfælles med alle Gnaverne. Et Par Harer faae i Løbet af et Aar 10—15 Unger, saa at de, naar Haresteg ikke var saa yndet, vilde blive en kjøn lille Familie. Ungerne føder den i en Fordybning paa Marken, der udfores med Græs og Hø. Efter 3 Ugers Forløb maae Ungerne selv sørge for sig.

Vi vende os nu til et andet Dyr af Gnavernes Orden, som i Modsætning til Haren er bedre udrustet til Selvforsvar. Jeg mener det store Hulepindsvin, som vi finde ved Siden af Hønsegaarden, naar vi følge et Stykke Gangen tilhøire i Haven. Men da man trættes ved at tale og høre formeget paa eengang, kunne vi her gjøre en lille Pause. Skulde Nogen i sin Taske have Lidt at styrke sig paa, kan han tage til sig deraf imidlertid. (Fortsættes.)

Toilettet.

Med sin Dukke lille Jutta
Skal i Selskab nok saa net,
Smagfuldt hendes Kammerpige
Ordner hendes Toilet. —xx—

Sangfuglene og Kragen.

(Af Gerson.)

Nattergalen sad engang
Paa en løvfuld Green og sang.

Sang om Sol og Aftenrødt,
Slog sin Trille sødt og blødt.

Trindtom sade Fugle smaa,
Hørte som i Drøm derpaa.

Stemte stundom sagte i
Nattergalens Melodi.

Pludselig fra Bøgens Top
Fløi med Skrig en Krage op.

Bruste gjennem Luften brat
Opad fra det tætte Krat.

Alle Fugle smaa i Lund
Tænkte: „Hør den Skrighals kun!

„Naar man synger allerbedst,
„Skal den altid skrige mest.

„Bedre stod det vist med Alt,
„Var til Liv den aldrig kaldt!"

Et Secund dog kun de smaa
Sangere end tænkte saa.

Thi da ret de saae sig om,
Ned en Høg fra Skyen kom.

Fløi begjærlig efter Rov
Hen imod den lille Skov.

Hurtigt smutted hver og een
Ind i Løvet fra sin Green.

Tænkte, mens den skjulte sig:
„Gud skee Lov for Kragens Skrig!"

Forklog og bagklog.

Endeel af dette Tidsskrifts unge Læsere ere ikke ubekjendte med Navnet Christopher Columbus og vide, at det var saaledes, Amerikas berømte Opdager hed. De vide ogsaa, at den Overbeviisning alt tidlig var modnet hos ham, at man ved at seile langs mod Vest maatte komme til et stort Fastland, og at det holdt haardt for ham, før han kunde faae Nogen til at troe paa hans Planer og støtte Udførelsen. Endelig vide De, at det tilsidst dog lykkedes ham, og at Udfaldet kronede hans Værk med Held. En Dag, da han var kommen hjem fra sin Opdagelsesreise, var han tilstede ved et Gilde, der gjordes til Ære for den nye Verdens Opdager af Spanieren Pedro Gonzalez de Mendoza, og Talen faldt da om Allehaande og saaledes, at Misundelsen nu og da fik Leilighed at give sig Luft. „Troer I da nu," sagde en Hofmand, der ikke undte Columbus den Ære, der vistes ham, „at ingen Anden end I vilde have været istand til at opdage den nye Verden." Columbus svarede ikke, men tog istedet derfor af et af de paa Bordet staaende Fade et Æg og bad de Tilstedeværende stille det paa Spidsen. Alle prøvede derpaa, men Ingen kunde faae det til at staae. Da tog Columbus Ægget, stødte det haardt mod Bordet, saa Spidsen gik itu, og stillede det saa paa Bordet paa den derved tilveiebragte Flade. „Ja!" raabte de Alle, „Saaledes havde vi ogsaa kunnet gjøre det!" Columbus svarede heller ikke paa dette, og det behøvedes ikke. At være bagklog, det er ingen Kunst, Kunsten er at vide, hvad man vil, forud.

g.

Nødder til at knække.

En poetisk Nød.

(Af J. Aschlund.)

Tusinder af Helte slumre i min Kæmpefavn,
Tusinder af Høie dække over ukjendt Navn;
Snart de synke, snart de stige, som et Bryst i Vee,
Naar det stormer mægtig, hvidne Toppene som Snee.
Ingen Blomst paa mine Høie vinder Fodefæst,
Ingen Krandse hvile stille ved mit Hjerte næst,
Intet Kors med gylden Indskrift lærer Nutids Slægt
Navnene paa dem, som gaves i min Varetægt.

— Opløsning følger i næste Numer.

Arithmetiske Nødder.

(Af J. P.)

En Nytaarsdag om Aftenen legede to Børn sammen. Christian vilde have, at de skulde lege Mand og Kone; men det vilde Marie ikke, fordi hun var ældre. Der var den Aften netop gaaet lige saa mange Dage, siden det var Maries Fødselsdag, som der endnu skulde gaae Dage, før det blev Christians. — Da de bleve voxne, bleve de dog forlovede for Alvor, og Forlovelsen fandt Sted netop Juleaften. Den Aften var der gaaet halv saa mange Dage siden Maries Fødselsdag, som der endnu vilde gaae Dage, før det blev Christians. Naar var det deres Fødselsdage?

— Svaret følger i næste Numer.

Jeg har et vist Antal Nødder, ikke arithmetiske Nødder, men gode, ægte Skovnødder. Jeg kan spise Halvdelen og en halv Nød, Tredie-delen og en tredie Deel Nød, Fjerdedelen og en fjerde Deel Nød, Femte-delen og en femte Deel Nød, Sjettedelen og en sjette Deel Nød, uden at skjære en Nød over i noget af disse Tilfælde. — Hvormange Nødder havde jeg da?

— Svaret følger i næste Numer.

Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

Subskription paa „For Børn“ modtages i alle Boglader i Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 ß Kvartalet.

Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.

Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 4. Søndagen den 1. November. 1868.

Tidlig op!

(Af Gerson.)

Tidlig op og rask til Værk!
Morgendont gjør Haanden stærk,
Bryst og Hoved sunde;
Tager man betids kun fat,
Kan man i den tause Nat
Godt og roligt blunde.

Smuk er Livets Vaar, men kort,
Glider før man veed det bort,
Kommer ei tilbage;
Kun, hvad man itide saaer,
Sætter Frugt, naar hen man naaer
Imod Høstens Dage.

Træskomandens Niels.

(En Fortælling af H. Nissen.)

(Fortsat.)

Og saa spillede de Kort lige til Sengetid. Anders slog i Bordet og bandede i Eetvæk; han tabte. Niels derimod vandt hele Tiden, og da Spillet var forbi, var han glad ved, at han havde beholdt sine Penge. Men han var dog tillige en Smule utilfreds, naar han tænkte paa, at Anders maatte ærgre sig over sit Tab. Han tilbød derfor ogsaa Anders og de andre Karle de Penge, han havde vundet; men dette blev dog afslaaet.

„Jeg er intet Barn!“ raabte Anders og bandede. „Troer Du, at jeg vil græde, fordi jeg har tabt et Par Skilling i Kortspil! Ja, det vilde Du maaskee!“

„Ne—i,“ sagde Niels lidt langtrukket, „men vi spillede jo blot for Fornøielsens Skyld og ikke for Pengenes, og derfor —“

„Iaften kan Du beholde, hvad Du har,“ afbrød Anders ham; „imorgen Aften spille vi igjen, og kan jeg da vinde mine Penge tilbage, saa er det en anden Sag!“

„Men det var min Mening, at jeg kun vilde spille iaften,“ hviskede Niels.

„Hoho! Du vil liste Dig ud af Dandsen! Nei, det er for sildig, Du kommer med den Snak, lille Niels! Du har vundet og kan ikke være Andet bekjendt end at spille med os imorgen, naar vi forlange det. Du maa rette Dig lidt efter Skik og Brug. Og nu ingen Snak mere om den Ting!“

Niels maatte tie og spille Kort med Karlene næste

Aften igjen. Han vandt atter, og nu fik han Lyst til at spille. Men den tredie Aften vendte Bladet sig, og han tabte alle sine Penge. „Du vinder dem nok igjen," sagde han til sig selv, da han om Aftenen laa i Sengen; og i en drømmende Tilstand tænkte han sig, hvorledes han næste Aften skulde spille Kort. Sin Aftenbøn bad han ikke; naar man er træt, falder man jo nok efterhaanden i Søvn alligevel.

De følgende Aftener tabte Niels paany. Han kom til at skylde Anders tre Mark og var nødt til at tage en Daler op af sin Løn.

Da han bad sin Huusbonde om en Daler, spurgte denne: „Hvortil skal Du bruge den, Niels?"

Spørgsmaalet kom lidt uventet; men den ene Synd fører den anden med sig. „Jeg skal bruge tre Mark — nei, en Daler til — til min Fader, der trænger til Penge," stammede han. „Lille Knud skulde have en ny — et Par nye Beenklæder," stammede Niels og blev blodrød.

„Naa, Du skal ikke blive rød i Ansigtet, fordi Din Fader er fattig, Niels," sagde Sognefogden venlig, „her har Du Daleren."

Men ved Daleren blev det ikke. Niels var nu kommen saavidt, at han ikke kunde lade Kortspillet være, han vilde vinde, hvad han havde tabt; han var bleven en lidenskabelig Kortspiller. Men det var nu ligemeget, enten han var forsigtig eller forvoven, naar han spillede, han tabte næsten hver Aften. Ofte maatte han tage Penge op af sin Løn og sagde bestandig til Sognefogden, at det var til hans stakkels Fader, og tilsidst kunde han

komme med denne Løgn uden at rødme. I Vinterens Løb tog han saaledes henimod Halvdelen op af sin Løn, og de Penge, som Niels engang havde besluttet at skjænke sin Fader, gik i Karlenes Lommer.

Men hvad om Sognefogden opdagede, at han løi for ham og tabte sine Penge i Kortspil? Hvad om hans gode Fader fik Alt at vide? Men, nu var det jo engang gjort; han havde begyndt og kunde ligesaagodt blive ved! Saaledes tænkte Niels, og hans gode Hjerte blev ligesom haardt. Naar han blev vred, kunde han endogsaa bande. Han var kommen ind i det Ondes Hvirvel, og den hvirvlede ham stadig længer og længer bort fra Gud.

Stakkels Niels! Men det sagde Anders ikke. „Nu have vi faaet en Karl ud af Niels;" sagde han, „naar vi file lidt paa ham endnu, saa skal han nok arte sig."

Vinteren gik, det blev Sommer. Det var en smuk Søndag Aften, af det Slags Aftener, paa hvilke det er en Nydelse blot at være til. Et hvidt Telt stod opstillet ude i Haven ved Skovtrup Kro, og her havde Byens Ungdom forsamlet sig for at dandse og, desværre, for ogsaa at drikke. Niels var ogsaa med; men han kunde ikke dandse. Vi træffe ham derfor sildig om Aftenen inde blandt dem, der holdt sig til Flasken. Han havde rigtignok ikke tidligere været med til et Drikkegilde; men det var jo ingen Kunst at drikke, hvorimod det var en Kunst at dandse. Brændevinen smagte ham ganske vist ikke, og han drak bare for et Syns Skyld, men han drak dog, og det var altid et Skridt fremad,

efter hvad Anders meente. Det er ikke sjeldent ved et Drikkegilde, at En skal drikkes under Bordet, og Niels var den, som denne Gang skulde holde for. Han var saa nem at komme afsted med, thi han var ung og uerfaren. Han sad ligeoverfor Anders, der naturligviis ogsaa var her. Anders lo over hele Ansigtet, han var ret i sit Es; det vilde være saa morsomt, hvis Niels kunde faae en dygtig „Blyhat," og han var allerede godt paa Vei.

„Skaal, Niels!" sagde Anders. „Men reent ud maa Du drikke som vi Andre. Ingen Levninger i Glasset!"

Niels piinte Glassets Indhold ned.

„See, det kan jeg lide," sagde Anders og bandede; „Du er ikke tabt bag af en Vogn, Du! Du er kommen Dig godt, siden Du kom her til Skovtrup. Da græd Du!"

Alle Karlene loe af fuld Hals og nappede i ham.

„I troe vist, at I ere nogle Pokkers Karle," sagde Niels. „Men jeg er" — nu bandte ogsaa han — „ligesaagod Karl for min Hat, som I for Jeres!"

„Da har Du ikke viist det rigtigt endnu, bitte Niels," sagde Anders.

„Aa, jeg er ikke bange for Noget, jeg!"

„Pral ikke!" lo Anders. „Kanskee Du ikke engang tør gaae over Kirkegaarden ved Nattetid."

„Det var nok ikke godt Andet!" sagde Niels." „Det kan jeg gjøre, om Du vil have det, strax."

„Det gjelder fire Mark!" raabte Anders.

„Det gjelder!" støiede Niels. „Lad os gaae strax! Jeg skal vise Jer, at jeg ikke er bange."

„Nei, Du er ikke bange for en død Aand, naar Du har en Kjep i Haanden," lo Anders.

„Hold Mund!“ raabte Niels og styrede sine vaklende Skridt efter Døren.

„Vent lidt, Niels!“ sagde Anders. „Vi Andre ville nok følge Dig saalangt, at vi kunne see, om Du virkelig gaaer over Kirkegaarden.“

Og nu larmede den berusede Skare ud af Døren og slentrede hen ad Veien, som førte til Kirkegaarden. Da de kunde see denne, bleve de staaende med Undtagelse af Niels, der ifølge Væddemaalet skulde gaae over Kirkegaarden. Det var et deiligt Veir, og i den stille Luft kunde man høre den fjerne Dandsemusik fra Teltet, hvor Ungdommen morede sig og larmede. Niels ravede hen ad Veien, han var beruset. Endelig naaede han Kirkegaarden. Han kom lykkelig og vel gjennem Laagen i Steengjerdet og styrede nu sine Skridt tvers over Kirkegaarden. Men det var ham umuligt at følge Gangen, og tilsidst snublede han over en Grav, faldt tvers over den og blev liggende. Og saa sov han med det Samme.

„Saae I, at Niels drattede?“ spurgte Anders nede paa Veien sine Kammerater.

„Ja, det saae vi nok!“ sagde de Andre, men loe dog denne Gang ikke. Tause slentrede de tilbage til Kroen og drak paany.

Men Niels blev liggende paa Kirkegaarden. Dandsemusiken hørte efterhaanden op, Stjernerne tindrede paa Himlen, og Alt blev stille. Fra Skoven hørtes Nattergalens Slag, det klang som en smuk Lovsang op til Gud. Men Niels hørte det ikke, beruset laa han der og sov, den samme Niels, der saa ofte havde glædet sig

ved en Sommeraften som denne; den samme Niels, der som Dreng med Taarer i Øinene havde lovet sig selv, at han hver Aften vilde bede til Gud og aldrig glemme sin Moder. Lidt efter lidt begyndte Nattevinden at suse, og den lød ligesom klagende hen over det Sted, hvor han laa. Men han hørte den ikke, hans Øre var lukket for, hvad han engang havde forstaaet med sit Barnehjerte.

„Halløi Du! Er det et Sted at sove paa!" hørte Niels pludselig en Stemme raabe. Han slog Øinene op, det var Morgen. Foran ham stod Degnens Karl, som skulde op i Kirketaarnet og ringe ved Solopgang. „Hvad, er det Dig, Niels? Reis Dig dog op! Men fy! Du har jo ligget paa Din Moders Grav inat!" Niels stirrede paa Stedet, hvor han laa — ja, det var hans Moders Grav. Det var paa den, at han havde udsovet sin Ruus. Karlen gik op i Taarnet for at ringe, Solen steg høiere og høiere, og dens røde Straaler lagde sig hen over Gravene. Niels mærkede det knap; hans Sjæl var sønderknust.

„Hvad, staaer Du der endnu og stirrer?" sagde Degnens Karl, der igjen var kommen ned fra Taarnet. „Skal Du ikke hjem til Sognefogdens og bestille Noget?"

„Lad mig være!" bad Niels, „lad mig være!"

„Jeg vil saamænd ikke gjøre Dig Noget."

„Nei, men gaa blot! Forlad mig! Jeg vil være ene!"

Og Degnens Karl gik, og Niels var atter alene. Han var saa elendig, saa ulykkelig. Nu forstod han først, hvad bitter Anger var.

Han knælede paa sin Moders Grav for at bede, men det vilde ikke gaae, Lærkerne sang deres Morgensang, men han havde ingen Ord til at udtale sig. Han reiste sig igjen; det var jo det samme Sted, hvor han havde sovet om Natten. Hvor han skammede sig over sig selv! Kunde han blot have grædt! Kunde de Døde see, hvorledes det gik de Kjære, som de havde forladt, hvor maatte da hans Moder blues over ham, der engang var hendes kjære, gode Søn! „O Gud, o Gud!" sukkede han, og saa syntes han pludselig, at han nu nok kunde bede. Paany knælede Niels paa sin Moders Grav, og dennegang reiste han sig ikke, førend han af et brændende Hjerte havde bedet Gud om Tilgivelse og lovet ham at omvende sig og blive et godt Menneske. Da han forlod Kirkegaarden, gik han vel endnu med Angeren i sit Hjerte, men han var dog mere rolig og fattet; han følte, at Vorherre nok vilde tilgive ham. Det var dog underligt, tænkte han, at det just skulde være min Moders Grav, hvorpaa jeg laa!

Niels gik ind i Sognefogdens Gaard med nedslaaede Øine; han kunde jo nok tænke, at Alle vidste, hvor han havde sovet sin Ruus ud. Sognefogden gik inde i Gaarden og røg sin Morgenpibe, han begyndte strax at skjænde paa Niels. „At Du fik en Taar formeget," sagde han, „vilde jeg endda lade gaae" — Sognefogden tog sig nemlig selv ikke saa sjelden en Taar formeget — „men at sove paa sin Moders Grav døddrukken — fy for alle Ulykker! Og saa har Du ovenikjøbet spillet Dine Penge bort i Kort og løiet for mig!" Og Sognefogden talte sig nu mere og mere vred, og for ikke at

blive jagen af sin Tjeneste maatte Niels tie og ydmyge sig.

Niels skulde den Dag grave i Haven, og da de øvrige Karle allerede vare paa Marken, slap han foreløbig for Karlenes Drillerier. Arbeidet faldt ham imidlertid lidt tungt den Dag, han følte sig ilde tilpas baade paa Sjæl og Legeme. Men medens han stod og gravede saa godt, det var ham muligt, fik han et uventet Besøg af sin Fader. (Sluttes.)

Aarets Maaneder.

(Af Gerson.)

Januar.

Kold sig Januaren melder,
Bjelden klinger, Pidsken smelder,
Sneen ligger glimrehvid;
Tvungne Havets Bølger lægge
Sig til Ro bag Isens Dække
Til en mild og bedre Tid.
Solen mat paa Himlen skinner,
Kun ved Arnens Flamme finder
Varme den forfrosne Krop,
Mens det ude sneer og blæser
Sidder inde man og læser,
Samler Aandens Skatte op.

Februar.

Stiv og kold end Jorden hviler,
Mellem mørke Skyer smiler
Stundom Solen mildt dog ned,
Og bag Sneens Lag det gjærer,
Mens en eensom Sneeblomst bærer
Budskab om en bedre Tid!
End man samler Aandens Skatte,
Lærer gjennem Skrifter fatte,
Hvad af Stort og Smukt der skeer,
Vare kan det dog ei længe,
Før man trindt i Skov og Enge
Klarere Guds Almagt seer.

Marts.

Isen brister, Sneen smelter,
Løst og frit sig Bølgen vælter
Ind imod den nøgne Kyst,
Træet nyfødt Knopper skyder,
Og med klare Triller lyder
Lærkens muntre Sangerrøst.

End et stakket Spand af Dage,
Saa skal Solen Magten tage,
Lyse op med Glands og Pragt,
Held da den, som faaer itide,
Mens de kolde Dage skride,
Ned sin Sæd i Jorden lagt.

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)
(Fortsat.)

Dette Dyr seer underligt ud; det er, som det havde lutter Bajonnetter stikkende ud fra hele Kroppen og kun Hoved og Lemmer vare frie. Hvor komme disse lange Pigge fra? Det er Haarene, som ere blevne saa overordentlig store og lange, at de længste ere ¾ Alen. Naar Dyret bliver vredt eller angst, f. Ex. idet I røre ved Buret, saa reiser det disse Pigge, saa de staae lodret ud til alle Sider; derpaa ryster det dem, stamper i Jorden med Foden og rasler med den lille Hale. Desuden udstøder det en gryntende Lyd. Det seer da ganske vist glubsk ud, og man skulde troe, det vilde rende Storm paa En. Undertiden, naar det ryster Piggene, falder en af, see, det har givet Anledning til Historien om, at det skjød Piggene ud af sig mod dets Fjender; men I kunne jo let indsee, at det kun er en Historie. Dets tykke, plumpe Fødder maae I lægge Mærke til, de have brede Kløer, og med dem kan den grave sig ned i Jorden. At det er en Gnaver, see I af dets brede, skarpe Fortænder i hver Kjæbe, og at det kan gnave med dem, kunne I see i Buret her, thi det river Zinkpladerne af Gulvet, og kun Jernpladerne kunne holde mod dets Tæn-

der. Hulepindsvinet lever i Nord=Afrika og det sydlige Europa. Det kryber ned i Huler og lever af Rødder. Det kan kun løbe daarligt og blev let et Bytte for Rovdyrene, naar det ikke havde Piggene; men det har dog ogsaa sin Achilleshæl, det vil sige, et ubeskyttet Sted. Hovedet og Halsen have nemlig ikke saa lange Pigge, og Hunden eller andre Rovdyr kunne ved forfra at bide det i Hovedet eller Halsen let dræbe det.

I Italien gaaer man meget paa Jagt efter det. Naar Jagthundene have fundet det, saa gaaer Jægeren til og slaaer det ihjel ved et Slag paa Hovedet. — Kjødet spises, og Piggene bruges til Forskjelligt. De fleste af Eder have havt dem i Haanden i Form af et Penneskaft.

Andre Dyr af Gnaverordenen, som vi finde her i Haven paa høire Side af Pavillonen, ere de saakaldte Guldharer. I maae dog af Navnet ikke troe, at de have Noget med Harer at gjøre. De ligne dem slet ikke. De have korte Øren og, i Modsætning til de andre Gnavere, tynde, slanke og ret høie Lemmer med brede Kløer. Deres Haarbeklædning har en eiendommelig Farve og Glands, en Blanding af Citronguult og Rustfarve. Halen mangler næsten ganske. De leve i Sydamerika af Blade og Urter.

Vi have nu seet og omtalt en heel Deel Dyr, af hvilke vi ved de fleste blandt Andet have dvælet ved den Maade, de vare istand til at forsvare sig paa mod Overfald af andre større og stærkere Dyr. De vare jo selv fredelige af Charakteer og tilfredse, naar de i Ro kunde nyde deres Føde, som bestod af Planter. Vi ville

nu vende os til Urostifterne, Røverne og Voldsmændene, som ikke nøies med at forsvare sig mod Angreb, men som selv styrte sig ind paa deres fredeligere Medskabninger, for at dræbe dem og leve af deres Kjød. Vi kalde dem jo derfor ogsaa Rovdyrene. Af dem er der mange forskjellige Arter her i Haven, alle smukke og velholdte Dyr. De vildeste og glubskeste af alle ere Kattene; af dem finde vi en smuk lille Tigerkat inde i Overvintringshuset. De fleste Tigerkatte ere i Reglen større end denne, men i Udseende og Bygning ligne de fleste denne. Saaledes have de den runde, smidige Krop med den tætte, plettede eller stribede Pels, det korte, brede Hoved med de smaa, opadrettede Øren, den lange Hale, som de bevæge bugtende fra den ene Side til den anden, og Munden med de spidse uhyggelige Hjørnetænder, som de ubarmhjertig sønderslide deres Bytte med. Den snigende, lydløse Gang er ogsaa Kattene egen, de sætte nemlig ikke Kløerne til Jorden, naar de gaae. De kunne derved liste sig ubemærket nær ind paa deres Bytte, som de bemægtige sig ved i et vældigt Spring at kaste sig over det, og nu have de da den største Fordeel af ikke at have slidt Kløerne, thi da de ere spidse og skarpe som Dolke, hugge de dem i Dyret og sønderflænge dets Kjød. Mange Katte bruge ogsaa Kløerne til ved Hjælp af dem at klattre, idet de hugge dem ind i Træernes Bark og derved holde sig fast. I have jo alle seet vor tamme Kat løbe op og ned ad Træer og Plankeværker. Lykkes det ikke Kattene at tage Dyret ved et Spring, lade de det i Reglen løbe og følge ikke efter det.

De største Tigre og Katte have deres Hjem i Tro=

perne, og hvor Indbyggerne ikke have Skydevaaben, ere de Mennesket farlige, undertiden overlegne Modstandere. Her i Landet have vi Gudskeelov ingen vilde Katte; men vore Naboriger, Norge og Sverrig, ere ikke saa heldigt stillede. Thi i deres store Skove er der ypperlige Gjemmesteder for saadanne. Den Kat, som beboer Skandinaviens Bjergskove, er Lossen; Normændene kalde den Gaupen. Vi finde en saadan, naar vi gaae hen til Havens yderste Hjørne tilvenstre. Det er overmaade sjeldent at see en levende Los i Fangenskab. Læg Mærke til dens store, klare Øine, hvormed den seer paa os og følger den mindste Bevægelse, vi foretage, medens dens Krop ligger tilsyneladende ligegyldigt henkastet. Saaledes ligger den ogsaa i Skoven, rolig, men opmærksom, for at vente paa, at et eller andet Dyr skal komme hen til den f. Ex. et Rensdyr eller Elsdyr, for da med et vældigt Spring at hage sig fast i Ryggen paa Dyret. Den bider det da i Nakken. Døer Dyret ikke strax, saa lader den det løbe med sig, til det styrter. Hvad der hjælper den til ikke at opdages af Dyrene, er, at dens Pels er graaguul som Steen eller Træbark. Den ligger gjerne paa Luur paa en Træstamme eller Klippeblok. Vi maae videre lægge Mærke til dens spidse, opretstaaende Øren, der ligesom Egernets ere besatte med lange Haarduske i Enden. Dens Ansigt faaer et eiendommeligt Udseende ved, at Haarene paa Kinderne ere forlængede og danne ligesom to tilspidsede Bakkenbarter. Dens fire Lemmer ere høiere end hos de andre Katte, derved seer den større og mere imponerende ud; dens Hale er kortere, derved har den ikke det Slangeagtige ved sig. Denne Los er

endnu ung; naar den er fuldvoxen, er den dobbelt saa stor. Lossen nøies ikke med at tage Rensdyr, den tager ogsaa Gjeder og Faar, og faaer den ikke det, saa mindre Pattedyr og Fugle. Dens Unger fødes i dybe Klippehuler, hvor de ere vanskelige at finde. Der findes endnu temmelig mange Losser i Skandinavien, og Folk gaae meget paa Jagt efter dem, deels for at udrydde dem, deels for Skindets Skyld, som er meget kostbart. Jagten paa dem er ikke uden Fare, thi forfeiler Jægeren Skuddet eller blot anskyder den, saa styrter den i et Spring paa ham og kan sønderslaae ham. Den frygter ikke Mennesker, men er saa dorsk, at man fortæller, at Folk, der have seet en Los ligge paa en Træstamme, ere gaaede hjem for at hente deres Jagtbøsse og ved Tilbagekomsten have fundet den liggende aldeles i samme Stilling og paa samme Sted. Losserne leve ogsaa i Mellemeuropa, Siberien og Nordamerika.

(Fortsættes.)

Frøken „Suur“.

(Af J. Aschlund.)

Hun er liig et Æg, som man neppe tør røre,
Saa prikken i Alt, som hun nødig vil høre,
Betragt kun engang hendes speidende Blikke,
De varme just ei, men desmere de stikke.

Hun er som det Søm, der af Rusten fortæres,
Hun under ei Andre, hvad Godt dem beskjæres,
Den Gave, der Andre i Kjærlighed gives,
Af hende med Sort i Hukommelsen skrives.

Naar Andre ved Dands og ved Leg sig fornøie,
Saa staaer hun saa stiv, at hun Knæ ei kan bøie,

Og kommer saa Fader og Moder og skjænder,
Saa knytter hun Haanden og skjærer med Tænder.

O Du, som endnu er et Barn blandt de Glade,
Lign ei Frøken Suur Dig til Skam og til Skade,
Vær altid saa mild som en Foraarssols-Straale,
Thi blev Du som hun, da vil Ingen Dig taale.

Nødderne knækkede.

(See foregaaende Numer.)

Kjernen i den poetiske Nød er: Havet.

Kjernen i den arithmetiske Nød Nr. 1 er: Maries Fødselsdag den 8de December, Christians den 26de Januar.

Som Nøddeknækker kan tjene:

Det Antal af Dage, som er gaaet fra Dagen efter Maries Fødselsdag til Juleaften, begge disse Dage regnede med, er en Trediedeel af alle de Dage, der ligge imellem begge Fødselsdagene; det Antal Dage, der er gaaet siden Nytaarsdags Aften, er Halvparten af det samme hele Antal Dage, men fra Juleaften til Nytaarsdags Aften er der otte Dage, saaledes at Halvparten er otte større end Trediedparten. Otte er da Sjettedelen, og hele Antallet af Dage mellem Fødselsdagene er da 48, saa at Marie faaer Fødselsdag den 8de December, Christian den 26de Januar.

Kjernen i den arithmetiske Nød Nr. 2 er 59, 119, 179 osv.

Som Nøddeknækker kan tjene:

Efter Opgavens Ord maa det Antal af Nødder, jeg har, være saaledes beskaffent, at, naar jeg lægger 1 til Tallet, saa gaaer 2, 3, 4, 5, 6 op deri. Det mindste Tal, der har den Egenskab, er 60, men tillige gjelder det om 2. 60, 3. 60, 4. 60, osv., saa at Nøddernes Antal er 59, 119, 179 osv.

Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

Subskription paa „For Børn" modtages i alle Boglader i Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 ß Kvartalet.

Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.

Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 5. *Søndagen den 8. November.* **1868.**

Alfernes Gaader.

(Efter Rückert ved Gerson.)

Smaaalferne leve blandt Skovens Træer,
I Nattens Stilhed de lege der,
De give hverandre med Latter og Skjemt
De morsomste Gaader og løse dem nemt;
Men kommer et Vindpust blandt Træernes Løv,
Saa er i et Nu de bortblæste som Støv.
Engang har jeg skjult lyttet til hos de Smaa,
End husker jeg Gaaderne, hør nu derpaa:
Hvo laaner sit Sølv af det fremmede Guld?
Den drømmende Maane, der nu just er fuld.
Hvor trænger sig Taaren af steenhaardest Bryst?
Hvor Kilderne vælde af Klipperne tyst.
Hvor gaaer over Floden den bredeste Bro?
Hvor Isen har lagt sig paa Vandet til Ro.
Hvor finder den Strøm man, som taktfastest gaaer?
Hvor Blodet i Menneskehjerterne slaaer.

Hvo sørger vel meest i sin brogede Dragt?
Det Træ, der i Høsten maa miste sin Pragt.
Hvo veed ei Besked om det Huus, han beboer?
Den Snegl, som nys krøb paa den fugtige Jord.
Hvor træder den Svage den Stærkere ned?
Hvor Menneskets Fod gjør paa Jorden sig bred.
Hvad Kraft er saa stor, at selv Jernets er Lidt?
Den flammende Ild, som jo smelter det tidt.
Hvad er det, som magte selv Ilden dog kan?
Det vældige Hav med dets brusende Vand.
Men hvo har dog Magt over Vandet igjen?
Den Stormvind, som vildt suser over det hen.
Og naar skjælve Vinden og Luften paany?
Naar Tordenen buldrende ruller i Sky.
Hvi mon ingen Flod opad Bjerget end skred?
Fordi den kan løbe langt lettere ned.
Hvi voxe ei Græskar paa Træernes Qvist?
Fordi paa Din Næse det dratted da vist.
Hvorfor er vel Fisken i Vandet saa stum?
Fordi man maa tie helst, naar man er dum.
Og hvorfor mon fleer ei af Gaader Du faaer?
Fordi Du er en Tosse, som Intet forstaaer.

Træskomandens Niels.

(En Fortælling af H. Nissen.)

(Sluttet.)

„Goddag, Fader!“ sagde Niels med en Stemme, der rystede lidt.

„Farvel, Fader! maatte Du hellere sige,“ sagde Træskomanden med et strengt Blik.

„Ak, kjære Fader! — —.“

„Du skal ikke tale saa sødt, Du! Du mener det jo ikke alligevel. En snavs Knægt er Du! Du fortjente ikke at være en ærlig Mands Søn. Engang troede jeg, at Du var en god Dreng — det har jeg

troet lige til nu. I Vinter hørte jeg rigtignok tale om, at Du var bleven en Kortspiller, der bandede og støiede; men jeg troede, det var Sladder Altsammen. De maae sige om Niels, hvad de vil, tænkte jeg, en god og skikkelig Dreng er det. Jo, Du er rigtignok skikkelig, Du! Bande og svire kan Du — Du, som kun endnu er en Dreng! Men det Allerværste er dog, at Du ikke kan lade de Dødes Grave være i Fred. Nei, jeg havde aldrig troet, at min egen Søn skulde vanhellige sin gode Moders Grav paa en saadan Maade. Men jeg vil heller ikke have mere med Dig at bestille, Du skal aldrig faae Lov til at komme indenfor mine Døre tiere. Jeg vil ikke kjendes ved slig en Søn!"

„Fader, jeg har fortrudt det! Jeg er heller ikke saa slem, som Du troer."

„Naa, Du vil ovenikjøbet lade, som Du er reen! Nei, det hjelper ikke. Du volder mig kun Bekymring, og jeg har Bekymring nok foruden Dig. Reis langt bort, pas Dig selv, gaa Din egen skjæve Gang; det er vel dog det, Du helst vil!"

Og idet Træskomanden sagde disse strenge Ord gik han hurtig bort. Men Niels ilede efter ham og spurgte bønlig: „Maa jeg da aldrig komme hjem oftere?"

„Nei!" sagde Træskomanden haardt. „Men lidt Tøi er der hjemme, som er Dit; det skal lille Knud bringe Dig iaften. Naar Du har faaet det, kan Du passe Dig selv, og jeg og lille Knud ville da ogsaa passe os selv." Uden at sige saameget som Farvel, forlod Træskomanden sin Søn, der stod ubevægelig og stirrede efter ham.

Ulykkelig var den stakkels Niels, men han græd ikke. Da Karlene loe ad ham, fordi han atter bad høit, græd han; nu var han skamfuld og langt ulykkeligere end den Gang. Men just fordi Ulykken var saa stor, kunde han ikke græde. „Smaa Sorger tale, de store tie," siger Ordsproget, og i ham var der nu Taushed.

Da Tjenestefolkene samledes i Borgestuen om Middagsmaden, maatte Niels endogsaa døie Ondt af Karlene, skjøndt de selv havde ledet ham paa Afvei.

„Det faaer ikke hjelpe," sagde Anders, „de fire Mark har jeg tabt; Niels gik ikke blot over Kirkegaarden, men han blev der hele Natten og sov endogsaa paa sin Moders Grav."

Niels taug. Men Karlene vedbleve dog at drille ham, og Pigerne vendte sig bort, naar de troede, han saae paa dem. Han følte, at her var der ikke mere for ham at gjøre, og snart vilde hele Byen pege Fingre ad ham. Og hele Dagen gik han forknyt og indesluttet i sig selv.

Da Aftenen kom, saa kom ogsaa lille Knud med det Tøi, som Træskomanden havde talt om. Niels fulgte ham paa Vei. Veiret var smukt, og de gik langsomt hen ad Stien.

„Fader er vred paa Dig, Niels," sagde Knud. „Du maa ikke komme hjem oftere."

„Har han sagt Dig det, Knud?"

„Ja! Men Du er ogsaa bleven en slem En, Niels! Du drikker jo Brændeviin og kan ikke lade Moder være i Fred i hendes Grav."

„Det var ikke rigtigt, Knud; men jeg har angret,

hvad jeg har gjort, og har mange Gange bedet Gud om Forladelse."

„Har Du?"

„Ja, jeg har! Troer Du ikke ogsaa nok, at han vil tilgive mig?"

„Det vil han nok," sagde Knud og var nær ved at græde.

„Du er den bedste af Alle, Knud! Du er den Eneste, som holder af mig endnu," sagde Niels bevæget; „alle andre Mennesker kunne ikke lide mig; de tale Ondt om mig." Og idet Niels sagde dette fik hans Hjerte Luft i en Taarestrøm.

Brødrene skiltes. Lille Knud havde ved sin Kjærlighed og sine enfoldige Ord bragt Niels en stor Trøst. Det var, som om Vorherre havde styret det saaledes, at Niels kom til at tale med Knud. Med Taalmodighed taalte han nu den Spot, som blev ham tildeel; han betragtede det som en velfortjent Straf, og der kom derfor heller ingen Bitterhed ind i Nielses Sind. Han var ligesom gjenfødt og glemte nu aldrig at bede sin Aftenbøn. Han bad ofte om, at hans Fader maatte blive ham god paany; men lille Knud kom ikke igjen, og deraf kunde Niels slutte, at hans Faders Vrede endnu ikke havde lagt sig.

Den første November kom, og Niels modtog sin Løn, der var svunden ind til sytten Daler paa Grund af hans Kortspil. Sognefogden var imidlertid atter bleven vel fornøiet med Niels og beholdt ham i sin Tjeneste et Aar endnu, ja, Lønnen blev endog forhøiet til fyrgetyve Daler.

„Mon Fader ikke vil blive glad, naar han faaer dette at høre?“ tænkte han. „Mon han ikke vil glemme min Brøde, naar han hører, at jeg er bleven skikkelig, og at Sognefogden er saa godt fornøiet med mig?“ Og saa fattede Niels den Beslutning at besøge sin Fader trods dennes Forbud.

Da det blev Aften, begav han sig paa Veien til sit Hjem. Veiret var slet; det var meget mørkt, og Stormen piskede Regnen hen ad den golde Jord. Men hvad brød Niels sig om Veiret! Med hurtige Skridt vandrede han hjemad. Da han naaede Skoven, gik han imidlertid langsommere; thi altsom han kom Hjemmet nærmere og nærmere, begyndte han meer og meer at tvivle om, at hans Fader vilde tage vel imod ham.

Niels kjendte meget nøie Stien gjennem Skoven, men fordybet i mangehaande Tanker lagde han ikke Mærke til, hvor han gik, og kom saaledes bort fra den. Han blev ved at gaae og opdagede først sin Feiltagelse, da han blev standset af et tæt Tjørnekrat, der voxede mellem Skovens høie Træer. Nu saae han først, at han var gaaet vild i den milelange Skov. Til hvilken Side skulde han? Ja, det vidste han ikke. Og Stormen susede i Trætoppene, og Regnen dryppede fra de nøgne, vaade Grene ned paa Skovbundens visne Blade! Stundom, naar Vinden tog til i Styrke, kunde han høre en Ugles Skrig langt borte; det var uhyggeligt, og han følte sig saa bange og forladt. Han gik længe omkring og blev tilsidst saa gjennemblødt og udmattet, at han ikke kunde mere. „Jeg vil lægge mig under dette Træ,“ sagde han til sig selv; men saa opmandede han

sig atter, og med „Sorg i Sind og Regn paa Kind" gik han videre. Da skinnede et venligt Lys ham imøde midt i Mørket; det var fra hans Faders Hytte. Møisommeligt slæbte Niels sig afsted; han rystede baade af Kulde og Frygt. Endelig naaede han Hytten, og med bankende Hjerte aabnede han Døren. Hans Fader sad just og snittede paa en Træsko, og lille Knud sov allerede sødt henne i Sengen. Talglyset paa Bordet oplyste Stuen med sit matte, men dog hyggelige Skin. Det brændte i en Lysestage, som Niels selv havde skaaret af Træ, dengang han opholdt sig hjemme.

„God Aften, Fader!" sagde han og sank ned paa en Stol.

„Hvad kommer Du her efter?" spurgte Faderen, „hvad feiler Du?"

„Jeg fryser, jeg er vaad; — Fader, Du kan da ikke nænne at jage mig ud igjen!"

„Nei, det vil jeg heller ikke; det var Synd mod et hvilketsomhelst Menneske i sligt et Veir." Det klang som Musik i Nielses Øren; han kom ligesom lidt til Kræfter. „Sognefogden har spurgt mig, om jeg vil blive hos ham endnu et Aar," sagde han; „han er igjen godt fornøiet med mig; jeg skal have fyrgetyve Daler i Løn, Fader." Det Ord: „Fader" sagde Niels saa kjærligt som næppe nogensinde før. „See her er sytten Daler af min Løn for iaar; dem skal Du have, Fader! De øvrige har jeg forødt; men jeg er bleven et bedre Menneske igjen. Er Du vred paa mig, Fader?"

„Fader, Du maa ikke være vred paa Niels!" sagde

Knud henne i Sengen; han var bleven vaagen. „Hører Du ikke, at han er bleven en god Dreng?“

„Sov Du kun, lille Knud!“ sagde Faderen. „Men Du ryster jo, Niels! Ja, nu skal jeg hente tørre Klæder til Dig. Jeg glemte ganske, at Du var vaad.“

„Men Du skal først sige mig, om Du er vred paa mig længer.“

„Nei, jeg er ikke!“ sagde Faderen og trykkede hans Haand. „I Guds Navn skal Alt være glemt.“

„Tak, Fader! Nu er jeg glad! Nu fryser jeg heller ikke mere; Du skal ingen Klæder hente. Jeg vil gaae i Seng til lille Knud. Men tag nu de Penge, som ligge paa Bordet, Fader —“

„Nei, behold Du dem selv, min Dreng.“

„Jeg behøver jo ingen —“

„Kommer Du snart i Seng, Niels!“ afbrød Knud ham. „Du har jo ikke begyndt at trække Dine Klæder af.“

Og Niels trak sine Klæder af og lagde sig til Hvile hos sin Broder. Men Søren Nielsen stod længe og betragtede dem, til ogsaa han følte sig træt og gik til Hvile.

Fra den Dag af var Niels bleven en heel Anden. Endnu et Aar blev han i Skovtrup, saa tog han hjem til sin Fader og hjalp ham med Træskoarbeidet. Og da der nu var fire Hænder om det, og der blev sparet, hvad der kunde spares, forbedrede Træskomandens Kaar sig, og efter nogle Aars Forløb kjøbte han sig en lille Eiendom, hvis Jord Niels dyrkede og efterhaanden forbedrede. Nu er Træskomanden for længe siden død, han

hviler hos sin afdøde Kone; Niels har nu Stedet efter ham; hans Broder Knud er hos ham og hjelper ham med Jordens Drift. Men Niels har ikke blot nu Stedet, han har ogsaa faaet sig en Hustru, der holder af ham, og med hvem han har en Søn, der netop igaar var sex Aar. Naar man kommer den Vei, hvor Niels Nielsen boer, kan man træffe den lille Dreng udenfor Døren legende. Ansigtet strutter af Sundhed, og under de guldgule Haar blusse Kinderne som to friske Karaviner. Kommer Faderen stundom ud til ham, saa betragter han ham taus, og det hændes da vel, at han nu og da tænker paa den Tid, han selv var Dreng. Men naar hans lille Søn saa leer og jubler, saa hvisker han sagte ved sig selv: „Gud holde sin Haand over Dig!"

I Glæde.

(Af Gerson.)

Naar omkring Dig, hvor Du skuer,
Alt er Jubel, Sang og Klang,
Naar det er, som havde Vinger
Du paa Foden til Din Gang,
Naar det er, som skjød der Straaler
Af Dit Hjerte, af Dit Blik,
Glem da ikke, at fra Himlen
Er det givet, som Du fik.

See mod oven, fold i Løndom
Dine Barnehænder smaa,
Tak den Herre, der kan Ordet,
Før det tales end, forstaae,

Som det fylder Dig dit Indre
Lad det freidigt strømme ud,
Husk: den Glæde først er Glæde,
Som er helliget i Gud.

„Fatter" Jens.

„Men hvad er det dog, Du gjør,
Jens, Du lille Gjæk?
Kommer Fatter, faaer Du Dig
Vist et Livfuld Smæk!"

„Jeg er Fatter selv, mærk vel,
Det er Fatters Svar:
Skulde selv jeg banke mig,
Var jeg nok en Nar."

—xx—

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat.)

See vi nu til Buret lige ved Siden af Lossen, finde vi et andet Rovdyr, Hyænen. Denne gjør strax et uhyggeligt Indtryk paa os. Det kommer fra den graasorte, stride Pels, hvis Haar paa Hals og Ryg forlænge sig til en Manke, der grimt stritter ud til alle Sider, men især fra Hovedet med de lumske, stirrende Øine, de grimme, store Øren og den dumme Snude. Dens stygge Hoved sidder paa en temmelig lang Hals, som den holder ganske stiv. Af og til viser den sine store Hjørnetænder og savtakkede Kindtænder. Det Uskjønne kommer end mere frem ved, at Forkroppen hos den er høiere og sværere end Bagkroppen, hvilket er modsat, hvad vi hidtil have seet hos Dyrene, og det, som i det Hele findes. Endnu mere uhyggeligt synes Dyret, naar man træffer det i sit Hjem, thi da kommer det i Reglen ikke frem alene, men ofte i Flokke og især om Natten, hvor man da seer deres Øine funkle. De udstøde ofte i Forening et forfærdeligt Hyl og Brøl, som undertiden lyder som hæs Latter. Stode vi saadan om Natten foran en Flok Hyæner for første Gang, bleve de fleste af os vist angst; men Indbyggerne, som kjende dem bedre, frygte ikke, de vide, at det kun er et Skin, thi Hyænerne ere i høi Grad feige og angribe ikke Mennesker eller større Pattedyr. Paa dem passer Benævnelsen feig bedre end paa Haren, thi Hyænerne have Størrelse, Styrke og skarpe Tænder, og dog lade de sig ofte drive paa Flugt af et Par glubske Hunde.

Hyænen er heller ikke noget Rovdyr i den Forstand, at den udelukkende skal tage levende Føde. Den tager kun smaa Pattedyr og selv dem kun, naar den ikke kan faae sin kjæreste Føde, Aadsler. Disse kan den ved sin fine Lugt opdage i stor Afstand. Naar f. Ex. Lastdyr eller Lignende styrte i Ørkenen, saa indfinder Hyænen sig snart. Til andre Tider tager den tiltakke med Levninger fra de store Rovdyr, Løvernes og Tigrenes Maaltid. Den gjør herved ganske vist Nytte, idet den skaffer de Aadsler bort, som i de hede Egne ellers ville ligge og forpeste Luften. Skjøndt den frygter Mennesket, saa følger den dog med Mennesket og opholder sig i Nærheden af Menneskets Boliger, da den veed, at der ofte falder noget af. Om Natten skal den undertiden vove sig ind i Gaderne i smaa Byer, der ligge nær ved Ørkenerne. Liget af Mennesker tager den ogsaa, og man fortæller, at den endog opgraver nedgravede Liig. Den stribede Hyæne har hjemme i Nord-Afrika og Asien, den plettede lever i Syd-Afrika. — Hyænerne danne ved deres høiere Lemmer og længere Kjæber Overgangen fra Kattene til Hundene. — Hunde tage ikke som Hyænerne udelukkende Aadseler, de tage ogsaa levende Dyr, men paa anden Side ogsaa nogen Planteføde. — Tilvenstre for Hyænen træffe vi en god gammel Bekjendt, Mikkel Ræv. Gammel Bekjendt er den i dobbelt Betydning, deels fordi I tidt og ofte have seet og hørt Ræven omtale, men tillige fordi denne i omtrent fulde otte Aar har levet her i Haven. Uagtet jeg altsaa antager, at I kjende den nøie, ville vi dog dvæle noget ved den, da vi have den her levende for os. Mærk dens spidse Snude, de kloge, listige Øine

med de aflange Pupiller, ligesom Kattenes, de korte, spidse Øren, den tætte røde Pels, de temmelig fine, slanke Lemmer, som sætte den istand til hurtig at komme afsted, enten den forfølger en anden eller selv forfølges, og endelig den lange, tykt behaarede Hale, som næsten slæber efter den. Ræven med dens forskjellig Arter er udbredt over dén største Deel af Jorden. Hos os leve en stor Mængde Ræve og det ganske nær ved os, thi vi behøve blot at gaae over i Søndermarken, der finde vi Rævegrave, ja, lige udenfor Volden paa Glacierne kunne vi finde Rævegrave.

I kjende jo Rævegrave, det er Rævens Boliger. Den graver dem paa meer eller mindre skjulte Steder, men især paa Bakker eller Skraaninger. En saadan har i Reglen to eller tre Huller, der ved lange Gange føre ned i et stort Rum, hvor den egentlige Rede er. Der nede har den det lunt og godt. Der opholder den sig om Dagen med sine Unger og kommer i Reglen først frem i Mørkningen. Den kommer da frem og leger ofte med Ungerne uden for Hulen, men de blive ogsaa sultne og den skal skaffe Føde baade til sig og Ungerne. Føden bestaaer i alle mulige Dyr, som Ræven blot kan faae Bugt med. Ræven tager Høns, Gjæs, Ænder, ja, frygter ikke engang for at svømme ud og angribe Svaner, naar de sove paa Vandet; men der kommer den ofte tilkort, naar Svanen mærker den. Med sine vældige Vinger kan den undertiden slaae den og dræbe den. Dernæst tager den Rotter, Markmuus, indlader sig paa at jage Harer, men det er dog kun de unge, den kan indhente. Derimod om Vinteren, naar Sneen ligger høit paa Jorden,

saa er Ræven endnu dristigere, thi saa kan Haren ikke holde ud at løbe saa hurtigt i den høie Snee, saa fanger den selv gamle Harer, ja, anfalder endog unge Raadyr.

(Fortsættes.)

Samuel Johnson.

Den Mand, hvis Navn staaer her ovenover, har England givet en Hædersplads blandt sine berømteste Lærde, og skjøndt han for mange Aar siden hviler i sin Grav, lever hans Minde dog endnu usvækket blandt hans Landsmænd. Han var født den 18de September 1709 i Lichfield i Grevskabet Stafford. Allerede i en tidlig Alder udmærkede han sig saameget, at den almindelige Opmærksomhed ikke kunde Andet end henledes paa ham, og i sit senere Liv retfærdiggjorde han som Forfatter de store Tanker, man havde havt om ham. Af hans Liv fremhæves her følgende lille Træk:

I November 1776 ventede man Johnson i hans Fødeby, som han oftere besøgte. Alle Byens ansete Folk vare samlede hos Grevinde L., for at spise til Aften sammen med deres Landsmand. Det var et forfærdeligt Veir, Sneen pidskede mod Vinduerne, dreven frem af den susende Storm. Spisetiden var allerede forbi, og endnu var Johnson ikke kommen; endelig spiste man uden hans Selskab. Endelig, da Theen blev drukken, meldte man Doctoren. Han traadte ind, og hans usædvanlige Udseende overraskede Alle. Han havde Intet af det stolte Væsen, der havde skaffet ham saa mange Fjender, han saae bleg og udmattet ud, og hans Paa=

klædning var i fuldstændig Uorden. Hastigt gik han hen til Grevinden og sagde:

„Naadige Frue, jeg beder Dem undskylde min Udeblivelse indtil nu. Da jeg lovede Dem at komme, huskede jeg ikke paa, at det var den 21de November. Hvad jeg mener dermed, kan De neppe forstaae. Velan, jeg vil fortælle Dem Sammenhængen, det vil for mig være en yderligere Anger.

Det er idag fyrgetyve Aar siden, at min gamle, syge Fader, der var Boghandler, sagde til mig: „Samuel, tag Vognen og kjør til Markedet idag med endeel af vore Bøger. Det er nødvendigt at faae endeel deraf solgt.“ Indbildsk af mine Kundskaber vægrede jeg mig, jeg, der dog endnu kun havde levet af hans Arbeide. Min Fader bad mig venlig og sagde: „Samuel, vær nu en god Søn! Tag til Markedet! Det var Skade, skulde denne Dag gaae tabt for os!“ Men haardnakket holdt jeg fast ved min Vægring. Da tog min Fader selv til Markedet, det var et haardt Veir, netop som idag, og — faa Dage efter døde han.

Johnson standsede et Dieblik for at skjule sin Bevægelse, derpaa vedblev han: „Dette skete for 40 Aar siden, og siden den Tid kommer jeg hvert Aar den 21de November til Markedsstedet. Den Vei, jeg dengang ikke vilde kjøre, gaaer jeg nu tilfods og uden at have spiist Noget; og i fire Timer forbliver jeg staaende med ubedækket Hoved paa det Sted, hvor min Fader engang havde sin Boutik, der gav baade ham og mig Føden. Fyrgetyve Aar ere nu gaaede, jeg er bleven ældre, end min Fader var, da han døde og — jeg lever endnu.“

Alle saae paa Johnson, men taug, Ingen vovede at sige et trøstende Ord. Først da en Stund var gaaet, kom Samtalen atter i Gang, og Johnson var som sædvanlig den, hvem man ved ethvert vigtigere Spørgsmaal, der forhandledes, tyede hen til.

g.

Herr Svip,

en Fabel.

En Abe, Mester Fut, en Mynde, Herr Svip, og en Pudel ved Navn Trofast, var gode Venner, især holdt Aben meget af Pudelhunden. En Dag, da Aben ønskede at see begge sine Venner hos sig til Middag, mødte den tilfældigviis Svip, og bad da den komme og hjelpe ham at fortære en lille Lammesteg, men tillige at bede Trofast give Møde i samme Øiemed. Svip lovede det og løb saa sin Vei. Da den var ene, tænkte den: „Jeg kunde godt spise Stegen uden Trofasts Hjelp, Mester Fut er allerede een for meget. Det er bedst ikke at sige det til Trofast!" Som tænkt, saa gjort. Klokken havde endnu ikke slaaet tolv. saa var allerede Herr Svip paa Pletten. „Hvor er Trofast?" sagde Mester Fut. „Aa, efter ham har jeg løbet hele Byen rundt, men han var ikke at faae fat i nogetsteds. Det er en styg Vane, han har, han har aldrig Ro paa sig hjemme." Mester Fut var meget ærgerlig derover, uden Trofast havde han ingen Fornøielse af sin Mad, og han sagde derfor Herr Svip reent ud af Posen, at der ingen Glæde blev af, hvis han ikke kunde faae fat i Trofast. Hvor nødig Svip end vilde, maatte han derfor afsted igjen, og nu gik han virkelig til Trofast, men traf ham denne Gang ikke, thi Trofast havde pludselig faaet det Indfald at besøge sin Ven Fut, der da ogsaa blev meget glad ved at see ham. „Naa, Du Landløber, hvor har Du nu igjen været henne?" sagde Aben til Trofast, „endelig har da Svip fundet Dig! Men hvor er nu Svip?" Trofast blev meget forundret over denne Tiltale, og sagde, at han hele Dagen ikke havde været udenfor sin Dør, og da de forhandlede Sagen nærmere, mærkede de snart, at Svip havde slaaet dem begge en Plade. De vare derfor ogsaa begge meget forbittrede paa ham, satte sig strax tilbords og aade hele Stegen ene. Just som de vare blevne færdige, indfandt Herr Svip sig, men neppe havde den faaet Foden indenfor, før Mester Fut og Trofast kastede sig over den og pryglede den dygtigt, hvorpaa de kastede den ned ad Trapperne. Og fra den Dag af indbød Fut aldrig mere Svip til Gilde.

—xx—

Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

Subskription paa „**For Børn**" modtages i alle Boglader i Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 β Kvartalet.

Forlagt af **C. H. Bielefeldt** og **F. E. Bording.**

Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 6. *Søndagen den 15. November.* 1868.

Sporvognshesten.

(Af Gerson.)

For Sporvognen traver den skindmagre Hest,
Den trækker paa Læsset, alt som den kan bedst,
Saa rask, som den fremad kan skride;
Dens Frihed som Føl var kun stakket og kort,
End udvoxet ei, den ved Arbeidet haardt
Alt lærte for Føden at slide.

Knap gryer det ad Dag, saa begynder dens Vagt;
Snart Bidslet det strammende paa den er lagt,
Og saa maa den Benene strække,
Med Øiet mod Jord haster frem den sin Vei,
De Tusinder see den, men ændse den ei,
Den er jo „kun skabt til at trække".

Naar Vagten er endt, ved sin Krybbe den staaer,
Lidt Hakkelse, det er den Kost, den da faaer
Til Løn for sin Travlhed og Møie;

I Stalden tæt ved staaer den dovnende Hest,
Den æder sin Havre — men den, som det meest
Behøver, maa lade sig nøie.

Saa gaaer det Dag ud, og saa gaaer det Dag ind:
Til Sporet — og frem som den susende Vind,
Til trættet den styrter i Tøiet;
Saa slæbes til Stalden den dampende heed,
Der lægger den døende, stille sig ned
Og lukker paa Halmen saa Øiet.

Den lille Fisk.

(Et Eventyr, fortalt af Gerson.)

Ikke langt borte herfra — naar man seer sig godt om, saa finder man meget let Stedet — er der en Dam, hvor der for ikke lang Tid siden levede en lille sølvskjællet Fisk. Den var født i Dammen og voxet til der, og, fortrolig med hver en Plet, levede den fra den ene Dag ind i den anden, tilfreds med den lille Verden, hvori den hørte hjemme. Og den kunde ogsaa nok føle sig vel der. Der var Insecter og Orme nok til Føde, der var Plads nok til at bevæge sig, naar den efter Maaltidet trængte til lidt Bevægelse, og i det ene Hjørne af Dammen var der blank Steengrund, hvor den, naar Vandet var koldt, kunde føle Solstraalernes varmende Virkning, medens der i det andet Hjørne var Græs og Vandplanter, hvorimellem den i altfor stærk Solhede kunde finde Beskyttelse og Kjøling. Ogsaa var der paa den ene Side af Dammen fuldt op af Dynd, hvor den kunde hvile, naar den var træt, ja, hvor den endogsaa kunde ligge mageligt hele Vinteren over, til Foraarssolen smeltede Isdækket. I alle Henseender saa vel

stillet, var den da ogsaa saa fornøiet, at det var en Lyst, og ikke sjelden hændtes det, at den, naar den ret var ellevild af Glæde, stod paa Hovedet i Vandet og gik neden om op, blot for at have Følelsen af, at den kunde gjøre Alt, hvad den vilde. Ja, naar Solen ret var oplivende, strøg den hen over Vandfladen saa piilsnart og let, at det var tydeligt at see, at der ikke var Nogetsomhelst, der tyngede den.

Da kom der en Dag et Par muntre Svende hoppende fra den til Dammen grændsende Eng. Det var to glatte, grønthovede Frøer med gule, ildfulde Øine. Ved Bredden stode de et Øieblik stille og saae sig om, saa sprang de ud i Vandet og gjorde saa mange Kuldbøtter og Hop, at man snarere skulde troe, de vare Professorer i Gymnastik end saadant et Par Grønskollinger, der ikke havde Duun paa Hagen. Og da de havde tumlet sig en Stund i Vandet, istemte de en Sang, der i Almindelighed rigtignok kun kaldes Qvæk, men dog i Virkeligheden kun er Melodien til den gamle Vise:

„Hvor saare Lidet vil der til
For lykkelig at være."

Tilsidst da de vare kjede af at synge og trætte af deres gymnastiske Øvelser, hoppede de atter op paa Bredden og bort mellem det saftiggrønne Græs.

Den lille Fisk havde seet de lystige Patroner komme, den havde hørt deres muntre Sang, og da de igjen vare dragne bort, syntes den pludselig, at Dammen var bleven saa fattig at see til og snever. Solen skinnede, saa det var en Lyst, men det forekom den dog, som om Straalerne ikke ret varmede, og da den, for

dog at gjøre Noget, snappede et lille Insect, syntes den pludselig, at det var giftigt og spyttede det ud igjen. Mismodig skjulte den sig i Dammens fjerneste Krog, og da den ret havde boret sig ned i Dyndet, tænkte den: „Hvor jeg er en ulykkelig Fisk! Her maa jeg svømme Dag for Dag i det samme Rum, og, hvor megen Umage jeg end vil gjøre mig, jeg kommer dog aldrig videre. Rundtom Dammen er der det deiligste Grønt, og der er duftende Blomster; men mig nytter det Altsammen ikke, Kraften til at hæve mig derop mangler jeg. Kunde jeg blot eet Øieblik komme udenfor det snevre Fængsel, hvori jeg er indespærret! Blot et Øieblik! saa var jeg ude i Engen, i Luft og i Frihed! Og kom jeg ud, ja, saa skulde jeg rigtignok ikke være saa dum, at jeg nogensinde vendte tilbage."

Men udaf Dammen, det var just ingen let Sag for den, og gjorde den end pludselig midt fra Dyndet et hurtigt Løb mod Bredden, der endte med et dristigt Hop, saa naaede den dog ikke høit nok iveiret og plumpede strax ned igjen. Havde den kunnet græde, saa havde den grædt af Harme og Piinagtighed. Men græde kunne Fiskene nu engang ikke, det kunne kun vi Mennesker. Vel er der selv blandt os En og Anden, der ikke kan det, men det er da ogsaa kun en underlig Fisk, for hvem vi vel kunne føle Deeltagelse som for den lille sølvskjællede Dambeboer, men med hvis Natur vi dog ikke ville vedkjende os Slægtskab.

Og saa gik der en Tid, uden at der foregik nogen Forandring. Da var det en Dag meget lummert i Veiret, Luften hang fuld af tykke Skyer, og af og til

foer der Lynglimt igjennem den, som lyste heelt ned til Dammens Bund. Pludselig samlede Skyerne sig til et Hele, og, gjennemkrydset af uafbrudte Lyn, sank Regnen ned i Strømme. I et Øieblik var Dammen stegen over sine Bredder, og dens Smaabølger væltede sig ud over den nærliggende Eng. „Nu er Tiden kommen," tænkte Fisken ved sig selv, „hvad jeg før ikke formaaede, det kan jeg nu! Nu afsted, ud af Dammen, ud til Liv og til Frihed!" Og som vild af Glæde jog den ud af Dammen og op paa den oversvømmede Eng.

En Stund lyttede den, om den ikke kunde høre Frøerne, en Stund standsede den for ret at smage Frihedens Sødme, saa holdt Regnen op, og da Solen lidt efter igjen skinnede varmt, havde Engen snart drukket hele det Vandlag, der nylig laa over den.

Da Blomsterne atter reiste deres Hoveder i fordoblet Pragt, begyndte Frøerne atter at synge, og da deres „Hvor saare Lidet vil der til for lykkelig at være" lød hen igjennem Luften, stemte alle de flagrende Smaafugle i. Den lille Fisk lyttede paany, men det forekom den dog ikke, som om Sangen lød saa muntert som engang, ja, det var den endog, som om Tonerne bleve bestandig svagere og svagere. Men den tog feil, Frøerne sang endnu lige glad og høit, det var den selv, som ikke ret kunde høre mere, og et Øieblik efter hørte den slet Intet, den følte sig saa forunderlig mat, at den aldrig før havde tænkt sig noget Lignende.

Da Solen gik ned, laa den lille Fisk død i Engen. Fuglene sang, Frøerne qvækkede, Insecterne summede, men mellem Græsstraaene hviskede det ganske sagte:

„Forlang aldrig af det algode Forsyn Andet, end hvad Du ved Din Natur af Skaberen er bestemt til."

De fattige Børn.

Hvem vil kjøbe grønne Krandse?
Her vi have nok af dem,
Hver en Skilling, der for dem gives,
Bringe ærligen vi hjem.

Liremanden med sin Abe
Saae vi grumme gjerne paa,
Men saa venter Moder hjemme
Sikkert nok paa sine Smaa.

—xx—

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat.)

Fremdeles yder Ræven meget Aadsler. Dog det er ikke altid, at Fangsten er saa god, og til sine Tider kan Ræven ikke faae saa lækker Føde. Den tager da tiltakke med Oldenborrelarver, Regnorme, undertiden ogsaa Bær og Frugter. Ræven er bekjendt for sin Kløgt og List, ja, der er endogsaa skrevet et langt og berømt Digt, som handler om dens Liv og Bedrifter. Og virkelig kan man ikke negte, at Ræven, deels for at faae sin Føde, men især for at undgaae sine Fjender, lægger megen Snuhed for Dagen, selv om blot Halvdelen af de Historier ere sande, som man stadig hører gamle Jægere fortælle om den. Ræven stjæler saaledes aldrig i Nærheden af sin Hule, selv om der er rigeligt med Høns, men desto mere i større Afstande. Dens fine Lugt og Hørelse siger den itide, naar der er Fare paafærde, og den flygter da væk; men seer den sig omringet af Hunde eller Mennesker, saa er den dristig nok til at anfalde Hundene, og bider da drabeligt fra sig, og der skal en meget stærk, ialtfald meget behændig Hund til at bide Mikkel ihjel. Dog alle saadanne Tegn paa List har vor røde Ven her i Buret slet ingen Leilighed til at vise, I maae derfor heller vente med at høre dem, til I engang kunde komme ud med en Jæger, han vil da ikke undlade at fortælle Eder dem.

Man jager Ræven af flere Grunde, deels for selve Jagtens Skyld, deels for at faae dens tykke, varme

Pels, og endelig forfølger man den for den Skade, den gjør ved at tage Høns og Ænder osv.; men her maa man dog huske paa, at Skaden langt opveies ved den Nytte, Ræven gjør ved at tage Muus, Rotter og Larver, en Nytte, som langtfra er saa ringe, som man troer.

Man fanger Ræven paa mange Maader, deels ved at jage den med Hunde eller grave den ud af Hulen, deels ved at sætte Fælder som Rævesaxe. Det er navnlig ved at undgaae disse sidste, at Ræven ofte viser List og Klogskab; den narrer Mennesket ved ikke at gaae i Fælden.

I andre Lande finde vi Ræve af et noget andet Udseende, saaledes i Polarlandene den blaa Ræv, der om Sommeren er blaagraa, men om Vinteren mere hvidlig af Farve. Efter Beretninger skal den i Kløgt og Forstand ikke kunne maale sig med vor røde Ræv. Den gaaer saa nordlig, som noget Pattedyr kan komme paa de evige Iis- og Sneemarker. I Buur med den findes den sydamerikanske Ræv og lidt tilhøire to Corsakræve fra Asien. De ere betydeligt mindre end vor Ræv og have en graaguul Pels. I ville kunne see dem stadig lege sammen, undtagen naar de faae et Stykke Kjød, thi da slaaes de paa det Ivrigste under Knurren og Hvinen.

En anden Slægtning af Ræven er Schakalen. Dem træffe vi to af i et Buur ved den store Park. De ere omtrent af Rævens Størrelse, men høiere, de have en kortere Hale, lange Øren, og Øinene have runde Pupiller. De, vi her have for os, udmærke sig ved den Tegning, de have paa Ryggen, der ligner et Dækken

eller Skaberak, hvorfor de have Navnet Skaberakschakaler. Schakalerne leve enkelte Steder i Sydeuropa, i Afrika og Asien. At de have levet der længe, vide I fra Eders Bibelhistorie, thi der staaer jo, at Samson bandt brændende Riis i Halen paa dem og drev Dyrene mod Philisterne. De leve i Reglen i Flokke og tage mere Aadsler end Rævene, undertiden ogsaa smaa Pattedyr og Fugle, som de løbe op.

Ofte indfinde de sig i Selskab med vor Bekjendt, Hyænen, for at liste sig Noget til fra den, eller tage, hvad den levner. De to befinde sig saa vel her, at de ifjor bragte tre smukke Unger til Verden. Schakalen graver ikke Huller i Jorden som Ræven. Den danner ved Levemaade og Udseende en directe Overgang til Hushunden, ja, Mange have endog paastaaet, at flere tamme Hunderacer nedstamme fra Schakalen.

Hushunden viser os godt, hvilken Indflydelse Mennesket kan have paa Dyrenes Udvikling og Udseende. Vi have jo Hunde af alle mulige Former, som Mennesket har faaet frem ved snildt at benytte sig af de Afvigelser fra det Oprindelige, som af og til komme frem i Naturen. De Hunderacer, som mindst ere forandrede i deres oprindelige Udseende, er vel Spidsen, som er her i Haven; fremdeles den grønlandske Hund, som tidligere har været her. Mere afvigende Former ere den danske Hund og især Bulbideren, som ere tykke, klodsede og overordentlig stærke i Modsætning til den fine, slanke, høibenede Mynde, og atter modsat denne den lave, hjulbenede Grævlingehund. Som fælles Kjendetegn paa dem alle kunne vi blandt Andet anføre, at de bære

Halen iveiret og ikke hængende som Ræven eller Schakalen. Hunden er bekjendt for sin Klogskab og Troskab ligeover for Mennesket, og det er det, der er Grunden til, at just den er bleven tæmmet, og det i den allertidligste Tid, thi saa langt Historien gaaer tilbage, saa see vi stedse Hunden i Menneskets Tjeneste, og Forholdet mellem Mennesket og Hunden er saadant, at man maa spørge sig selv, om ikke i Tidens Begyndelse ligesaa godt Hunden har søgt Mennesket som dette Hunden.

Vi vende os nu til den sidste af Hundens Familie, nemlig Ulven. Den er den største, graadigste og meest frygtede af hele Familien. Ulvens Buur finde vi tilhøire i Haven, nede ved den store Park. Her er ikke een, men to, Han og Hun, og komme vi til Midsommer, kunne vi endog faae 3 à 4 Unger at see, da de nu tre Sommere i Rad have ynglet. — Vi kunne altsaa see dem i alle Størrelser. Som Unger ligne de ganske Hundehvalpe og man kunde nok tage feil af dem. Af de Voxne ville vi dog ikke saa let tage feil. Ulven har en spids Snude, stort Baghoved, stærke Kjæber, og lange Hjørnetænder. Ørene ere opstaaende, Kroppen er smekker, men dog mere muskelstærk og Bugen tyndere end hos Hunden; ligesaa ere Poterne smallere, Halen kortere og hængende. Haarene ere graagule, mere eller mindre sorte. Vi kunne let kjende Hannen fra Hunnen, idet denne er mindre og har et mindre kraftigt Udseende, dog have de begge et glubsk og vildt Udtryk i Øinene, og intet af det kloge, godmodige Blik, som vi finde hos Hunden.

(Fortsættes.)

Lille Christian og den store Tabel.

(Af J. Aschlund.)

Solen skinner lyst og smukt
Paa mit Kammers Rude,
Drengeflokken boltrer sig
Larmende derude.

Gjerne jeg i deres Kreds
Vilde Foden røre,
Som Cap'tain mit Compagni
Frem til Seier føre.

Følge Bolden i dens Flugt
Henad grønne Slette,
Spille Klink og springe Buk,
Over Gjærder sætte.

Men om end min Længsel staaer
Meest til Sligt at prøve,
Vil jeg dog i min Tabel
Først mig flittigt øve.

To Gang to og tre Gang fem
Var som Fod i Hose,
Den Tabel, som kaldes stor,
Kan jeg ikke rose.

Hvorfor vil man dog os „Smaa"
Med det „Store" plage?
For de Store bliver der
Intet da tilbage.

Skræd'ren løfter Naal og Sax,
Smeden Fiil og Hammer,
Jeg skal sidde bunden her
I det stille Kammer.

Syv Gang tolv er fire og fiirs,
Otte Gang tolv en Daler,
Ni Gang tolv er mere end
Man vel let betaler.

Cæsar over Rubicon
Drog med sine Skarer,
Snart som han jeg seiret har
Over alle Farer.

Kjære Sol, bliv ved endnu
End en Stund at skinne,
Til jeg disse svære Tal
Ret tilgavns har inde!

Naar jeg da har leget til
Aftenstjernen blinker,
Ole Luk, den gamle Skjælm,
Staaer for Dør og vinker.

Før jeg agter paa hans Bud,
Vil, mens Frøer qvække,
Under Hovedpuden først
Min Tabel jeg lægge.

Nu Godnat til Hver og En!
Slumrer roligt Alle!
Glemmer ei, at Klokken sex
Maae I paa mig kalde!

Jean Baptiste Lulli.

Den berømte Musiker Jean Baptiste Lulli blev født 1633 i Florens. Hans Fader var en fattig, men dygtig Musicus, og i ledige Timer gav han Sønnen den første Underviisning i den Kunst, hvori denne siden udmærkede sig saa meget. Violinen var den lille Lullis eneste Fornøielse, og med den maatte han ogsaa senere erhverve sig, hvad han behøvede. Sandsynligviis vilde han imidlertid, ligesom hans Fader, kun være kommen til at spille omkring i Byens Gader for de Forbigaaende, hvis ikke Hertugen af Guise, der var kommen til Flo=

rens, tilfældigviis fra et Vindue havde hørt Drengen spille. Hertugen havde Øre for Musik og syntes godt derom. Han lod den lille Violinist kalde op til sig, og snart fandt han, at han ikke blot havde en musikalsk begavet Dreng for sig, men ogsaa et lille Menneske, der var velbegavet i andre Retninger og lovede ikke Lidet. Han besluttede da at tage Drengen med sig fra Italien og forære ham til Hertuginden af Montpensier, og Faderen gik, om end nødig, dog ind derpaa, da han haabede, at det skulde blive til Sønnens Lykke. Nu, i visse Maader blev det ogsaa til den lille Lullis Lykke, men paa en anden Maade, end Faderen vel ventede det. Drengen var ikke saa heldig at behage Hertuginden, og, efterat have betragtet ham flygtigt, indordnede hun ham blandt sine Kjøkkendrenge, for at han i Kjøkkenet kunde gjøre Tjeneste ved Potte og Pande. Det var visselig haardt for ham; men Modet tabte han dog ikke. Han sang nok saa lystigt, medens han dreiede Stegevenderen, og naar han havde et Øieblik tilovers fra sit Arbeide, greb han til sin Violin, og den, der da havde hørt nøiere til, vilde vel have opdaget, hvad Spirer der modnedes i den lille Kjøkkendreng.

Men nøiere hørte hans Medtjenende ikke derpaa, de vare optagne af ganske andre Ting, og da de slet ikke syntes om, at han beskjæftigede sig med Noget, som de saa lidet forstode, toge de en Dag, uden at han vidste det, hans Violin og gjemte den. Bekymret spurgte Lulli om den; men Ingen vidste, hvor den var, det vil sige, Ingen vilde vedkjende sig at have skjult den. I nogle Dage gik Baptiste og sørgede, han savnede Musik;

saa fandt han dog en Udvei. Han hængte saa mange Kasseroller, han kunde faae fat i, og af forskjellig Størrelse, op ved Siden af hverandre, og naar han da slog paa dem med en Skee, kom der forskjelligartede Toner, som han forstod at ordne saaledes, at han tilsidst fremkaldte smukke Melodier. Naturligviis syntes hans Medtjenende dog endnu mindre om denne Musik. Men da han var en venlig og tjenstvillig Dreng, fortrøde de alligevel efterhaanden, at de havde berøvet ham Violinen, som han havde saa kjær, og for tillige at blive af med Kasserollemusiken, gave de ham hans Instrument tilbage; ja, efter en Tids Forløb kom de endogsaa, da han stadig spillede bedre og bedre, til at holde saa meget af hans Musik, at de selv bade ham spille for dem.

En Aften besøgte Greven af Nogent Hertuginden af Montpensier, og da han tilfældig kom forbi Kjøkkenet, blev han forbavset ved at høre de Toner, der lode ud derfra. Han gik ind i Kjøkkenet og blev staaende taus for at høre. Da nu Lulli var en rask Dreng, blev han ikke forknyt for den fornemme Fremmede, men gjorde sig tvertimod endnu mere Umage og spillede, saa det var en Fornøielse at høre paa. Greven lod da Baptiste fortælle, hvem han var, og hvorledes han var kommen til Hertugindens Huus, og neppe havde Greven hørt det, før han ilte ind til Hertuginden og bebreidede hende, at hun havde ladet et saadant Talent upaaagtet. Hun mindedes da først igjen den lille mørke italienske Knægt, som hun for længe siden havde glemt, og da hun netop den Aften havde stort Selskab, lod hun den mærkværdige Kjøkkendreng komme ind i den fornemme Kreds.

I sin simple Klædning, ganske som han daglig gik i Kjøkkenet, kom Lulli ind i det af Pragt og Glimmer straalende Selskab, og da man opfordrede ham til at spille, tog han freidig sin Violin og spillede saa vidunderlig smukt, at alle de Tilstedeværende følte sig henrevne. Fra alle Kanter lød der stormende Bifald, og fra den Aften af blev han optagen blandt Hertugindens Pager. I vore Dage er det ikke sjeldent, at Børn tidlig lade sig høre som smaa Virtuoser; dengang var det næsten uhørt. Den femtenaarige Dreng blev derfor betragtet med stor Beundring, og efter en længere Tids Forløb, i hvilken han stadig havde udviklet sig mere, satte Ludvig den 14de, der ogsaa fik ham at høre og selv var en Ynder af Musik, det unge Menneske i Spidsen for et nyt Musikcorps, der skulde afløse et tidligere bestaaende daarligt Musikcorps af fire og tyve Personer, der i Almindelighed kun foredroge klangløse, spanske Stykker. Det varede ikke længe, saa fik Ludvig den 14de Lulli saa kjær, at han overøste ham med Rigdomme, ja, han optog endog den fattige, omvandrende italienske Musikers Søn i Adelstanden. I mange Aar vedblev Lulli at være sin Konges Yndling, og ved en Mængde fortræffelige Musikfrembringelser skabte han sig et Navn, der ikke vil glemmes. Han døde i Aaret 1687, altsaa 54 Aar gammel.

Læserne heraf ville i et af de foregaaende Numere af dette Tidsskrift have læst et lille Digt med Overskrift „Kilden". Som Kilden banede sig Vei mellem det Tang og Grus, hvormed kaade Drenge havde tilstoppet den, saaledes banede Lulli igjennem Modstand og Til-

sidesættelse sig Vei for det Tonevæld, han bar i sit Indre. Det gjelder om ikke at tabe Modet, men holde ud; hvad der hører Lyset til, maa tidlig eller seent ogsaa trænge sig frem til Lyset.

g.

Troskab.

Ved det franske 67de Linieregiment, der for endeel Aar siden var med paa Felttoget til Algier, var blandt mange andre Dyr, som Soldaterne havde deels til Nytte og deels til Fornøielse, ogsaa en Hund, der hed Fidèle, eller som vi paa Dansk ville kalde ham, Trofast. En Soldat havde taget den med fra Frankrig, smuglet den ind i Skibet og heldigt faaet den over med til Algier Paa Grund af sin Troskab og Lærvillighed var den hele Regimentets Yndling, den trak paa Vagt med sin Herre, stod paa Post hos ham og fik af hans Føde. Engang kom den Bataillon, hvortil dens Eier hørte, i Bivouak paa et Bjerg, hvor der var tæt bevoxet med Buskads. Fjenden viste sig i Nærheden, og Posterne bleve skudte frem saa vidt muligt og fordoblede. En Morgen falder der et Skud tæt ved Leiren; Bataillonen træder under Vaaben, og en Afdeling Soldater beordres hen til det Sted, hvor Skuddet faldt, for at undersøge Sagen. Der finder man en Soldat med afhugget Hoved men den, der havde udøvet Mordet, var ikke til at see nogetsteds. Men i Busken hører man Noget rasle, og tæt ved høres en Stønnen og Klagen. Man trænger ind i Buskadset, og der finder man en Araber i hvid Burnus liggende paa Jorden, og en Hund staaende over ham med Tænderne dybt nedborede i hans Strube. Dyret blødte af mange Saar, og det ene Forbeen var hugget over paa det med en skarp Yatagan. Men det tro Dyr slap ikke Araberen, og kun med Nød og neppe kunde de tililende Soldater vriste ham løs fra Dyret. I Forening med Flere havde Araberen overfaldet den Soldat, der stod paa Post, og som var en Ven af hans Herre. Morderen blev skudt, men Trofast kom under Lægebehandling og kom sig paa det nær, at den forblev halt. Men fra det Dieblik blev den holdt høit i Ære. Paa længere Marcher kjørte den, eller den blev sat i en Kurv og baaret af et Æsel. Den fik sin Føde før Nogen, og af Officererne fik den daglig Hvedebrød. Af Viin holdt den ikke, ellers havde den vist faaet saa Meget, at den hver Dag havde faaet en Ruus. Ja, stundom, naar Leiligheden tillod det, præsenterede Bataillonen Gevær for den. Men stolt blev den dog ikke, i al Ydmyghed hinkede den frem og holdt sig stadig trolig til det 67de Regiment.

☞ Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

☞ Subskription paa „For Børn" modtages i alle Boglader i Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 ß Kvartalet.

Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.

Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

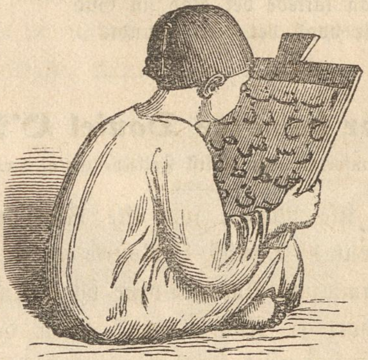

№ 7. Søndagen den 22. November. 1868.

Frøkornet.

(Af Gerson.)

I Jorden laa det lille Frø
Og sov en Vinter lang,
Da vaktes det af Gud til Liv
En Foraarsdag engang.

Med Øine klare saae det op
Mod Himlens lyse Blaa,
Og undredes ved Solens Glands
Og alle Stjerner smaa.

Og Lys og Mørke kom og svandt
Og vexled for dets Blik,
Det mærked knap, det voxte til
For hver en Dag, der gik.

Da sprang det ud en Morgenstund
Ved Kys af Vaarens Vind,

Og stod en deilig Foraarsblomst
Med Farveskjær paa Kind.

Det følte Livets friske Strøm
Og skued om sig rundt,
Saa takkede det glad sin Gud
For hvad det blev forundt.

Hvad der hændtes Daniel O'Rourke.

(Omfortalt efter et irsk Folkeeventyr af xx.)

Der er vist ikke Mange, som ikke have hørt tale om, hvad der hæntes Daniel O'Rourke dengang han var yngre — Gamle og Unge, Voxne og Børn, Alle have idetmindste hørt et Nys derom. Men den egenlige Grund til, at netop han skulde opleve saa sælsomme Ting vide alligevel kun Faa, og dog var den slet ingen anden, end at han paa en høi Helligdag var gaaet lidt udenfor den gamle Borg Phuka og var kommen til Skade med at falde ikke langt fra dens Ringmuur. At Grunden virkelig har været den her nævnte, kan Ingen bedre end jeg bevidne; jeg har nemlig kjendt Manden i mange Aar, medens han boede i Hungry-Hill Dalen, paa høire Side af Landeveien, der fører til Bantry. Da han sidste Gang fortalte mig sine Hændelser — thi han har unegtelig fortalt mig dem mange Gange før — var han en gammel Mand med graat Haar og rød Næse og med et lille Smil om Munden, som jeg kunde fristes til at kalde listigt, naar jeg ikke frygtede at krænke min gamle Ven i hans Grav. Og, mærkeligt nok, da jeg saaledes hørte dem paany, forekom de mig endnu vidunderligere, end da han fortalte

mig dem første Gang, thi ved hver ny Gjentagelse mindedes han altid en eller anden lille Omstændighed, et eller andet lille Ord, han tidligere havde glemt at fortælle. Den sidste Gang, han, som sagt, fortalte mig dem paany, sade vi under et gammelt Poppeltræ, og det var den deiligste Aften, jeg nogensinde har oplevet.

Stjernerne hang i Luften som Lamper med flammende Blus, og det var saa stille, at man, som han meget rigtigt bemærkede, kunde høre Græsset groe. Rigtignok paastod han ogsaa, at han kunde høre Insecterne spadsere paa hans gamle Knortekjep, der laa mellem os, og at han, uden at see dem, blot ved at høre deres Trin, kunde sige, til hvad Slægt de hørte; men det kan jeg dog endnu den Dag idag ikke rigtig troe, og Sandt at

sige, blev han da ogsaa Beviset derfor skyldig. Men, som sagt, det var en deilig, stille Aften, og der sade vi nu under Poppeltræet med hans Spadserestok mellem os og hver med sin lille, stumpede Pibe i Munden, hvoraf vi blæste Røgskyer, saa store som nogen Dampmaskines. Og vi havde ikke siddet længe, før han begyndte:

„Det er ikke første Gang, jeg fortæller Dig mine Hændelser, gamle Ven, naar jeg er veltilpas, og mine Venner have Lyst til at høre paa mig, saa giver jeg gjerne Lidt tilbedste af mine gamle Erindringer. Lægge Noget til, blot for i Dieblikket at pynte derpaa, det gjør jeg dog aldrig. „Sandheden fremfor Alt“, sagde min salig Moder, „og saalænge jeg lever, skal jeg holde hendes Ord i Ære.“

Det var den Dag, da den unge Herre heroppe paa Borgen var kommen hjem fra sin Udenlandsreise. Som saadanne unge Herrer pleie, var han reist til fremmede Lande, for at see sig om, og hele Huset var fuldt af Gjester, der vare indbudne, for at de kunde høre Lidt om, hvad han i Frankrig og Spanien havde oplevet. Ogsaa skulde de, som Skik og Brug er, drikke paa hans Velgaaende og ved Glasset lade skimte, hvilken stor Fremtid, der ventede ham. Der var baade Høie og Lave, Rige og Fattige, og det kan nok være, at en og anden af de Fattigere og lavere Stillede følte sig lidt trykkede af de Rigere og Fornemmere og maaskee endogsaa har maattet døie knubbede Ord. Men i det Hele taget morede dog Alle sig godt. Man løb frem og tilbage, ud og ind, og Alle havde Lov til at høre paa

den naadige Herre, naar han talte Fransk og Spansk og sagde sit „oui! oui!“ naar han slet ikke kunde sige Andet. Jeg for min Part forstod nu ikke Meget deraf, men jeg fandt det dog ret fornøieligt at høre paa, og om Skatter og Afgifter blev der da heller ikke talt, hvad der desværre altformeget er Tilfældet nu.

Som sagt, vi fik Nok at drikke, og paa Spisevare manglede det da heller ikke. Vi toge til os, hvad vi kunde, og bagefter dandsede vi, og den unge Herre dandsede med den lille Grete Barry. Naa, det var ikke underligt, det! Hun var jo dengang Noget af det Deiligste, man kunde see! Ganske vist er hun det ikke mere — naar man knækker en Rosengreen, holder Rosen, der sidder paa den, sig ikke længe. Men det skal jeg dog her ikke indlade mig paa, især da jeg, naar jeg kommer paa det Kapitel, ikke kan lade være at blive vidtløftig, og — at være vidtløftig, det hader jeg nu engang. „Fat Dig kort, min Søn,“ sagde altid min Fader, „husk, Tiden er lige lang, men ikke lige nyttig.“ Altsaa, vi dandsede og vi drak, og det kan nok være, jeg fik mig en lille Taar over Tørsten og trængte til frisk Luft. Du skal søge den hvide Dame, Marie Cronohan, op, tænkte jeg, den hvidhjelmede Ko vil ikke til at kælve, og der er jo ikke Spørgsmaal om, at En eller Anden har forhexet den. Og saa gik jeg udenfor, for at søge efter hende. Om jeg fandt hende, det er jeg ikke istand til at huske; om man saa vilde gjøre mig til Keiser af China, skulde jeg ikke kunne sige det med Vished. Men det husker jeg godt, at, som jeg saae op til Stjernerne, for at faae Klarhed over, hvad

der var den store Bjørn og hvad der var den lille — den store Bjørn har nu alle Dage været min Yndlingsstjerne — saa glider jeg ud paa den slibrige Jord, og da det uheldigviis er lige ved Stranden, saa falder jeg i Vandet. „Fy for Skam,“ tænker jeg, „nu sidder Du net i det!“ Men min Fatning forlader mig dog ikke, og, da jeg veed, at jeg er en god Svømmer, giver jeg mig til at svømme af alle Kræfter. Naturligviis var det min Hensigt at søge ind til Stranden igjen. Men formodenlig maa jeg ved det første Tag have vendt mig i feil Retning, thi istedetfor at svømme til Land, svømmede jeg bort derfra. Jeg svømmede og svømmede, jeg troede, det havde aldrig faaet Ende. Tilsidst kom jeg dog til Land. Men til Stranden ved Phuka-Borgen var det ikke, det var til en lille, nøgen Ø, som jeg før aldrig havde kjendt. Hvor denne Ø har ligget, er mig endnu den Dag idag ikke muligt at begribe; jeg har søgt om den paa Kortet, men der findes den ikke. Formodenlig maa den senere være gaaet under ved en Jordrystelse eller en anden saadan ødelæggende Naturbegivenhed.

Naa! til Øen var jeg nu engang kommen, og jeg gik da ogsaa iland. Da jeg ansaae det for rigtigt at tage mine Mærker paa Himlen, saae jeg op, den store Bjørn stod uforandret i sin Glands. Men hvordan jeg nu end har taget mit Bestik, saa kom jeg dog, før jeg vidste af det, i en Mose, og det varede ikke længe, før jeg gik i lige til Knæerne. „Der staaer Du!“ sagde jeg til mig selv og søgte at arbeide mig ud deraf saagodt jeg kunde. Men jo mere jeg anstrengte mig, desto

dybere kom jeg ind i Mosen. Lidt efter stod Maanen op, og det varede ikke længe, før det var saa lyst, at jeg, hvis jeg havde havt min Bøsse hos mig, havde kunnet skyde Hovedet af en Flue, der sad paa et Græsstraa en heel Miils Vei borte. Jeg saae mig da om til alle Kanter, til Nord, til Syd, til Øst, til Vest; men overalt saae jeg Mose og kun Mose. Jeg begyndte at blive lidt hed i Hovedet, det var ingen Spøg det. „I denne Mose bliver Du begravet uden Liigkiste," tænkte jeg og arbeidede mig videre frem. Da stødte jeg pludselig paa en Steen og krøb op paa den, for at hvile mig. Som jeg imidlertid havde siddet der en Tid og, som man siger, havde sat min Fortvivlelse paa Noder, opdagede jeg Noget, der bevægede sig mellem mig og Maanen. „Hvad er det?" tænker jeg, og bliver ligesom en Smule forundret. Men med Eet bemærker jeg, at det kommer ned til mig, og at det har Kløer og Næb og seer mig stivt ind i Øinene. Og da jeg undersøger nærmere, hvad seer jeg da? At det er en Ørn — saa vældig en Ørn, som jeg nogensinde har sat Hagl i Livet paa. Jeg seer paa den og den seer paa mig. „Daniel O'Rourke, hvordan har Du det?" siger den. „Tak, godt!" siger jeg, „jeg vil da ogsaa haabe, at Du befinder Dig vel!" Naturligviis undrer jeg mig over, at Ørnen taler som et Menneske, men til at grunde nærmere derover havde jeg ingen Tid. „Hvordan er Du kommen herhen, Daniel?" siger den og seer bestemt paa mig; „er der Noget, Du ønsker?" „Ingen Ting," siger jeg, „ikke Andet end at komme velbeholden hjem!" „Naa, Du vil gjerne bort fra Øen, Daniel?" siger den.

„Javel," siger jeg, „og jeg fortæller den, at jeg havde villet opsøge den hvide Dame, Marie Cronahan, men var ved denne Leilighed falden i Vandet. „Nu er jeg svømmet hertil Øen, men er bleven siddende fast i Mosen." „Daniel," siger den, efterat have betænkt sig lidt, „Du skulde vel ikke have drukket for Meget og det paa en høi Helligdag?" „Jeg drak," siger jeg, „for den unge Herres Skyld. At Gildet netop blev gjort paa en høi Helligdag, var ikke efter min Befaling." „Ja, ja," siger den, „saa ville vi ikke tale Mere om den Ting. Sæt Dig op paa min Ryg og hold Dig fast, saa skal jeg bære Dig bort fra denne Mose." „Kjære Ven," siger jeg, „I spøger vist med mig. Aldrig i mit Liv har jeg hørt, at Nogen har siddet tilhest paa Ryggen af en Ørn." „Det er heller ikke tilhest," siger den, „det er tilørns. Skynd Dig nu kun, det er mit ramme Alvor."

„Da jeg, idet den talte saaledes, mærkede, at Stenen, jeg sad paa, begyndte at synke under mig, fordi jeg var saa tung, tænkte jeg: „Hvo, der ikke vover, vinder ikke," og besteg dristigt Ørnens Ryg. Jeg holdt imidlertid fast om dens Hals, for ikke at falde af, ligesom jeg havde gjort, da jeg som Dreng første Gang galopperede til Dammen paa et gammelt Øg, for at vande det. Ørnen bredede sine Vinger, og i et Nu steg den iveiret som en Lærke. At den vilde spille mig et Puds, det anede jeg endnu ikke; men desværre mærkede jeg det snart, thi uafladelig steg den høiere og høiere, indtil jeg tilsidst knap kunde skimte Jorden mere. „Gode Ven!" siger jeg derfor, og peger nedad i Retning af

mit Hjem. „I er vist feil paa det. Borgen Phuka ligger nede i den Retning. Hvis det kunde tillades mig, vilde jeg helst sættes af der i Nærheden."

(Sluttes)

Dovne Thorvald.

(Af Gerson.)

Paa sit grønne Øre sover
Lille Thorvald endnu tyst,
Ind i Sengen skinner Solen
Nok saa deiligt og saa lyst.
Ørnen høit Sky sig svinger,
Lærken synger, saa det klinger:
„Thorvald sover som en Steen,
Fy, han er en doven En!"

Lille Thorvald aabner Øiet,
Gjør sig lang og gjør sig bred,
Putter sig dog under Dynen
Atter lidt til Hvile ned.
Bien flyver fra sin Kube,
Lærken slaaer af fulde Strube:
„Thorvald sover som en Steen,
Fy, han er en doven En!"

Thorvald lytter, og han letter
Ganske lidt saa paa sin Krop,
Pludselig han Lærken hører,
Og saa springer rask han op.
Varmt paa Ruden Solen blinker,
Lærken flagrer hen og vinker:
„Kom herud i Mark og Eng,
Dovne, men dog kjære Dreng!"

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat)

Ulvens Sind afhænger i høi Grad af, om den er mæt eller sulten. Om Sommeren, naar der er nok af Spise for alle Dyr, altsaa ogsaa for Ulven, tager denne tiltakke med smaa Pattedyr og Fugle, undertiden tager den Harer, Raadyr, Ræve og er især glad, naar den kan faae et rigtigt raadent Aadsel. Den er da saa feig, at den ikke ene vover at angribe en Hest eller Ko, flygter let for Mennesket og holder sig dybt inde i Skovene. Men om Vinteren, naar Sneen dækker Jorden, og Dyr og Fuglevildt ere borte, saa plager Sulten Ulvene forfærdeligt. De søge da ud af Skovene og komme Menneskenes Boliger nærmere, og alt som Sulten stiger, samle Ulvene sig i Flokke, for i Forening at skaffe sig Bytte, og da voxer deres Mod, saa de nu med største Graadighed angribe Alt, hvad de møde. De anfalde Heste og Køer, Faar, Raadyr, Elsdyr. Disse Dyr kunne i Reglen, naar de kun angribes af en enkelt Ulv, ret godt forsvare sig, enten ved at stange med Hornene eller slaae med Hovene; men mod en Flok Ulve ere de

saa godt som værgeløse. Naar Flokken har bidt og dræbt et saadant Dyr, styrte de alle om det og æde det med en forbausende Hurtighed. Saadanne Flokke af Ulve kunne ofte foretage Udflugter paa mange Mile langt ud i de aabne Sletter. Deres fine Lugt og Hørelse siger dem da, om der i stor Afstand er Bytte, og saaledes kjende vi Alle Historier om, hvordan Ulvene, lokkede hid ved at høre en Slæde kjøre gjennem Sneen, have styrtet sig over den og ædt baade Hest og Folk. Deres Graadighed er saa stor, at dersom en af Flokken bliver skudt eller saaret, styrte de andre sig øieblikkelig over den og æde den med Hud og Haar. Ulven er saaledes et meget skadeligt og frygtet Dyr, og det vil være meget vanskeligt at paavise nogen Nytte, som Mennesket kan have af den. Vi see derfor ogsaa, at de udryddes saa meget som muligt, og hvor Befolkningen er tæt, er det ogsaa lykkedes, men hvor der deels er store Bjergskove eller udstrakte øde Sletter, lever Ulven i Mængde. Saaledes ere her i Danmark og England Ulvene udryddede, medens de endnu leve i Norge og Sverrig, Mellemeuropas Bjerge og især i Rusland og Siberien.

Vi gaae nu til en anden Afdeling af Rovdyr, som ikke ligner Hundene, men mere nærme sig Kattene. De have lave Lemmer, en lang Krop og leve ikke af Aadsler, men ere i Reglen meget glubske og blodtørstige. Af dem træffe vi først Maaren i et Buur lige bag ved Pavillonen. Vi have her begge de to Arter, Hunsmaaren og Skovmaaren. I det Væsentlige have de samme Bygning: den spidse Snude, korte Øren, den

lange Krop, som i Reglen holdes med krummet Ryg, den lange Hale, de korte Lemmer med temmelig spidse Kløer. Desuden have de begge en tæt og fiin Pels, der hos dem begge er brunlig paa Ryggen, men lys paa Bugen. Hos Huusmaaren see vi en hvid Plet paa Brystet, hvori en Snip af det Brune paa Halsen løber ned. Hos Skovmaaren er Brystet mere guulagtigt, og det Gule forlænger sig i en Spids op mod Halsen. Foruden denne Forskjel er der andre i Skelet og Tænder som ogsaa i Levemaade, saa hvormeget de end ligne hverandre ere de dog to Arter.

Begge ere de bekjendte for deres overordentlige Blodtørst og Myrdelyst. Huusmaaren lever ofte i Nærheden af vore Boliger, i Steengjerder og klattrer ikke saa meget. Den tager Rotter, Muus, Fugleæg og Unger, men især holder den af, at der er et Hul til Hønsehuset, den gaaer da derind om Natten og myrder for Føde, og nøies blot med at drikke Blodet af Fuglene. Æggene slaaer den Hul paa og drikker Indholdet. Den lader da de dræbte Høns ligge, og kun naar den ikke kan faae Blod nok, æder den det dræbte Dyrs Kjød. Skovmaaren lever, som dens Navn antyder, mere i Skoven, og der klattrer den om paa Træerne med en ganske overordentlig Færdighed, og gjør samme Ødelæggelse mellem de vilde Fugle, som den anden mellem de tamme. Alle de Fugle, som bygge i hule Træer, som Ugler, Spætter, eller paa tykkere Grene, som Krager, Skader, tager den ubarmhjertig Æg og Unger fra, og benytter ofte deres Rede som et behageligt Leie, naar den har ædt Indholdet, og de stakkels Fugle, som komme hjem til

Reden med Mad til deres Unger, træffe da istedetfor dem deres Morder. Kun de Fugle, der have deres Rede paa saa tynde Grene, at Maaren ikke kan komme derud, ere sikkre for den. Vi have tidligere omtalt, hvordan den forfølger Egernet. Maaren lever overalt i Europa, de fleste Steder i Danmark, især paa Fyen. Ilderen, som er i Buur ved Siden af Hundene, ligner Maaren noget, men er mindre, den opholder sig i Nærheden af Vandet, hvor den tager Fisk, og danner Overgangen til Odderen, som undertiden findes her i Haven. Den gjør samme Ødelæggelse mellem Ferskvandsfiskene, som Maaren blandt Fuglene. Odderen er endeel større end Maaren, har en frodlig Pels og Svømmehud mellem Tæerne paa Bagbenene. Vi ville nu omtale den største af alle Maarerne og derfor den farligste, Jerven. Rigtignok findes den for Øieblikket ikke her i Haven, men den har tidligere stadig været her, og der kommer til Foraaret nok en ny Jerv. Den er høiere, omtrent saa høi som Ræven, men meget bredere og stærkere. Den har en tæt Pels, der bestaaer af stride Haar, der ere brune paa Ryggen og næsten sorte paa Bugen. Dens Hjem er de nordlige, koldere Egne, saaledes i Skandinavien, der lever den i Mængde; de ere saa glubske, at de endog angribe større Pattedyr, som Rensdyr, og ligesom Lossen springe de fra et Træ ned i Nakken paa dem. Som de øvrige Maarer holder den mere af Blod end af Kjød, hvorfor den dræber Mere, end den spiser op. Dette, i Forbindelse med dens svenske Navn, Fjældfras (Fjeldkat), har givet Tydskerne, som jo gjerne lave Historier, Anledning til at kalde den

Vielfraß — og tillige at fortælle, at dens Graadighed gik saa vidt, at den, naar den havde spidst, klemte sig mellem to Træer for hurtigere at blive af med det og atter at begynde.

Vi gaae nu ned til den store Park, og finde i Buret ved Siden af Schakalerne et Dyr, som ogsaa hører herhen, men i Meget er forskjellig fra de andre, nemlig Grævlingen. Dens Krop er tykkere, mere klodset, og langtfra saa smækker og smidig som Maarens. Halen er temmelig kort, og den sætter ikke som de andre Rovdyr blot Tæerne til Jorden, men hele Fodsaalen. Forpoterne ere desuden brede, stærke, og Kløerne stumpe, saa den med dem kan grave. Farvetegningen er hos den, ligesom hos Jerven, mærkelig ved, at Bugfladen er mørkere end Ryggen. Eiendommelig for den er en hvid Stribe, som paa hver Side af Snuden fortsætter sig henad Halsen.

(Fortsættes.)

Telefila.

(Af A—n.)

Den uforfærdede og berømte Hertug af Burgund, der paa Grund af sin Tapperhed og Forvovenhed fik Navnet Carl den Dristige, søgte at forøge Tallet af de Lande, han havde arvet, med andre, som han erobrede. Det var hans Hensigt deraf at danne et Kongerige og saaledes endyderligere at befæste sin Magt. For at knytte Seiren desto sikkrerr til sine Vaaben, viste han, hvor han kom frem, barbarisk Strenghed; Enhver, som ikke strax efterkom hans Befaling, lod han hugge ned.

Hos Ludvig den Ellevte fandt han nu rigtignok en kraftig Modstand, og han henvendte derfor sin Opmærksomhed paa Regenter, der syntes ham lettere at beseire. Blandt disse var Hertug Réné d. 2den af Lothringen. Men denne unge Fyrste lod sig dog ligesaalidt forskrække af Carl den Dristiges Tapperhed som af hans Grusomhed. Støttet af sit Folk, der elskede ham, og som havde valgt ham til dets Regent, afslog han gjentagne Gange Carls Angreb, og viste ham, at selv et mindre Folk kan, naar dets Sag er retfærdig, og det ledes med Tillid til den, gjøre varig Modstand mod en overlegen Magt.

Carl besluttede endelig, efterat han flere Gange havde beleiret Lothringens vigtigste Stæder, at angribe Nancy. Dette skete da ogsaa i Aaret 1476. Hemmelig begav den unge Réné sig til Ludvig d. 11te, for at udbede sig hans Hjelp, men denne troløse Monark negtede ham den. Snildt benyttede Carl hans Fraværelse til at indeslutte Nancy, der jo ganske vist beskyttedes af sine Fæstningsværker, men dog endnu mere af sine Beboeres Mod.

Nancys Forsvar var dengang overdragen til en Gouverneur, hvis Navn Historien ikke nævner, men som ikke desto mindre var ligesaa ædel som tapper, og i sit Mod og sin Selvfornegtelse bestyrkedes han af en Datter, der var et rørende Exempel paa barnlig Hengivenhed og Fædrelandskjærlighed.

Denne unge Piges Navn var Telesila. Smuk og kun sytten Aar gammel, havde hun havt flere Beilere, men alle deres Tilbud havde hun afslaaet, for at kunne forblive hos sin Fader og pleie ham i hans Alderdom.

Længe beleirede Carl den Dristige Nancy uden Nytte, hvormegen Snildhed og krigerisk Dygtighed der end blev anvendt for at indtage den. Alle Stadens Beboere stode imod som een. Oldinge gik Dag efter Dag omkring, for at opmuntre til Modstand, og Drenge kæmpede ved Siden af unge Mænd, for at holde Angriberne ude. Selv Qvinderne holdt sig ikke tilbage, men gjorde deres, for at Angrebet skulde blive uden Frugt.

Da Carl saae, at alle Anstrengelser vare forgjæves, afbrød han paa nogle Dage Beleiringen og foreslog en Capitulation. Han foreslog Indbyggerne at aabne Byens Porte, til Gjengjeld vilde han skaane deres Boliger og befrie dem for Plyndring, og idet han lod dem sige, at han beundrede deres store Tapperhed, lovede han at slutte et Forbund med dem, der kunde lede til en hæderlig Fred.

Men skjøndt Carl den Dristige dog nok til en vis Grad meente dette sit Forslag, troede Lothringerne ham ikke, og Gouverneuren bestyrkede dem i ikke at slutte nogen Fred, der dog kun ved en beleiligere Tid vilde blive brudt. Alle som Een besluttede de hellere at lade sig begrave under Stadens Ruiner, end at lade Hertugen trænge ind i den.

(Sluttes.)

En Nød til at knække.

(Af J. P.)

To Smaakavallerer, Peter og Christian, havde talt sammen paa en Spadseretour. 14 Minuter efter at Christian var gaaet kom Peter til at tænke paa, at han havde glemt at sige Noget til ham. Han løb derfor alt hvad han kunde efter ham og naaede ham tilsidst. Imidlertid havde han ikke løbet hele Veien, idet han blev noget træt, da han var kommen en Trediedeel deraf; de sidste to Trediedele var han kun gaaet havlt saa stærkt, som han havde løbet, men dog dobbelt saa stærkt som Christian. Hvorlænge havde Peter løbet?

— Opløsning følger i næste Numer.

☞ Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

☞ Subskription paa „**For Børn**" modtages i alle Boglader i Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 ß Kvartalet.

Forlagt af **C. H. Bielefeldt** og **F. E. Bording.**

Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 8. Søndagen den 29. November. 1868.

Viinranken.

(Af Gerson.)

Opad en Muur, i Syden fjernt,
Midt i en Abildgaard,
Viinranken stod en Vinter lang
Og længtes efter Vaar.

Med bladløs Green den tænkte paa
Den Tid, da den bar Frugt,
Og drømte om det rige Løv,
Der klædte den saa smukt.

Den haabed paa den bedre Tid,
Da Solen varm og rød
Ud af de mørke Skyers Lag
Med sine Straaler brød.

Da kom en Dag, som bedst den stod
I Haab og Drøm forvist,

En Gartner med sin Kniv og skar
Af Ranken Qvist for Qvist.

Det gjøs i den ved hvert et Snit; —
For hver en Green, der faldt,
Der piblede en Taare frem,
Af Angst og Qval fremkaldt.

Og Dage kom og Dage svandt,
Med Sorg den saae dem gaae,
Da kom den skjønne, varme Tid,
Den havde haabet paa.

Og see, da Sommersolens Ild
Faldt brændende mod Jord,
Da bar af søde Druer den
En riig og deilig Flor.

En dobbelt Vægt af liflig Frugt
Med Saft saa rød som Blod,
Den kunde neppe fatte selv
Den store Overflod.

Den tænkte paa sin Sorgens Tid,
Den Vinter, der var endt,
Og takked Gud, fordi han viis
Den Smerten havde sendt.

Hvad der hændtes Daniel O'Rourke.

(Omfortalt efter et irsk Folkeeventyr af xx.)

(Sluttet)

„Jovist, Daniel," siger den, „nu skal Du nok see, at jeg slæber Dig hen til Dit Hjem. Nei, mange Tak. Ikke langt derfra sidde to Mænd med Bøsser, og jeg har ikke Lyst til at lade mig skyde ihjel, for at redde en saadan Pjalt som Dig." „Aha!" tænker jeg, „Du vil tage mig ved Næsen! Det skal jeg dog mærke mig!" Men jeg siger Intet, foreløbig var jeg jo i dens Magt.

Kun bad jeg den gjentagende om at sætte mig ned. „Hold Din Mund, Daniel,“ sagde den, „og pas Dig selv!“ Det var nu netop det, jeg vilde, men ikke maatte faae Lov til, og tilsidst, da jeg saae, at det ikke hjalp, at jeg bad, saa taug jeg.

Endelig standsede vi lige ved Maanen, og jeg var ikke lidt forbauset ved at betragte den. „Nu er jeg træt af at flyve, Daniel,“ siger den, „jeg tænkte ikke, Reisen var saa lang.“ „Men hvad i Alverden har da ogsaa bevæget Eders Herlighed til at sætte mig saa høit tilveirs; jeg har jo stadig talt derimod.“ Jeg kaldte den denne Gang „Eders Herlighed,“ jeg troede, det skulde hjelpe, at jeg smigrede den. Men jeg tog feil. „Tie stille!“ siger den, „Din Sladder trætter mig, jeg maa hvile. Tag Plads paa Maanen saalænge, til jeg faaer samlet Kræfter.“ „Hvad for Noget,“ siger jeg, „paa den lille gule Tingest? Der er ikke Spørgsmaal om, jeg falder ned og knuses som en Dugdraabe mod en Steen.“ „Sniksnak, Daniel,“ siger den, „Du kan tage fat i dens ene Horn.“ „Det gjør jeg ikke,“ siger jeg forbittret; „det er skammeligt, som jeg bliver behandlet heroppe i de himmelske Regioner. Jeg lader Dig stevne for Lands Lov og Ret.“ „Tie!“ siger den igjen. „Gaaer Du nu ikke, giver jeg Dig et Smæk med mine Vinger, saa Du ryger ud over Maanen og ned paa dens anden Side!“ Saa springer jeg da af med et tungt Hjerte og sætter mig paa Maanens Horn; men idet jeg forlader den, tilraaber jeg den dog et: „Kjeltring!“ for at den kunde vide, hvad Tanker jeg havde om den.

Ikke saa saare sidder jeg paa Maanens Horn, før

den med Næbet giver mig et lille Nap i Benet og siger: „Farvel, Daniel O'Rourke, nu tænker jeg, at jeg har hevnet mig. Ifjor berøvede Du mig min Rede, nu kan Du til Gjengjeld blive lidt afkjølet i Natteluften."

Jeg huskede nu pludselig, at jeg virkelig Aaret iforveien havde taget en Ørnerede, og jeg tænkte da, at det vel neppe kunde hjelpe at gjøre flere Bemærkninger. Øieblikket efter havde den udbredt sine Vinger og fløi bort med Lynets Fart. Der sad jeg nu i det store

Rum, med Luft over mig og under mig og paa alle Kanter omsuset af kjølige Vinde. Men der var nu ikke Andet at gjøre end at blive siddende. Lidt efter aabnede sig da ogsaa en Dør i Maanen, og Hængslerne knirkede saaledes, at jeg nok kunde høre, den ikke havde været aabnet i mange Aar. „Det var ingen Skade til, om de Hængsler bleve smurte," tænkte jeg, men fik dog snart Andet at beskjæftige mine Tanker med, thi i samme Øieblik kom der en ganske lille Person ud af Maanen og stod stille lige for mig. Og hvem troer Du nu, det var? Naturligviis Manden i Maanen, han, hvis Ansigt vi tydeligt see, naar den staaer fuld. Jeg kjendte det øieblikkelig igjen, som om det havde været mit eget.

„God Morgen, Daniel O'Rourke," siger han,

„hvordan gaaer det?“ „Godt!“ svarer jeg; „jeg haaber, at ogsaa I befinder Eder vel.“ „Hvad fører Dig herhen, Daniel?“ siger han. Jeg fortalte ham nu mine Hændelser og sagde ham ligeud, at den Slyngel af en Ørn havde bedraget mig.

Maanemanden tog sig en Pris og sagde; „Daniel, her kan Du ikke faae Lov at sidde, det vilde gjøre Astronomerne nede paa Jorden Hovederne krusede.“ „Ja, jeg vil Intet hellere end bort fra denne Plads, men hvorledes skal jeg komme afsted?“ „Det bliver Din Sag,“ siger han, „min er det kun at sige Dig, at Du ikke maa være her. See nu til at komme bort snarest.“ „Herre Gud,“ siger jeg, „jeg gjør jo ingen Skade paa Maanen. Og for Astronomen kan det jo blive til stor Nytte, at han opdager Noget.“ „Det hjelper ikke,“ siger han, „der faaer Du ikke Lov at sidde.“ „Saa luk mig ind,“ siger jeg, „det gaaer vist ikke saa tidt paa, at I faaer Fremmede.“ „Jeg lever i min Eensomhed,“ siger han, „og det er netop det, jeg vil. Jeg lever for mine Erindringer og Drømme. Men gjør nu ingen Snak og skynd Dig afsted!“ „Jeg slipper ikke,“ siger jeg, og maaler den lille Fyr med Øinene; „vil I bruge Magt, saa er jeg heller ikke tabt bag af en Vogn.“ „Ikke?“ siger han og gaaer ind i Maanen igjen, men kommer strax ud med en stor Papirsax i Haanden. „I vil gjøre Modstand,“ siger han, nu vel, vi faae at see, og dermed klipper han et Stykke af Maanen, saa at jeg rutschede ned som et modent Æble fra Træet. „God Lykke paa Reisen, Daniel,“ siger han, „og Tak for Besøget. Men pas dog endelig paa ikke

at vende det Nederste op." Jeg fik ikke Tid til at svare, hvor gjerne jeg end havde villet, thi nu gik det nedad med syv Miles Fart i Minutet, og jeg snurrede mig om i Luften som en Ræv, der har faaet Livet fuldt af Hagl. „Her er Du nok faren godt," tænker jeg, men mærker i det Samme, at en Flok Vildgjæs kom flyvende forbi. „Stop!" raaber jeg, „og tag mig med!" „Er det Dig, Daniel," svarer en af dem, en Andrik. „Hvorledes befinder Du Dig?" „Som Du seer," siger jeg, „ret godt!" Jeg vilde nemlig ikke lade mærke, at jeg var forknyt. „Men jeg synes, Du er ifærd med at dumpe ned," siger den og maaler mig med Øinene baade paa langs og paa tvers. Jeg fortæller den nu, at jeg har været til Gilde, og at jeg har været saa uheldig at falde i Vandet og senere at maatte gjøre en ufrivillig Reise til Maanen. „Det var slemt," siger den, „men tag fat i mit Been, saa skal jeg bringe Dig hjem." „Du taler som en Engel," siger jeg og griber fat. Men stille hos mig selv tænkte jeg: „Du skal dog ikke troe ham altfor godt!" Imidlertid gik det nu, saa det var en Lyst, og inden jeg saae mig om vare vi heelt nede ved Havet.

„Aa, vær saa god," siger jeg saa høflig som muligt, „flyv mere ind ad Land til. Herude paa Havet staaer jeg i Fare for at drukne!" Det kan ikke endnu lade sig gjøre," siger den, „jeg er jo paa Veien til Arabien." „Arabien," raaber jeg, „det er vist langt herfra. Der skjøtter jeg paa ingen Maade om at komme." „Sladder," siger den, „Arabien er et deiligt Land, det ligner Vest-Carbery paa et Haar, og der er kun en Smule mere Sand." Medens den siger det, seer jeg et Skib, og

som et Lyn farer den Tanke mig igjennem Hovedet, at lade mig dumpe ned paa Skibet. „Ak, gode Ven," siger jeg, „kunde jeg blot formaae Dig til at lade mig plumpe ned paa Skibet, saa vilde jeg være Dig meget taknemlig." „Du plumper ikke ned paa Skibet," siger den, „hvis jeg lader Dig falde; Du falder da lige i Vandet." „Det gad jeg seet," siger jeg, for at tage den med List. „Godt," siger den, „Du skal faae Din Villie opfyldt." Og dermed lader den mig plumpe. Men den havde Ret, jeg faldt lige ned i det salte Hav, og med Forfærdelse seer jeg, at en vældig Hai stirrer paa mig, uden at sige et eneste Ord. „Nu er Du færdig," tænker jeg, „Du kan nu ganske rolig gjøre Dit Testament, uden at nedskrive det." Men idetsamme begynder Haien at slaae med sin Hale, saa jeg bliver vaad fra Top til Taa, og der ikke er en eneste tør Traad paa mig, og idet jeg vil ryste Vandet af mig, hører jeg en Stemme sige: „Staa op, Drukkenbold, og lig ikke her til Spot og Spee!" Jeg kjender Stemmen, det er min Kones. Hun troede, jeg havde drukket for Meget og nu havde ligget udenfor Borgen og sovet Rusen ud. Hun vidste ikke, at Haien havde kastet mig op paa Land med sin mægtige Hale.

Eet har jeg dog siden den Tid mærket mig: naar man har været til Gilde, har man ikke godt af at gaae ud og kige Stjerner.

Barnet og Hunden.

Barnet.

Tag det, hvis Du kan, Pasop,
Du maa gjerne have Lov;
Men hvis Du mig river ned,
Bliver vred jeg ...

Hunden.

Vuf! Vovvov!

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat.)

Grævlingen viser for os her i Buret sit rette Naturel, Søvnighed og tilsyneladende Lede ved Omver-

denen; den ligger i Reglen sammenrullet i et Hjørne med Snuden stukket ind mellem Benene. I vild Tilstand ligger den ligeledes hele Dagen i sin Hule, som den graver i Lighed med Rævens; men denne er i Reglen større og ofte udforet med Mos og Græs. Det hændes derfor, at Ræven ofte, for at spare selv at grave sig en Hule, søger at faae Grævlingens. Ved Vold lykkes det ikke, da Grævlingen bider slemt; men Ræven kaster listigt sit Skarn udenfor Hulen, og Grævlingen, som ikke kan fordrage dets gjennemtrængende Lugt, foretrækker da ofte at opgive sin Hule, og selv at grave sig en anden. Foruden Dagene tilbringer Grævlingen om Vinteren længere Tid uafbrudt i Hulen sovende et Slags Vintersøvn; den lever da af sit eget Fedt. Dens Føde er hovedsagelig Planteføde, som saftige Rødder eller Urter, Olden, Frugter, Bær, Insecter, og kun smaa Dyr som Muus og Rotter. Dens Opholdssted er den nordlig tempererede Zone, og den findes i Mængde hos os. Ligesom Grævlingen ingen Skade gjør, yder den heller ingen Gavn, og af dens Krop bruges kun Fedtet.

Grævlingen danner paa Grund af Bygning, Tænder og Levemaade en naturlig Overgang til Bjørnene. Af dem have vi deels de store, og deels de smaa. Fælles Kjendetegn paa disse ere deres store knudrede Kindtænder og Fødderne med de nøgne Fodsaaler, som de sætte heelt til Jorden. I Reglen ere de plumpe Dyr.

Vi vende os først til den store brune Landbjørn. Denne er Havens Pryd, thi man kan ikke let nogetsteds faae nogen smukkere og større Bjørn at see;

den er ogsaa alle Kjøbenhavnernes gode og gamle Bekjendt, da den nu i otte Aar har været her, og kun den røde Ræv er dens Lige i Alder.

Hvad er Grunden til, at den staaer i saa høi en Yndest hos alle dem, som besøge Haven, saa den i Reglen er det Dyr, som de først og sidst see. Det hidrører fra, at her have vi et Dyr, som er udrustet med overordentlige Muskler og en betydelig Størrelse og Styrke, men som dog tillige har en vis Godmodighed og Fortrolighed ligeover for Mennesket, og hvis hele Optræden viser Tegn paa gemytlig Lune. Den stemmer godt overeens med Nordboens Charakteer, hos hvem den ogsaa har sit Hjem.

Ved dens Bygning er især mærkelig Kroppens overordenlige Brede, som bliver endnu mere fremtrædende ved den langhaarede, tætte Pels. Hovedet er meget bredt bagtil i Forhold til den temmelig spidse Snude. Dens Tænder, af hvilke Hjørnetænderne ere meget store, kunne I let faae at see, naar I vise den noget Spiseligt, thi da har den vænnet sig til at spile Gabet høit op, for deri at gribe den tilkastede Føde. Lemmerne ere tykke og stærke, paa den brede Fod har den store, krumme Kløer. Halen er kort og næsten ikke til at see. Naar I her see Bjørnen, synes den meget klodset og ubehændig, og dog formaaer den at løbe temmelig hurtigt, ja, kan endog klattre op ad tykke Træstammer. Et Indtryk deraf kunne I faae, naar I see den forandre sin sædvanlige Stilling, som er at sidde paa Bagen, til at staae opret paa Bagbenene, og enten med Forlapperne klamre sig fast til Jernstængerne, eller see, hvor

behændig den kan stikke sin Forpote ud mellem Gittret, for at pille en Nød eller Ligneude op, som er faldet fra den. Dens Føde, see I her i Haven, bestaaer af Nødder og altslags Brød, og I undre Eder maaskee over, at dette store Rovdyr kan undvære Kjød. Men i vild Tilstand tager den i Reglen, naar den er sund, ikke Kjød, men Rødder, Olden, Jordbær, Myrer, Honning, undertiden Aadsler. Først, naar den engang af et Tilfælde har mødt et større Dyr, som den har dræbt, og hvoraf den har spiist Kjødet, faaer den Smag for Kjød og foragter sin tidligere Føde. Vi see ogsaa, at, hvor en Bjørn har begyndt at anfalde Heste eller Køer, bliver den stadig ved at komme igjen efter flere. Bjørnen faaer i Reglen let Bugt med de største Dyr; den bruger da at gaae opreist paa Bagbenene og slaaer dem ned med Forlapperne, eller trykker dem ind til sig mod Brystet. Bjørnene leve meest i den tempererede Zone og ynde især Bjergskove og Steder, hvor de kunne færdes skjult og eensomt. Kun naar de have faaet Blod paa Tanden komme de nærmere til Menneskene, og ere da farlige ved deres Mod og Styrke. Om Vinteren gaaer Bjørnen i Reglen i sit Hi, der er et huult Træ, Klippehule eller Fordybning, som den meer eller mindre udforer med Mos og Græs, og sover der sin Vintersøvn, som varer til om Foraaret. Den ligger da, som man siger, og suger paa Lappen, og tærer paa sin store Mængde Fedt, saaat den, naar den vaagner, er ganske mager. Den her i Buret kunne I ikke faae at see sove Vintersøvn, det gjør aldrig Bjørne i Fangenskab, derimod kunne I ofte see den ligge og under en gryntende, brummede

Lyd suge paa Lappen. Man paastaaer, at Landbjørnen skal kunne blive henved 50 Aar gammel. Bjørnene jages meget, deels fordi de ofte gjøre Skade, deels fordi deres Kjød er overordentlig velsmagende og derfor kostbart, og Skindet betales dyrt. Desuden er Jagten spændende paa Grund af Faren.

(Fortsættes.)

Smaavers.

(Af Gerson.)

1.

Morgenbøn.

Svunden er den mørke Nat,
Atter paa min Gjerning fat
Tager jeg med Glæde;
Kjære Gud, vær Du mig god,
Styr min Haand og vogt min Fod,
Trygt skal da jeg træde.

2.

Aftenbøn.

Endt er Dagen, Lyset slukkes —
Før i Søvn mit Øie lukkes
Hør mig, Herre, Barnets Ven:
Skjærm min Sjæl og vogt dens Bolig,
Lad mig sove trygt og rolig
Til Din Sol gaaer frem igjen!

Telefila.

(Af A—n.)

(Sluttet.)

Carl den Dristige, der erfoer, hvor megen Deel Gouverneuren havde i denne Beslutning, svoer at hevne

sig. Han affendte strax en Herold og lod Byens Indvaanere sige, at han, hvis de ikke strax overgave sig, vilde tage Staden med Storm og lade alle Indbyggerne springe over Klingen. Denne Trusel forøgede imidlertid kun deres Mod. Gouverneuren red igjennem Byen, samlede alle de Stridskræfter, der kunde samles, fordeelte dem paa alle Puncter og opmuntrede til Udholdenhed. Telesila stod ikke tilbage. Med begeistrede Taler opfordrede hun Qvinderne, unge som gamle, til at gjøre deres, og det var et opløftende Syn at see, hvad ogsaa Qvinden i den Retning formaaer, naar hun løftes af Kjærlighed til Hjem og Arne. Men Carl forbittredes derved kun end yderligere, og en Dag stormede han Fæstningsværkerne, hvor de syntes ham svagest, med en saadan overvældende Magt, at han i mindre end to Timer i Spidsen for sine Soldater aabnede en Bresche, hvorigjennem de, skummende af Forbittrelse, trængte ind. I sit Raseri bød han at dræbe alle Byens Beboere. Men Telesila traadte frem for ham, og det uforfærdede Mod, der lyste ud af hendes Øie, og hendes store Skjønhed, gjorde, at han et Øieblik betænkte sig. Men eet Offer vilde han dog først og fremmest og uden Betænkning have, og det var Gouverneuren, Telesilas Fader. Denne var imidlertid, forklædt som en simpel Borger, skjult i Befolkningen, og Ingen vilde røbe ham. Da befalede Carl, at hvert tiende Menneske skulde dræbes, og alle Byens Beboere bleve opstillede i Rækker, ventende paa, hvem af dem Døden skulde træffe.

Allerede rede Herolderne frem for at begynde Tæl=

lingen og udpege Offrene, da stillede Telesila sig frivillig frem som det første Offer. Uden at tilkjendegive, hvem han var, forlangte Gouverneuren at lide Døden istedetfor hende. De bleve da begge førte for Carl den Dristige, og da Carl undrede sig over denne ædle Væddestrid, sagde Telesila, at det var hendes Fader, og erklærede sig villig til strax at døe, for at redde den, der engang havde skjænket hende Tilværelsen. I et Nu lød det fra den samlede Befolkning, at de Alle vare rede til at døe, og at Ingen vilde overlevere nogen af de Tvende, og forbauset over, hvad han her hørte og saae, sagde Carl: „I have beseiret min Vrede, hos Eder har jeg lært, at det er en Lykke at tilgive. Nancy har jeg erobret, men dens Indbyggere skulle alle beholde deres Liv og ingen af dem miste en eneste af sine tidligere Rettigheder." Taus traadte Gouverneuren og hans Datter tilbage mellem den øvrige Befolkning; men Telesila betragtedes fra det Øieblik med dobbelt Kjærlighed af hele Befolkningen, og naar man vilde nævne et lysende Exempel paa Mod og Fædrelandskjærlighed, saa nævnte man Gouverneurens, men fremfor Alt Telesilas Navn. Siden den Tid er der gaaet næsten fire Hundrede Aar — men et godt Exempel lyser gjennem Tider.

Østerlandske Sagn.

(Ved g.)

1.

Terah og Abraham.

Abrahams Fader Terah var Billedhugger. Han forfærdigede Guder af forskjellig Størrelse og Form og stil-

lede dem til Skue, saa at Enhver, der saae dem, kunde kjøbe sig den Gud, han syntes bedst om, og som han troede, kunde gjøre ham mest Nytte. Naar han stundom gik ud i Forretninger, bad han Sønnen at have Tilsyn med dem, og hvor nødig Abraham end gjorde det, efterkom han dog af sønlig Lydighed Faderens Villie.

En Dag, da Faderen just var ude, kom der tvende Mænd, for at kjøbe Gudebilleder hos den gamle Terah. Efterat de havde spurgt om Prisen, talte de om disse Guders Magt til at hjelpe, og den Ene yttrede, at han ventede Mere af den Guddom, han pegede paa, den Anden, at han ventede Mere af den, han nævnede.

„Hvor gammel er I?" spurgte Abraham den yngste af dem.

„Tredsindstyve Aar," svarede denne.

„Og hvor gammel er I?" spurgte han den Anden.

„Halvfjerdssindstyve Aar."

„Hvordan?" sagde Abraham alvorlig, „I ere begge saa gamle og ville dog bøie Knæ for en Gud, der kun er nogle Dage gammel? I skamme Eder ikke ved at tilbede Guder, som ere forfærdigede af Menneskehænder?"

De to Gamle betragtede Abraham stivt, saae et Øieblik paa Gudebillederne og gik saa bort tause.

Lidt efter at de vare gaaede kom en rigtklædt Qvinde og bragte et Offer, bestaaende af en Krukke Meel og andre Fødevarer.

„Hvad er det, I bringer?" sagde Abraham.

„Jeg bringer," sagde Qvinden, „lidt Meel og Spiser, der ere beredte af min egen Haand. Jeg giver det til Guderne og beder om deres Velsignelse."

„Den faaer I saa vist som de spise Dine Gaver."

Qvinden gik forbauset bort, og Abraham tog en Kølle og sønderslog alle Gudebillederne paa eet nær, det største. I dens vældige Haand lagde han Køllen.

Da Terah kom hjem, saae han til sin Forfærdelse den Ødelæggelse, Abraham havde anrettet og blev rasende.

„Hvo har gjort det?" sagde han forbittret. „Hvo har vovet at mishandle og tilintetgjøre vore Guder? Og hvor var Du, da den frække Daad skete?"

„Kjære Fader!" sagde Abraham, „det er Guderne selv, der have gjort det. En Qvinde bragte dem Spise som Offer, og begjærlige fore de alle løs paa den og

paa hverandre. Den store Gud greb denne Kølle og sønderslog de andre i sin Harme."

„Uvorne Søn!" afbrød Terah ham; „jeg troer, Du gjør Dig lystig over mig. Veed jeg ikke nok, at disse Guder kun ere af Steen og hverken kunne see eller høre, spise eller drikke. Veed jeg ikke, at de ere lænkede til det Sted, hvor de staae?"

„Hvorledes, kjære Fader, det veed Du?" sagde Abraham, „og dog kaster Du Dig i Støvet for dem og vil, at ogsaa jeg skal bøie Knæ for dem og tilbede dem? Ere de, som Du her siger, maa da ikke Du som jeg være ligegyldige ved dem, om vi end kunne beundre den Kunst, hvormed de ere gjorte?"

Terah stod et Øieblik taus, derpaa tog han Køllen ud af det endnu tilbageblevne Gudebilleds Haand og knuste med eet Slag dets Pande.

Bognyt for Børn.

„**Det verdenshistoriske Fiirkort**" er Navnet paa et ret sindrigt og belærende Spil for Børn, der er udkommet paa Jac. Lunds Forlag. Voxne kunne godt spille med og underholdes derved. De opfriske da tillige, hvad de af Historisk have lært.

„**Ny Sangbog for Børn**" er en ganske lille og billig Bog, hvis Indhold af Skolebestyrer Chr. Bredsdorff er samlet med Sands for det Barnlige. Den er udkommen paa samme Forlag.

Nødden knækket.

(See foregaaende Numer.)

Imedens Peter løb Trediedelen af Veien, gik Christian 1/4 af den samme Veilængde, altsaa 1/12 af hele Veien; imedens Peter gik de to Trediedele, gik Christian det Halve af disse to Trediedele eller 1/3 af hele Veien; i den Tid, Peter var underveis, gik altsaa Christian i det Hele 1/12, 1/3, 5/12 af hele Veien. Det Forspring, denne fra Begyndelsen havde, var da 7/12 af hele Veien, og det var han gaaet i 14 Minuter, saa at han var 24 Minutter om hele Veien og 8 Minuter om en Trediedeel. Peter løb da denne Trediedeel i 2 Minuter.

☞ Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

☞ Subskription paa „**For Børn**" modtages i alle Boglader i Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 ß Kvartalet.

Forlagt af **C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.**
Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 9-10. Søndagen den 6. December. 1868.

Herr Vinter.

(Af Gerson.)

Med al sin Barskhed gjør os nu
Herr Vinter sin Visit,
Indbuden er han ei, Enhver
Vil helst ham være qvit.

Uhøvisk trænger han sig ind
Med Vamsen fuld af Snee
Og ændser ei, at Alle skjævt
Og haanligt til ham see.

Han tramper ind og tramper ud
Og knirker, hvor han gaaer,
Og sætter Iis paa Stort og Smaat,
Han mellem Hænder faaer.

Han stivner med sit Aandedræt
Hvert Træ, hver Blomst, hver Hæk,

Selv Bølgen, der var let og fri,
Staaer stum og stiv af Skræk.

Vel kommer han ved Juletid
Med Eventyr og Sang,
Men tvær og suur han er derved,
Som skete det af Tvang.

Og altid staaer han, Nat og Dag,
Og truer vild og mørk,
Og raaded han, som han har Lyst,
Blev Jorden snart en Ørk.

Herr Vinter, var Du Hædersmand
Og ei en snedig Lux,
Du mærked Dig, hvad her er sagt,
Og smurte Haser flux.

De gamle Skomagerfolk og Kanarifuglen.

(Af Gerson.)

Høit oppe paa en Bagsal i en af Byens snevreste Gader boede en gammel Skomager. I sine unge Dage havde han været en dygtig Arbeider og, som man siger, havt et godt Navn; men nu var han for lang Tid siden aflægs, og tog han end stundom, dreven af Trang og Vane, til Risp og Syl, saa varede det dog ikke længe, før han slap dem igjen og mismodig lagde Hænderne i Skjødet. Da han nu ikke i sin Ungdom havde kunnet spare Noget op til de gamle Dage, saa maatte han med sin gode Kone, med hvem han nu snart havde levet sammen et halvt Aarhundrede, tage Tiderne, som de kom, og nøies med hvad Andres Barmhjertighed undte ham. Nu er der jo vist mange gode Mennesker,

der ikke blot gjerne give, men endogsaa for den venstre Haand skjule, hvad den høire gjør. Men der er dog endnu Flere, som først vende og dreie den Skilling, de tænke paa at give Andre, for at see, hvorledes den seer ud, og som tilsidst dog ende med at finde den for blank til at gaae ud af deres egen Lomme. Men selv i det heldigste Tilfælde, selv hvor Gaven gives og gives af et godt Hjerte, er det, at leve af Andres Barmhjertighed, en sørgelig Lod, og tidt fik den gamle Skomager og hans Kone det at føle og vare meget forknytte. I saadanne Tider søgte de da endnu mere end ellers hen til den, hos hvem Gamle og Unge, Store og Smaa altid kunne finde Trøst, naar de komme med Tillid i Hjertet. Men ret glade følte de sig ved slige Leiligheder ikke, og havde de ikke havt en lille Fugl, som, naar de vare meest bedrøvede, trilrede lystigt op, ligesom for at opmuntre dem, kunde det maaskee have været haardt nok at staae Tidernes Piinagtighed igjennem.

Men en saadan lille Fugl havde de nu, og havde de end intet virkeligt Guld, saa var den, guldguul som den var, dog et Slags Guld for dem, thi den forkortede dem de lange Dage og lærte dem at tage lettere paa Livet. Vel var den som oftest i sit Buur, gyngende frem og tilbage over en gammel Commode med hinkende Been; men allerede at vide den der var dem en lille Nydelse, og den sang jevnlig sine Viser med et saa godt Lune, at det var en Fornøielse at høre paa. Ganske vist var det Viser uden Ord, og de maatte selv sætte Texten til, men denne Text havde de nu engang let ved at finde paa, og saa traf det sig altid saa underligt,

at Fuglen altid valgte netop den Melodi, som passede til de Ord, de kunde være bedst tjente med at høre. Til Gjengjeld pleiede de da ogsaa den lille Fugl ret tilgavns, og ingen Stamherre kunde blive mere velnæret paa sin Faders Gods, end den lille Kanarifugl blev det i Skomagerens fattige Bolig.

Men Ingen veed, naar Sorgen skal komme og hvorledes, og saavel det gamle Ægtepar som Kanarifuglen maatte erkjende, at den stundom kommer fra en Kant, hvorfra man allermindst venter den.

Af alle de Feil, som de to skikkelige Gamle havde — og hvilket Menneske har ikke Feil, større eller mindre, endogsaa Keisere og Konger have Feil — af alle de Feil, de havde, var Forfængeligheden den, der mindst kunde bebreides dem. De havde stræbt at være gode, det vidste de. Men de vidste ogsaa, at de ligefuldt sjelden havde været som de skulde, og som de, naar de havde taget sig tilgavns sammen, ogsaa kunde have været. Og nu hvad det Ydre angik, paa dette havde de kun lagt liden eller ingen Vægt. I Aar og Dag havde de ikke havt andet Speil at see sig i, naar de om Morgenen pyntede sig for sig selv og for hinanden, end en ganske lille Stump Glas, ikke større end et nyfødt Barns Haand, og paa de faa Dieblikke nær, de benyttede det, laa det skjult i en Skuffe, gjemt og glemt, førende en foragtet Tilværelse. Engang i sine Velmagtsdage havde det unegtelig været mere velseet, det havde endogsaa for mange Aar siden været indfattet i forgyldt Ramme med en stor, blaa Roset ovenover. Men Tidens Tand havde gnavet paa det som paa saa Meget, og det var nu kun et lille

Glasskaar af ubestemmelig Form og saa blottet hist og her for Qviksølv, at det kun var et høist uklart Billed af sig selv, man fik ved at see sig deri. En Dag besluttede Parret da ogsaa at kjøbe sig et nyt, et, de kunde have for et Syns Skyld og dog ikke for et Syns Skyld. Da de imidlertid ikke havde Raad til noget større, bestemte de sig til et af de smaa, otteskillings, med broget Papir bagpaa som paa en Skolebog, og indrettet til at staae som Pillerne i de Korthuse, vi som Børn for Tidsfordrivs Skyld bygge. Havde de vidst, at de med de faa Skillinger, de gave derfor, skulde kjøbe sig, og især deres kjære Fugl, en, om end kort, Bekymring, havde de sikkert hellere aldrig mere i deres Liv speilet sig.

Men det vidste de nu ikke, og det er da vel ogsaa godt, at vi Mennesker ikke forud vide Alt. Speilet blev kjøbt og bragt hjem, og en Middag, da Solen skinnede lyst og mildt ind ad Vinduerne, blev det stillet hen paa den gamle Commode med den hvide Dug over, og Solen bød det Velkommen med sine klareste Straaler. Det gamle Ægtepar saae sig selv deri, og det første Indtryk, de fik, var et fornøieligt. I lang Tid havde de lagt Mærke til, at de med hver Dag bleve magrere, og vidste de end, at de stundede mod den Tid, hvor Legemet aldeles skulde visne, saa vilde de dog nødig mindes altfor meget derom. Men netop det gjorde det nye Speil saa langtfra. Dem uafvidende var det af den Slags, som viser Gjenstanden, det optager, forkortet og bredere, end den i Virkeligheden er, og kunde de end indbyrdes see paa hinanden, hvorledes det i Sandhed forholdt sig,

saa lode de sig saa gjerne skuffe og troede om hinanden, at de atter vare blevne fyldigere og vare glade derved.

En Dag, da det lille Værelse, de beboede, var gjort reent, da Stolene vare børstede og Gardinerne rystede, og Vinduerne, der i længere Tid havde staaet paa vid Gab, atter vare lukkede, aabnede de, som de daglig pleiede, Døren til Kanarifuglens Buur. For at være Fange kunde de ikke spare den. Men al den Frihed, de kunde give den, fik den, og den benyttede sig ogsaa deraf ved snart ganske stille, snart hurtigt susende at flagre Stuen rundt og gjøre ud af sin Nærværelse Alt, hvad den kunde gjøre. Nu og da satte den sig for Afvexlings Skyld paa den gamle Skomagers eller hans Kones Hoved, og det hørte da med blandt de Smaabegivenheder, der, hvor bekjendte de end vare, dog stadigt glædede Ægteparret paany. Fløi den engang imellem hen og tog en Brødkrumme ud af Munden paa en af dem, saa var det nu en fuldstændig Fest, saa saae de to Gamle paa Fuglen og paa hinanden, og saae loe de og havde, skjøndt de havde beundret dette Kunststykke saa tidt, som der er Dage i et Aar, Nok at tale om. Da Fuglen havde flagret en Stund, satte den sig paa den gamle Commode, og ikke saa saare fik den Øie paa Speilet, før den strax fornam, at der var Noget, den ikke før havde seet. Med opløftet Hoved og tindrende Øine gik den frem og tilbage, bukkede sig og dukkede sig, kroede sig og snoede sig, indtil den pludselig blev staaende ganske stille, fængslet af en Opdagelse, den havde gjort. Og hvad var det, den havde seet? En anden lille Fugl. En Skabning, ikke ganske som den

selv, lidt kortere og lidt fyldigere, men dog en lille Fugl af samme Slægt som den. Siden den var ganske lille havde den ikke seet nogen saadan, og hvor kjære end de to Gamle vare den, en Skabning af dens egen Art var den dog kjærere. Dreiende sig og svingende sig gik den Speilet nærmere og nærmere, indtil den tilsidst pikkede paa Glasset med sit Næb. Men ak, da faldt Speilet pludselig om, og saa uheldigt faldt det, at den hurtigt maatte suse bort, for ikke at rammes deraf. Da den atter, om end lidt frygtsomt, nærmede sig til det, var der ikke Andet deraf at see end Bagsiden med det brogede Papir, hvorpaa der vel var fuldt op af smaa høirøde Tulipaner, men ingen Fugl, der bevægede sig muntert frem og tilbage som den selv. Længe omkredsede den Stedet, saa fløi den sagte tilbage til sit Buur, til frivilligt Fangenskab.

Hvad der var foregaaet med Kanarifuglen og Speilet, det var ikke blevet bemærket af det gamle Ægtepar. Med sine Briller paa Næsen havde Skomageren været fordybet i Biblens hellige Ord, og hans Kone havde syslet i Kjøkkenet, for at Kaffen, der den Dag skulde tjene som Middagsmad, kunde vise sig paa Bordet værdig til sin Bestemmelse. Thi næst af Kanarifuglen, holdt de Gamle meest af „Madam Brun". Allerede som Børn havde de gjort denne Dames Bekjendtskab, og aldrig nogen Dag i deres lange Liv havde de undladt at vise hende deres Hengivenhed, selv om hun ikke altid var „saa sød," som hun burde være. Da Skomageren imidlertid var færdig med sin Læsning, og det gamle Ægtepar sad ved Bordet for at nyde Kaffen, kaldte de paa Fuglen,

for at ogsaa den paa sin Viis kunde tage Deel i deres Maaltid. Men forgjæves holdt de Sukkeret iveiret og kaldte, Fuglen kom ikke; stille blev den siddende i Buret paa sin Pind. Forundrede gik de hen og tog den ud, men ikke saa snart slap de den, før den atter fløi ind i Buret og sad der stille og sammenkrøben. At Speilet var væltet, saae de først senere og satte det da igjen paa den Plads, hvor det tidligere stod, men bekymrede holdt de Øie med Fuglen og troede, den var syg. Den Dag sang den ingen Vise, og i det fattige Værelse var der stille og alvorligt.

Dagen efter toge de atter Fuglen ud af Buret og satte den hen paa dens Yndlingsplads, den gamle Commode. Men ikke saa saare fik den igjen Øie paa Fuglen i Glasset, før den slog en Trille saa høit, at det skingrede i Stuen, og forfra begyndte den samme Dands som Dagen forud, men ogsaa med det samme Udfald.

Denne Gang havde dog Skomageren iagttaget Fuglen, og da den atter sad taus i Buret, anede han, hvad der var iveien, og talte derom med sin Kone. Nysgjerrige reiste de Speilet op og satte Fuglen derhen, og atter sang den og var glad, til den paany med sit Næb havde tilintetgjort sin egen Glæde. Saa gik den gamle Mand ud og laante hos en Barndomsven en Hunkanarifugl, og da han kom hjem, dannede han af et Næt og nogle Pinde et Slags Buur, som han omgav med en Ramme og satte paa Speilets Plads. Saa lukkede han den kjære Fugl ud af dens Buur og lod den flagre som den havde Lyst. At indtage sin Plads paa Commoden var for den et Øieblik Sag, og da den nu gik hen imod

Nettet og den fremmede Fugl nærmede sig den, da lød den ene lystige Sang efter den anden, og den Dag havde de gamle Ægtefolk Nok at tale om og Nok at undres paa. Men da Aftenen kom, satte de den fremmede Fugl i Buret til deres egen, og der var nu to Par i Huset, lige glade og lige forundrede.

Dagen efter tilbyttede de sig den fremmede Fugl for et lille Myrthetræ, som Vennens Kone tidligere havde havt Lyst til, og der gik derefter ingen Dag, uden at de talte om, hvor heldigt det var, at de havde forstaaet deres lille Huusfælles Sorg og bragt den Trøst.

Nu ere de gamle Skomagerfolk døde og begge Smaafuglene med. Men paa det gamle Ægtepars Grav sidder der Dag for Dag hele Flokke af Fugle og synge, og sætter man, som de gamle Skomagerfolk gjorde det, Ord til Melodierne, saa ville de Ord vist passe bedst, som ere en Tak til Mennesket, naar det har Kjærlighed til Dyrene.

Gud og Forældrene.

(Efter Rückert ved Gerson.)

Til Moses sagde Herren: Siig:
Har Dig Din Moder kjær?
Din Moder elsker Dig? Javel!
Men jeg Dig elsker meer.

I Søen af Din Moders Haand
Du sattes end som Noer,
Jeg bragte Dig igjen til Land
Og lod Dig voxe stor.

Thi skriver Du for Folket nu
Paa Stenen mine Bud,

Din Fader og Din Moder skriv,
Men først og sidst dog Gud.

Som hver en Støvets Søn saa har
Forældre tvende Du,
Og er de døde begge to,
Saa lever jeg endnu!

En giftig Tunge.

Dramatiske Scener til Fremstilling for Drenge.

(Af F. M.)

Personerne.

Niels Johansen, Kjøbmand.
Jens Olufsen, hans Ven, ligeledes Kjøbmand.
Ferdinand Johansen, Dagdriver.
En Opvarter.

Skuepladsen er Kongens Nytorv.

1ste Scene.

Niels Johansen (kommer gaaende).

Det er endnu for tidlig til, at jeg kan besøge mine Venner, jeg vil gaae lidt frem og tilbage her, til det er den passende Tid at titte ind til dem .... Det er idag netop tyve Aar siden, jeg reiste herfra ... tyve Aar, og dog er det mig, som var jeg først reist herfra igaar . . . Men negtes kan det dog ikke, at Byen har forandret sig meget, og Menneskene, ja, de have vist forandret sig endnu mere. Naar jeg tænker paa den Tid, jeg første Gang her hørte min gamle Mester fortælle et Eventyr, og paa de mange Eventyr, jeg selv har oplevet siden ... Ja, Tiden gaaer, og før man veed deraf, bliver man fra Barn til Olding.

(Ferdinand Johansen kommer.)

2den Scene.

Niels Johansen. Ferdinand Johansen.

Ferdinand.

Hvad er det for en Karl, som gaaer der og titter

op og ned ad Husene. Enten vil han kjøbe hele Byen, eller brække ind og bestjæle alle Byens Beboere .... God Dag, Herre!

Niels Joh.

God Dag!

Ferd. Joh.

De er vist ubekjendt her, siden De seer saa nøie paa Husene.

Niels Joh.

Det er ikke ganske urigtigt gjættet ... jeg er fremmed.

Ferd. Joh.

Ja, da skal Byens Skjønhed just ikke overraske Dem.

Niels Joh.

Aa, det vil jeg dog ikke sige ...

Ferd. Joh.

Det er store, kjedelige Huse allesammen .... byggede uden Smag, uden Sands for det Heles kunstneriske Ordning. Hvad siger De om et saadant Theater?

Niels Joh.

Det synes rigtignok mindre smukt. Men Hovedtingen er da ogsaa Beboerne, og det er mig bekjendt, at der baade i Byen og ved Theatret i det Hele taget er flinke Folk.

Ferd. Joh.

Det har jeg ogsaa hørt En og Anden sige; men jo vist, lær dem blot at kjende .... Om Theatret vil jeg slet ikke tale, der kommer jeg nu kun sjelden, siden alle de store Kunstnere ere døde ... Men Byen! Jo, mange Tak! Jeg er desværre født og opvoxet her, jeg kjender dens Beboere tilbunds ...

Niels Joh.

Hm!

Ferd. Joh.

Jeg siger Dem, det er Stivstikkere Allesammen.

Pløkkeskjærere burde de være Alle tilhobe, thi ikke en Eneste af dem kan see ud over sin Hatteskygge.

Ferd. Joh.

Det er en streng Dom, De der udtaler.

Ferd. Joh.

Men den er sand, jeg staaer Dem inde for det.

Niels Joh.

Ja, det vil unegtelig sige en heel Deel! ... Men jeg har dog tidligere staaet i Forbindelse med flere Kjøbmænd her, og de vare meget brave.

Ferd. Joh.

Lutter Øienforblindelse! De kan stole paa mig ... Har De maaskee Anbefaling til nogen af dem?

Niels Joh.

Aa ja! Til Nogle! Blandt Andre til en vis Herr Johansen ... Niels Johansen, troer jeg.

Ferd. Joh.

Ei! den gamle Skjelm! Jo! ham har jeg kjendt fremfor Nogen, det kan De stole paa! Men .... det er vist en heel Snees Aar siden, han er reist herfra.

Niels Joh.

Det var slemt nok.

Ferd. Joh.

Siig hellere, det var godt nok, thi det var den gjerrigste Bulbider, jeg i mit hele Liv har kjendt, skjøndt jeg dog nu snart har tredive Aar paa Bagen.

Niels Joh.

Men naar De kun er tredive Aar, saa kan De dog ikke have kjendt ham ret nøie; De var jo da kun en halv Snees Aar, da han forlod Dem.

Ferd. Joh.

Jeg kjender ham ligefuldt, jeg er kjendt til alle Sider og Kanter ... Hvis han ikke allerede er i Helvede, saa kommer han der saa vist, som jeg kommer i Himmerig.

Niels Joh.

Det er jo nok muligt!

Ferd. Joh.

Han har en elskværdig Brodersøn, hvem jeg kjender som mig selv. Snese Gange har den unge Mand skrevet sin Onkel til om Penge, som han høilig behøvede; men troer De, der er kommet saa meget som et Svar.

Niels Joh.

Men maaskee kjender hans Farbroder ... eller hvad jeg vilde sige, hans Morbroder ham fra en alt Andet end elskværdig Side ....

Ferd. Joh.

Fra anden Side kan Ingen kjende ham. Det er en Cavalleer af første Skuffe .... Han kan ride, han tager Præmien ved de næste Væddeløb, saa vist som han allerede havde taget den; han kan dandse ....

Niels Joh.

Ja, det kan jo være meget godt, men ...

Ferd. Joh.

Der er ingen Menner! Han er Elskværdigheden selv ... Men hvad jeg vilde sige, det er dog underligt af os at staae her midt paa Gaden og tale om Løst og Fast, og dobbelt underligt er det af mig, da jeg ellers pleier at ligge i min Seng saa tidlig paa Dagen.

Niels Joh.

Men hvorfor er De da idag kommen saa tidlig op?

Ferd. Joh.

Jeg skulde paa en Skovtour med en Ven ... han vilde tractere .... Østers og Champagne til Frokost, Leverpostei og Rhinskviin til Middag ... Men da jeg kom, var han pludselig død inat! Er det ikke latterligt?

Niels Joh.

Aa, latterligt det synes jeg dog ikke ....

Ferd. Joh.

Men, vi kunne jo nu fortsætte vor Samtale herinde hos Conditoren .... Jeg tager ellers min Chokolade lidt senere ... men for en Gangs Skyld! ... og da De betaler ... Jeg skal da gjerne sige Dem Besked om Alt, hvad De vil vide. Det forstaaer sig, det Meste af det bliver just ikke godt, thi en Røverrede er, som sagt, den hele By.

Niels Joh.

(Assides). Det er dog en afskyelig Sladderhank, jeg her har truffet paa; men jeg vil dog nok tale med ham lidt endnu .... jeg kan maaskee faae Oplysning om Et og Andet.

Ferd. Joh.

Ja, skal vi saa gaae ind ... eller vi kunne jo sidde herudenfor ... Det er saa italiensk. Opvarter, to Kopper Chokolade med Tilbehør! ... Naa, gode Ven, spørg De saa kun frisk væk.

Niels Joh.

De kjender en Herr Olussen ... Peter Olussen?

Ferd. Joh.

Som mig selv! ... (Opvarteren kommer med Chokoladen). Opvarter! hvorfor kommer den unge Herr Jensen her nu ikke mere? Han skylder vel Penge her? De kan godt sige mig det, jeg er en god Ven af ham. (Opvarteren trækker paa Skuldren). Ja, jeg tænkte det nok! Den stakkels Fyr, han vilde vist helst skjule det; men Sligt bliver ikke længe skjult.

Niels Joh.

Nei, nu bliver det vist ikke længe skjult.

Ferd. Joh.

Om Herr Olussen vil De vide Besked? Ja, han er desværre paa Knæerne! Hans tre Sønner have ruineret

ham. Indbildske ere de, og Intet forstaae de alligevel. Der vilde de oprette en Fabrik, men i Vasken gik den . . .

Niels Joh.

Ih, nei dog? . . . den store Fabrik . . .

Ferd. Joh.

Aldeles ødelagt! . . . Jeg vilde forbarme mig over Datteren og ægte hende . . . Men hun var stor paa det! Hun vidste, at hun saae godt ud, og saa maatte hun jo mindst kunne blive Keiserinde i China.

Niels Joh.

(Affsides). Skulde det virkelig være sandt med Fabriken? Det vilde være slemt! jeg har ikke saa faa Penge staaende der. (Høit). Jeg kan dog ikke troe . . .

Ferd. Joh.

Det er, som jeg siger Dem . . . . det er huult Altsammen!

Niels Joh.

Ih men! Der kommer han jo selv ud af sin Port! Saa kan jeg faae klar Besked derom! God Dag, gamle Ven, er det Dig!

3die Scene.

Niels Johansen. Ferd. Johansen. Olufsen.

Olufsen (rækker N. Joh. Haanden).

Ei, velkommen hertil! Jeg har længe ventet Dig.

Niels Joh.

Naa, hvordan gaaer det?

Olufsen.

Fortræffeligt! Jeg er sund og rask, jeg har Lykken med mig, og Alt gaaer efter Ønske!

Niels Joh.

Naa, og Din Fabrik?

Olufsen.

Trives ypperlig! Og for nogle Uger siden kjøbte

jeg mig denne store Gaard her. Det glæder mig at kunne udbetale Dig til sidste Skilling den Sum, Du har staaende i Fabriken. Men siig mig dog, min kjære Niels, eller lad mig hellere kalde Dig Johansen, Du er jo næsten bleven mig fremmed . . . hvor har Du truffet paa Din Broderson?

Ferd. Joh. (afsides).

Tak, det er min Farbroder! Nu sidder jeg net i det.

Niels Joh.

Er det min Broderson, den Laban her? Det vidste jeg sandelig ikke . . . .

Olufsen.

Hvda? Det vidste Du ikke? . . .

Niels Joh.

Jeg anede det ikke engang . . . .

Olufsen.

Det var dog en mærkelig Hændelse.

Niels Joh.

Men en ret heldig . . . det sparer mig en heel Deel Penge, jeg maaskee ellers havde offret paa ham . . . Fy for Skam! den Æreskænder er min Broderson?

Ferd. Joh.

Ja, jeg hører jo nok, at Skjæbnen har spillet mig et Puds! . . . Det var et uheldigt Tilfælde . . . . Men det var naturligviis kun Spøg Altsammen!

Niels Joh.

Ja vist, det var af lutter Spøg, at Du skar Næse og Mund af Alle. Nei, list Du af, hvorhen Du har Lyst, din Chokolade har jeg betalt, men det er ogsaa den sidste Skilling, jeg anvender paa Dig.

Ferd. Joh.

Hm! der er vel før gaaet Hul paa en gammel Pose, som har bildt sig ind at kunne holde længe. Farvel,

jeg gaaer min Vei, men . . . . jeg tager Eders Rygter med . . .

(Gaaer).

Olufsen.

Tag med, hvad Du vil, Du modbydelige Dagdriver! Tro mig, han ender ikke godt, den Karl! Af Alt, hvad der ikke duer, er en giftig Tunge det Værste.

(Tæppet falder.)

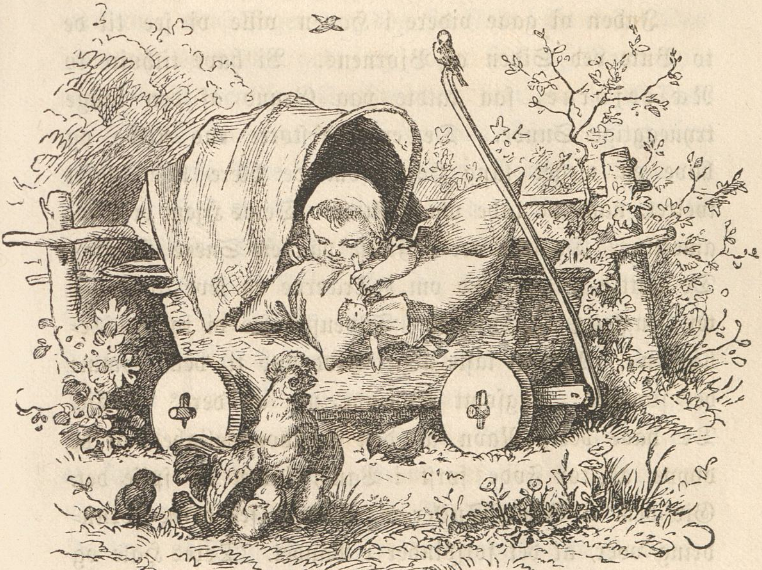

Barnet og Hønen.

Barnet.

Puttehøne, vaer Dig dog
Med Din Skraben blot,
Rører Du de Blomster der,
Gaaer det Dig ei godt.

Hønen.

Skrabe maa jeg, hvordan det
End med mig skal gaae,
Skulde jeg som Moder ei
Sørge for de Smaa?

XX.

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat.)

Inden vi gaae videre i Haven ville vi see til de to Bure ved Siden af Bjørnens. Vi have tilhøire to Næsebjørne, saa kaldte paa Grund af den lange tryneagtige Snude. De ere ikke større end Ræve og have en meget lang Hale, som de bære lige lodret iveiret, naar de løbe om i Buret. Deres Hjem er Sydamerika. De leve der i Flokke paa en Snees Stykker. De klattre med Lethed om i Træerne og leve af Frugter, Fugleæg og Insecter. Tilvenstre see vi to Vaskebjørne. Naar I kaste noget Brød ind til dem, komme de søvnige, langsomt krybende ud af deres Kasse. De have deres Navn af den Eiendommelighed, at de dyppe al tør Føde først i Vand, inden de spise det. Giv dem et Stykke Sukker, og I skulle see deres Forundring over, at det forsvinder i Vandet. Deres Hale og Snude ere kortere end hos Næsebjørnen; de leve i Nordamerika af Mais, Æbler, Viindruer, Insecter, o. Lign.

Endnu have vi een af Bjørnene tilbage, Iisbjørnen, den træffe vi i Gangen paa høire Side af den store Park. Den ligner endeel Landbjørnen, dog er dens Hoved noget smækrere, Ørene kortere, Halsen længere og

Kroppen smallere, ligesom ogsaa Lemmerne høiere. Den har i det Hele en mere smidig Krop og seer behændigere ud. Pelsen, som er aldeles hvid, er tæt og langhaaret. Den, vi have her, er ikke fuldvoxen. Naar den er det, er den betydelig større end Landbjørnen. Den er ikke godmodig som denne, men glubsk, vild og lumsk. Den lader sig ikke nøie med at faae Nødder og Brød som den anden, men vil helst have et stort Kjødbeen. Dens Hjem er de nordligste Polaregne, der lever den paa Iismarkerne; oftest søger den dog sin Føde i Vandet. Den svømmer og dykker godt og tager Fisk og Vandfugle, men efterstræber især Sælhundene, som den lettest fanger, naar de ere krøbne op paa Isen. Den kan godt svømme flere Mile gjennem Vandet. Naar I faae at see et Been kastes ned i Vandkassen til denne Bjørn, skulle I see den med Lethed dykke ned og tage det op. Ofte lade de sig drive om paa de svømmende Iisbjerge, og undertiden har man seet dem fortsætte Reisen heelt ned til Island. Hunnen skal om Vinteren sove Vintersøvn i Huler, hvor den ligger indesneet tilligemed de nyfødte Unger. Iisbjørnen er farlig at jage paa Grund af sin Ondskab, og man hører ogsaa ofte, at Jægeren omkommer paa Jagten. I Fangenskab taaler den navnlig ikke Sommervarmen, medens den om Vinteren, paa Grund af Kulden, hvortil den er vant, befinder sig godt.

Af Pattedyr staaer der endnu tilbage for os at see alle dem, som ere forsynede med Hove og ere Planteædere. Vi gaae da først ned tilvenstre i Haven ved den store Plaine til Hjortegaarden. Vi have her for os

flere, som give os et godt Billede af de Takhornede. Vi see først vor Bekjendt fra Dyrehaven, Kronhjorten. Den bærer med Rette sit Navn, thi de mægtige Takker, som pryde dens Hoved, hæve deres smukke, trinde Spidser i Veiret som en Krone, og Dyret bærer sit Hoved stolt paa den kneisende Hals. Denne bliver smukkere ved Haarene, der fra Siderne forlænge sig fortil som en Manke. Vi beundre fremdeles de zirlige Lemmer, som den med Fasthed og Sikkerhed sætter til Jorden, og som piilsnart kunne føre den langt bort. I troe maaskee, at Hjorten kun har sine Horn til Prydelse og løber saa saare I eller Noget jage efter den; men deri tage I feil, thi hele Efteraaret og Vinteren, naar Takkerne ere haarde og spidse, bruger den dem som et fortrinligt Vaaben til at forsvare sig mod Angreb af Rovdyr, eller mod sine Brødre, for at tilkæmpe sig Hinderne, der da i en Flok følge Seirherren. Hinden see I her ogsaa; den har ingen Takker, tyndere Hals og er i det Hele mindre. Henimod Foraaret mister Hjorten sine Takker, der falde af, og den er da vaabenløs; men de voxe ud igjen og faae næste Gang en ny Spids mere paa hvert Horn; see I dem da, ere de overtrukne med en fiin, haaret Hud, som først slides af, naar de ere fuldtudviklede henimod Eftersommeren. Kronhjorten lever i de tætte Skove i den nordlig tempererede Zone, i Europa og Asien. Hos os har der tidligere været mange, nu findes de foruden i Dyrehaver kun enkelte Steder. De leve ikke blot af Græs, men tage Blade og Bark af unge Træer; om Vinteren gik de i tidligere Tid ud paa Marken og aad den unge Rug. De gjorde ganske

vist Skade derved, tilmed da de ere store Dyr. Ved Siden af den see vi Vapitihjorten fra Nordamerika; den ligner Kronhjorten endeel, men overgaaer den betydeligt i Størrelse. Takkerne paa den kunne blive 4—5 Fod høie. Paa Overreisen hertil er den ene Tak knækket paa den, her er i Haven, saa at kun det ene Horn engang i Tiden vil kunne naae denne Størrelse. Det er morsomt at see, hvordan det knækkede Horn dog har søgt at voxe iveiret ligesom en Plante, der søger Lyset.

Vi træffe dernæst to Rensdyr, disse ere rene Modsætninger til den stolte Kronhjort. De holde Hovedet ludende, Snuden er en tyk Mule, og i deres hele Udseende minde de om en Ko. Lemmerne ere ikke slanke og ende med brede, flade Klove, mod hvilke Biklovene klappre, naar de gaae. Takkerne ere tynde, tilbagebøiede og med mange Grene, og modsat de andre Takhornede findes de baade hos Hunnen og Hannen. Dyrene gjøre Indtryk af godmodige og tarvelige, det ere de ogsaa. Deres Føde er Græs og Blade, og om Vinteren nøies de med Mos og Laver. Deres Opholdssted er hele den nordlige Deel af Jordkloden, hvor ikke andre Huusdyr end Hunden kan trives. Men her ere de ogsaa vigtige i høieste Grad for Befolkningen. Lapperne og Finnerne bruge dem, som vi Køerne, til at malke, de spise deres Kjød, og benytte dem som Lastdyr til at trække Slæderne. Lappernes Rigdom tælles efter Rensdyrhjordens Antal, som for de Riges Vedkommende kan beløbe sig til 1000 eller derover. Ved Siden af dem have vi atter vore Bekjendte fra Dyrehaven, Daadyr og foran i Haven Raadyr. De første have Takker, der ende oven-

til i en bred Flade, hos de sidste ere de korte med faa Spidser. Raadyr leve endnu mange Steder vilde i vore Skove, i Reglen parviis. Ligeoverfor Hjortegaarden træffe vi den saakaldte Oxegaard, en Indhegning, hvori vi finde to til Oxeslægten henhørende ret mærkelige Former. Oxerne adskille sig jo fra Hjortene ved, at de have Horn, som ikke ere grenede, som ikke fælles, og som findes baade hos Hannen og Hunnen.

Vi see her Yakoxen eller den gryntende Oxe. Haarbeklædningen er hos den overordenlig fiin og lang, navnlig ere Haarene saa lange paa hele Bugsiden, at de næsten berøre Jorden. Halen er ikke som ellers hos Oxerne kun forsynet med en lang Dusk Haar i Spidsen, men i hele Længden. Man siger, at disse bruges til Paschaernes saakaldte Hestehaler. Panden paa den er stærkt hvælvet og bærer de to stærke, spidse Horn. Dyret lever i Mellemasien paa de høieste Bjerge, 10—16,000 Fod over Havet, og trods dets tilsyneladende klodsede Bygning springer og klattrer den let om paa Bjergene. Den er der baade vild og tæmmet. Foruden at dens Kjød og Melk bruges benyttes den som Lastdyr til at føre Varer over Bjergene. Den gryntende Oxe hedder den, fordi dens Brøl meget ligner et Svins Grynten. Tilvenstre for den see vi to Pukkeloxer fra Indien, hvor de leve deels vilde, deels tæmmede. Navnet have de af den Fedtpukkel, som de have over Skuldrene. De adskille sig fra vor tamme Oxe fremdeles ved de spinklere Lemmer og de korte, stumpe Horn.

Gaae vi videre tilvenstre, træffe vi et Dyr med ikke blot een, men to Pukler, Kamelen eller Trampel-

dyret. Dette er omtrent et af de grimmeste Dyr, man kan see. Vi kunne derfor godt forstaae, at Grækerne, som satte saa megen Priis paa Formskjønhed, sagde, at Zeus havde skabt dette Dyr engang, da han var vred eller i daarligt Lune. Andre Dyr synes at føle Modbydelighed for den, thi naar de ikke ere vante til at see en Kameel, blive de angst for den. Hovedet har ingen Horn, men en Dusk Haar i Panden, Læberne ere tykke, Halsen lang og tynd. De lange Lemmer ere tynde med tykke Led og ende med to brede Tæer med Trædepuder; de sætte nemlig ikke som de andre Drøvtyggere blot Hoven til Jorden, men hele Taaen. Endelig de grimme Fedtpukler og den lille Hale med en kort Dusk Haar. Men i Modsætning til det grimme Legeme er dens Forstand godt udviklet, og tæmmet yder den Mennesket fortrinlig Tjeneste. Dens Opholdssted er den hede Zone i den gamle Verden. Her, hvor de store Ørkener i Asien og Afrika gjør Samfundet umulig for Kjørsel, formaaer den paa Grund af sin Størrelse og Styrke at bære Byrder paa sin Ryg. Den løber i meget hurtigt Trav under slingrende Bevægelse af Kroppen. Dens Føde er alleslags Blade og Græs, den er nøisom og kan i længere Tid savne Føde. Vi vide Alle, hvordan Araberen paa Ryggen af sin Kameel drager gjennem Ørkenen. Den afrikanske Kameel har een Pukkel. Denne med de to Pukler lever i Asien, og paa Grund af dens tættere Haarbedækning taaler den bedre Kulden; vi finde den derfor ogsaa heelt op til Midten af Rusland og i det sydlige Siberien, og det er tillige Grunden til, at den taaler Opholdet her i Haven. I have

vist hørt eller seet, at Kamelen her spytter paa Folk. Det gjør den, naar den er vred, det er Mundslimen, som den blæser ud og som lugter fælt. Det Samme gjorde de to Lamaer, som vare her. De repræsentere Kamelen i Sydamerika, ere mindre og have ingen Pukkel. De ere for kort Tid siden døde, men Robinsons bekjendte Dyr kommer der nok nye af til Foraaret. Ved alle disse Dyr maae vi mærke den Maade, de æde paa. Deres Lemmer, som ere forsynede med Hove, kunne ikke hjælpe dem til at fatte eller samle Føden; vi finde da til Gjengjeld, at de formaae enten med den lange Tunge at omfatte Blade og Græsset, inden de bide det af, eller med de tykke Læber. Naar de have tygget og sunket deres Føde, saa ere de derfor ingenlunde færdige, thi noget efter see vi dem lægge sig rolig hen og tygge og tygge, uden at faae Nyt i Munden, det er det, vi kalde at tygge Drøv. De gylpe nemlig den kun halvt fordøiede Føde op og tygge den atter, og først da kunne de fordøie den fuldstændig i Maven, som har fire forskjellige Afdelinger.

Her er endnu et Dyr, som vel har Hove, men ikke tygger Drøv, nemlig Vildsvinet, som er i et Buur tilvenstre for den store Park. Det har tidligere levet i vore Skove, nu lever det i Mellemeuropa. Det adskiller sig fra vore tamme Sviin ved det store Hoved og den tætte Behaaring. (Fortsættes.)

Sneemanden,

en Fortælling for de Mindste.

(Efter Reinick ved g.)

Det var i Januar Maaned. I to Dage itræk var der Nat og Dag faldet en tæt Snee, og paa Taget og i

Gaarden laa den alenhøit, saa reen og hvid, saa fiin og skinnende, at man fik den største Lyst til at lægge sig i den og kun undlod det, fordi man alligevel ikke ligger saa behageligt i den som i sin bløde Seng.

Endelig skiltes Skyerne, den blaa Himmel viste sig atter klar og smuk, og det varede heller ikke længe, før den lokkede tre Børn, to Drenge og en Pige, fra den snevre Stue ud i Gaarden. Der vadede de kjækt omkring paa den høie Snee, dængede hverandre med Sneebolde, kjørte hverandre i Slæde og fik af lutter Morskab og Kulde de friskeste røde Kinder, man kunde see, men ogsaa næsten ligesaa røde Hænder.

„See blot," sagde den Ældste, „hvor Sneen nu lader sig ælte! Nu var det Tid at lave en rigtig Sneemand."

„Ja, en Sneemand! en Sneemand!" raabte begge de Andre og gave sig strax ifærd med at danne en saadan.

„Skal vi lave en Kok eller en Kokkepige?" spurgte den lille Pige.

„En Kok! en Kok!" var Svaret. „En Sneemand er langt kjønnere end en Sneepige. Sneemanden har to Been, men Sneepigen har sletingen."

Og saa blev der da lavet en Kok, langt hvidere og kjønnere end den franske Kok, som den rige Godseier nylig havde bragt hjem med sig fra Paris. og som rigtignok ogsaa altid gik klædt i Hvidt, men tidt saae meget smudsig ud.

Hvorledes Sneemanden kom til at see ud? Ja, det skulle vi nu fortælle:

Først og fremmest var der dens Been! De bestode

af to vældige Søiler, der mere lignede Elefantbeen end Menneskebeen. Men det skader aldrig at have gode Been at staae paa, og, som sagt, det havde han. Paa Benene hvilede Kroppen, ganske som den gjør det hos Mennesker, der ikke ere Sneemennesker. Men her var den kun en stor Sneeklump, stoppet og proppet, men hverken med Kager eller andre Lækkerier; hvor dens Bryst hørte op og dens Mave begyndte, vilde ikke have været let at see, naar der ikke var bleven bundet et Forklæde om den. Men det var der, thi en Kok uden Forklæde er nemlig ingen rigtig Kok, og en rigtig Kok skulde den være. Et Par Træskeer skulde der sidde i Beltet, saa kunde man strax see, hvad hans Bestilling var i Verden. Men da de slet ikke vilde sidde fast, bleve de ubarmhjertigt stukne ind i Livet paa den. Hvordan det smager at faae en Skee i Livet, er ikke godt at sige, vi ere kun vante til at faae Noget i Livet af en Skee, men godt har det neppe smagt. Imidlertid fandt Sneemanden sig deri og taug.

Fortræffelig var Sneemandens Hoved, endskjøndt man ikke rigtig havde kunnet faaet Næsen til at sidde, og Ansigtet derfor egenlig var uden Næse. Men til Gjengjæld havde han et Par store, kulsorte Øine af virkelige Kul og deilige røde Læber af røde Tagsteen. Saadanne Øine og saadan en Mund kunde nok erstatte Næsen. I Munden havde den en gammel Leerpibe, som en af Karlene paa Gaarden nylig havde kastet paa Moddingen, fordi der ikke var Luft i den, den klædte Sneemanden fortræffeligt, det saae ud, som han røg Tobak. Endelig havde han en Potte paa Hovedet istedetfor Hat,

og Pottens eiendommelige Form gav hele Skikkelsen et høist ærværdigt Udseende. Arme og Hænder vare mindre vellykkede, de gik nemlig uafladelig itu, og hele Figuren fik derved et Slags Lighed med et gammelt Gudebillede, der i en noget beskadiget Skikkelse er gaaet over til Efterverdenen. Det var et brillant Skue, da den tykke Cavalleer stod fix og færdig i det lyse Solskin og skinnede som Marmor. Men uagtet han saae godt ud, var der dog noget Alvorligt, noget Gnavent i hans Ansigt, og betragtede man ham ret med Deeltagelse, kunde man ikke lade være at tænke paa, at en hemmelig Sorg vist tærede paa hans Indre.

„Sneemand, Du er ikke fornøiet!" sagde den lille Pige, efterat hun havde betragtet hans Ansigt længe. „Der er Noget, der feiler Dig."

Sneemanden taug og saae misfornøiet ud.

„Jeg veed, hvad der feiler ham," sagde den ældste Dreng. „Han er Kok og har intet Kjøkken. Kom, lad os lave et Kjøkken!"

Og rask bare de Stene sammen og byggede en Skorsteen til Sneemanden.

„Sneemand, er Du nu tilfreds?" raabte Børnene. Men Sneemanden taug og saae endnu meget misfornøiet og alvorlig ud.

„Naa, Du mener vel, at der mangler Gryder paa Skorstenen!" sagde den lille Pige. „Ja, dem skal Du nok faae," og saa hentede hun nogle gamle Skaar fra Møddingen og stillede dem op paa Stenene. Men Sneemanden saae derfor ikke mere fornøiet ud.

„Nu skal jeg sige Jer, hvad der feiler ham," sagde

den mindste Dreng. „Han vil koge og har ingen Ild. Maaskee han ogsaa fryser, det er saa koldt. Kom, lad os hente Ild.“

„Ja, han mangler Ild til at koge ved!“ raabte de Andre i Munden paa hverandre, og rask fik de fat i nogle Spaaner, tændte Ild i dem, og en vældig Ild brændte nu paa Skorstenen.

„Naa, er Du saa endelig fornøiet, eller er der Mere, der mangler Dig?“ sagde Børnene. Men det lod nu til, at han var tilfreds. Thi pludselig forandrede hans Ansigtstræk sig, han blev mildere at see til, Læberne aabnede sig, og for at kunne smile lod han Piben falde ud af Munden.

„Ja, nu er han endelig tilfreds!“ jublede Børnene, og de lagde flere Spaaner til Ilden. „See kun, hvor rørt han er af Glæde, Taarerne løbe ham ned ad Kinderne.“

Og det var ganske sandt, Taarerne randt i store Strømme, og det ikke blot ad Kinderne, men ad hele Kroppen. Han var saa bevæget, at Børnene aldrig havde seet noget virkeligt Menneske græde saaledes. Tilsidst græd han endogsaa Oinene ud af Hovedet og Skaarene ud af Livet, kort sagt hele Kokken blev til Vand. Inden Børnene saae sig om, var der kun en Vandpyt, to Stykker Kul, nogle Skaar og en gammel Tobakspibe tilbage.

Børnene stode forundrede og betragtede længe, hvad der foregik. Mærkelig nok, græd de ikke derover. Tvertimod, de loe og sagde: „Ja, nu har Du det saagodt! Havde Du ikke seet saa gnaven ud, saa havde Du staaet der endnu.“

Aben og Drengen.

(En Fabel af Gerson.)

Drengen.

Ih! betragt dog Aben lidt!
See, hvor den for Speilet gnider
Hovedet til alle Sider
Med Pomade og med Fedt!
Abe, Abe, gamle Gjæk,
Skynd Dig dog fra Speilet væk!

Aben.

Lille Dreng, forivr Dig ei!
Du vil altid spille Herre,
Og er tidt dog meget værre
Til at pynte Dig end jeg.
Bedst det var, Du holdt Din Mund,
Da Du selv er Abe kun.

Østerlandske Sagn.

(Fortsat.)

2.

Abraham og Nimrod.

Skjøndt Terah et Øieblik af Abrahams Ord lod sig bevæge til at blive sine Guder troløs, fortrød han det dog snart, og han kunde aldrig tilgive sin Søn, hvad denne havde gjort. Engang underrettede han ogsaa Provindsens Hersker Nimrod, der var Afgudsdyrker, om det Skete.

Denne blev i høieste Grad forbittret og lod Abraham kalde.

„Du har frækt ødelagt Din Faders Guder," sagde han barsk, „Du foragter disse Guder, men jeg tilbeder dem. For Fremtiden skal Du tilbede Ilden, som jeg selv vil tilbede."

„Tilgiv, min Fyrste," sagde Abraham, „men vilde Du dog ikke hellere tilbede et mægtigere Element. See, Vandet dræber Ilden, var det da ikke bedre at tilbede Vandet?"

„Nuvel, lad det være saa!" afbrød Nimrod ham. „Vi tilbede Vandet."

„Men Vandet kommer fra Skyen, var det da ikke bedre at tilbede Skyen?"

„Troer Du mere paa Skyens Magt, nu vel, ogsaa det!" sagde Nimrod haardt, „bed da til den."

„Men Stormen er endnu mægtigere end Skyen," vedblev Abraham, „og Ild, Vand og Skyer og Storm, Alt har sin Magt fra Himlens og Jordens Skaber. Skulle vi da ikke hellere tilbede ham?"

Nimrod taug, og Abraham forlod ham.

3.

Giv paa rette Maade.

En Rabbi*) holdt for sine Disciple et Foredrag af Talmuden**) og oplæste lydelig følgende Sted:

„En føder sin Fader med deilige Retter, og dog bliver Helvede ham til Deel; en Anden lader ham arbeide i Mollen, og dog arver han Paradiis."

Tilhørerne vare forbausede over disse Ord, og en af dem sagde til Rabbien:

„Er det virkelig muligt, Rabbi?"

Rabbien svarede:

„Skriftens Ord kunne ikke bedrage, og Enhver vil

---

*) En Skriftlærd.

**) Den hellige Skrift.

ogsaa indrømme Sandheden deraf, naar de blive forklarede for ham.

Forklaringen er denne:

En Haandværker lod engang en kostbar Ret sætte paa Bordet for sin Fader. Denne var saare glad, han takkede Sønnen og sagde:

„Kjære Søn, Du har idag qvæget mig med et herligt Maaltid. Men siig mig, hvor har Du dog faaet det?"

Sønnen saae alvorlig paa Faderen og sagde skarpt:

„Gamle Folk, der selv ikke kunne skaffe sig det Fornødne, de maae nyde, hvad man sætter for dem, og tie."

Den forskrækkede Gamle saae op paa Sønnen og spiste Intet meer. Taus satte han sig derpaa hen i en Krog, og Taarer fløde over hans Kinder.

Siger, mine Tilhørere, hvilken Løn fortjener en saadan Søn?"

Tilhørerne taug, og Rabbien vedblev:

„En anden Haandværker erhvervede sit daglige Brød ved Arbeide i en Mølle. Men paa den Tid lod netop Kongen sit Land forskjønne med nye og store Bygningsarbeider. En Dag kom der Befaling til Møllearbeiderens Fader om at gjøre Tjeneste ved de nævnte Byggearbeider, der vare saare anstrengende. Sønnen sagde da:

„„Kjære Fader, Du vil ikke kunne udholde dette Arbeide, det er over Dine Kræfter. Du vil blive mishandlet af Opsynsmanden, og det vil være endnu værre.""

„„Kongen har befalet det,"" sagde den Gamle.

„„Men jeg er ung,"" sagde Sønnen, „„jeg kan taale det med Lethed. Bliv Du hjemme og arbeid saa godt

Du kan i Møllen, jeg vil arbeide for Dig i Kongens Tjeneste.‘“

Og Sønnen drog bort til Byggearbeidet, men Faderen blev hjemme og arbeidede i Møllen.“

„Siger,“ sagde Rabbien, „hvad Løn har denne Søn fortjent?“

„I Sandhed,“ sagde alle Tilhørere som een, „alt det Gode, som en Dødelig kan naae!“

Da tog Rabbien atter Ordet: „Saa er Talmudens Ord retfærdiggjorte. Ikke paa Gaven beroer, hvad den er værd, men paa Maaden, hvorpaa den gives.“

Til Eftertanke.

De, som sig selv paa Jorden nederst stille,
Hos Herren høit i Himlen trone ville,
Den stride Strøm, som høit i Bjerget gjalder,
I Draaber brudt den ned i Kløften falder,
Men Duggen, som selv uslest Plante nærer,
Til Himlen Solens Straaler op den bærer.

—g—

En Nød til at knække.

For smaa Mathematikere.

(Af J. P.)

En tager et Spil Kort, og deraf seer han det øverste Kort, — lad os tænke os, at det er en 5 —, lægger det omvendt paa Bordet, og derefter lægger han flere Kort ovenpaa, idet han ved sig selv tæller dem som Numer 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, og standser ved 12. Dernæst seer han det næste Kort, lad det f. Ex. være en 9, lægger det omvendt for sig selv og tæller 10, 11, 12, altsaa to Kort ovenpaa. Af saadanne Bunker danner han saa mange, som det er muligt, og giver mig Resten af Kortene. Hvordan kan jeg af disses og Bunkernes Antal slutte mig til Summen af de Korts Øine, der ligge underst i alle Bunkerne? Knægten gjælder 11, Damen 12, Kongen 0, Esset 1.

☞ Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

☞ Subskription paa „For Børn“ modtages i alle Boglader i Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 ß Kvartalet.

Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.
Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 11. Søndagen den 13. December. 1868.

Hanen.

(Af Gerson.)

Paa Plankeværket Hanen staaer
Og galer høit i Sky,
De Hønsefruer samle sig
Alt ved hans Kykeriky.

Han seer det og gjør stolt et Skridt
Paa Fjælens smale Kant,
Men hilser alt imellem dog
Paa Damerne galant.

Nu slaaer han med sit Vingepar
Og gjør sig tyk og bred —
Saa flyver han, halvt Bjørn, halvt Ørn,
I Hønseflokken ned.

Der staaer han taus et kort Minut
Og svaier med sin Krop,

Og piller saa til fælles Brug
Mangt fyldigt Bygkorn op.

Men øiner med sit skarpe Blik
En lille Torbist han,
Han slagter uden Kniv den med
Sit spidse Næb paa Stand.

Og om ham samler glad sig strax
Den hele Qvindeslok,
Og Hver faaer Sit af Steg og Korn,
Til Alle have Nok.

Saa vandrer han en lille Stund
Ad Markens nære Sti,
Og gaaer med Sine saa tilsengs
Før Dagen er forbi.

Han veed, at han skal tidlig op
Og vække med sin Røst
Det hele Huus af Søvnens Døs
Til Arbeid og til Lyst.

Naboerne.

Et Eventyr,

af

C. + D.

Ikke langt borte herfra, ved Udkanten af en Skov, var en deilig, solbeskinnet Skrænt, bevoxet med unge Bøgetræer, og ved dens Fod snoede sig en sølvklar Bæk, rislende og hviskende, som havde den altid nok at fortælle om. Og der var ogsaa Nok at fortælle om. I viid Omkreds var der intet Sted, hvor Træerne knoppedes saa tidlig, og Løvet voxede saa frodigt som der, og ved Bredden af den lille Bæk var der som et heelt Bed af store Forglemmigeier, der stadig

saae længselsfuldt opad med deres himmelblaa Øine, som havde de oppe i Himlen smaa Slægtninge, de længtes efter at samles med. Men var Væxten frodig og Løvet tæt, saa vare Træerne heller ikke uden en Overflod af Beboere, thi maatte disse end selv bygge Huus, Pladsen, de byggede paa, havde de dog frit, og de kunde flytte ind og bort alt som de selv lystede, uden at betale Leie, ja endogsaa uden at sige op. I Kløften af en Bøgegreen havde saaledes ogsaa et lille Sidskenpar taget Bolig. Det havde ikke gjort store Fordringer, og derfor fandt det sine Forventninger langt overtrufne. Begge syntes de, at deres Bolig var den bedste i den vide Verden, og de kunde have søgt vidt og længe og dog ikke have truffet paa en saadan Leilighed. I den deilige Foraarstid vuggede de sig ret med Velbehag paa Grenene og sang, og det gik saaledes Dag ud, Dag ind, indtil de ved Sommertid fik Smaa i Reden, og ikke mere blot kunde leve for deres egen Fornøielse. Saa fik Sidskendeparret travlt, saa blev der vimset frem og tilbage, og Sangen lød sjeldnere, men derfor ikke mindre glad. Nærmede man sig Træet, hvor de havde Bolig, og man gjorde det ganske stille, og strakte man sig saa langt, man kunde, for at see ind i Reden, saa gjorde man Bekjendtskab med et net lille Huus, ikke tømret af tykke Bjelker som dem, man bruger til Pakhuse for Korn, men indrettet blødt og godt, og i den lune Stue laa der fire Unger og spilede Gabene op, saa man skulde troe, de smaa Munde maatte sprænges. Men sprænges gjorde de slet ikke, thi naar Forældrene, der skifteviis gik paa Jagt den hele Dag

efter Fluer, Myg og andre Lækkerier, kom hjem, bleve Mundene aabnede endnu mere, og Alt blev fortæret til sidste Bid. Det lille Fiirkløver trivedes da ogsaa fortræffelig. Undertiden kom en eller anden Nabo i Besøg, og var da den ene af Sidskendeparret hjemme, eller maaskee endogsaa begge, saa blev der hvisket og tisket og talt frem og tilbage, og medens de Besøgende spurgte til Sidskenfamiliens Befindende, skaffede de sig med det Samme et lille Indblik i en fremmed Huusholdning, hvad de nok holdt af at faae. Især kom et Drosselpar, som boede længere nede paa Skrænten, dybt inde i en Tjørn, der bredte sig ud over Bækken, meget ofte. Ganske vist havde ingen af det synderlig megen Tid, men de havde dog altid Et og Andet at sige, som syntes at ligge dem meget paa Hjerte, og det maatte ud. Drosselparret havde selv Unger i sin Rede. Men hverken var der mellem deres Unger indbyrdes den Forligelighed og gode Tone, som mellem Sidskenparret, eller vare de selv saa omhyggelige for deres Unger som Sidskenparret for sine, thi de havde altfor travlt med Andres Forhold til at bryde sig tilstrækkelig om deres egne. „Ubegribeligt er det,“ sagde Drosselhannen saaledes tidt, naar den kom hjem fra et saadant Besøg, „hvor Sidskenparret kan faae alle sine Slughalse tilfredsstillede. Vi have allerede nok med vore tre, og de have hele fire. Og saa hører jeg, at de ovenikjøbet understøtte Iriskenken henne i Hvidtjørnen, blot fordi hendes Mand blev skudt, netop som han fløi en Smule omkring med Sidskenhannen. Jeg for min Part, jeg tænker: Hver har Nok i sit Eget! Hvorfor skal man gjøre sig selv Livet

suurt, blot for at en Anden kan sidde hjemme og dovne."
Engang sagde den ogsaa noget Saadant til Sidskenparret, men Sidskenhunnen blev den ikke Svar skyldig, og Herr Drossel maatte da liste slukøret af. Naar en saadan Scene havde fundet Sted, saa var Sidskenhannen ganske stolt af sin lille Kone og med opløftet Hoved satte den sig da paa den yderste Spids af en Green og slog en Trille, saa det skingrede efter. Naar Droslen derimod kom hjem, var den gnaven i flere Dage, og saa var der Kiv snart mellem Ægteparret indbyrdes og senere hen ogsaa mellem Ægteparret og dets Smaa.

Engang paa en smuk Solskinsdag kom en prægtig Sommerfugl flagrende op gjennem Dalen. En Stund satte den sig paa en vild Rosenbusk og hviskede Roserne smukke Ting i Øret, saa de rødmede derover; men snart fandt den dette for eensformigt og forlod Roserne, for at stryge hen over de mange Forglemmigeier og sige et lille Ord til dem. Hvad den sagde, blev sagt ganske sagte og var næsten ikke til at høre for Andre, men Forglemmigeierne sloge undseelig Øinene ned og lode dem hvile længe og uafbrudt paa det klare Vand. En Dag, netop som de igjen gjorde det, saae de pludselig Noget, der gav dem Andet at tænke paa end Sommerfuglens Smigrerier. En lille Fugleunge, hvis Fjer ikke vare noksom udvoxede, havde villet forsøge sin Lykke paa egen Haand og laa nu hjelpeløs i Bækken. Dyndvaad laa den og pladskede og peb og havde ingen Udsigt til, at dens Liv kunde vare længe. Der var nu gode Raad dyre. I en Hast sloge Forglemmigeierne deres Arme om den og bare den op, og Sommerfuglen, der nu ogsaa

saae, at det gjaldt at hjelpe, fløi hurtigt hen til Sidskenparret og bad det, da det var bekjendt for sin Hjelpsomhed, om dets Bistand. At Sidskenerne ikke lode Sommerfuglen opfordre forgjæves, kan man tænke sig. I et Nu vare de ved Bækken, og viste, at de ikke havde Vinger til ingen Nytte. Men hvor forbausede bleve de ikke, da de i den lille Fugleunge gjenkjendte Drosselparrets ældste Søn, en uvoren Smule Cavalleer, som, tvertimod Forældrenes alvorlige Formaninger, havde vovet sig ud paa en Luftreise, førend Vingerne endnu ret kunde bære. Et Dieblik tænkte Sidskenparret paa at lade den ligge; „som man reder, saa ligger man," sagde de til hinanden. Men saa seirede deres gode Hjerter snart, og da nu ovenikjøbet de smaa Forglemmigeier bade med deres Forglemmigeiøine, saa arbeidede de den lille Galning hen til Bredden, og snart havde de atter bragt den hjem til dens Rede og til det sørgende Drosselpar, der savnede den.

At Drosselungen var lidt flau efter det vaade Bad, kan ikke negtes, men selv Droslerne følte sig lidt beskæmmede, og da nu ovenikjøbet Sidskenhannen sang af et godt Hjerte over, hvad den havde udrettet, gjorde dette et ikke saa lille Skaar i Droslernes Tilfredshed ved, at deres Lille var reddet. Ikkun ganske kort blev Sidskenparret hos Droslerne, deres Smaa ventede dem hjemme. Men inden de fløi bort, kunde Sidskenhannen dog ikke Andet end hviske Drosselhannen i Øret: „Ikke sandt, Nabo Drossel, det slaaer dog ikke altid til, at Enhver har nok i sit Eget? En lille Smule kunne vi ogsaa Nok have tilovers for Andre."

Besøget.*)

God Morgen, god Morgen!
Hvordan staaer det til?
Gjør Hønsene Æg,
Og er Katten paa Spil?

*) Ovenstaaende Træsnit er skaaren efter Tegning af den berømte Oscar Pletsch, ligesaa Tegningerne i de foregaaende Numere stifteviis have været efter Pletsch eller originale af Deichmann. De ere samtlige skaarne i Træ af M. Hansen.

God Morgen, god Morgen!
Skjøn Jomfru saa fiin,
Jeg beder Dem hilse
Vor Griis og Kanin!

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat.)

Vi have seet Havens firføddede, haarklædte Beboere og ville nu kaste et Blik paa den anden Halvdeel, de tobenede, fjerklædte, bevingede Dyr, Fuglene. At disse, som ved deres Vinger formaae at hæve sig fra Jordens Overflade og med Lethed og Hurtighed bevæge sig store Strækninger gjennem Luften, i Burene synes at befinde sig mindre vel end Pattedyrene, for hvilke Forskjellen mellem Bevægelsen i Buret og i vild Tilstand ikke er saa stor, ville I ikke kunne undres over.

Gaae vi henimod Indgangen, finde vi lige tilvenstre et Buur med Ørne. Disse kjende vi paa deres kraftige, krumme Næb, de stærke, skarpe Kløer, og deres betydelige Størrelse. Ørnen kaldes jo Fuglenes Konge paa Grund af sin Styrke, Vildhed og det majestætiske Udtryk i de funklende Øine, der ligge dybt i Hovedet under de fremspringende Øienbryn. Den største og smukkeste er Kongeørnen med rustguult Hoved og Nakke og Fjer heelt ned til Tæerne. Andre Ørne findes længere nede i Haven langs Plankeværket tilvenstre og nede ved den store Park. Af dem ville vi ikke forbigaae Havørnen med svagere Fjerklædning paa Fødderne og hvidlig Hale. Desuden Gjøglerørnen fra Afrika,

den er mindre end de andre og har kortere Hale. Dens besynderlige Navn skylder den de Kunster, den undertiden gjør i Luften, idet den pludselig høit oppe lader sig falde et Stykke ned, som om den var anskudt; ofte gjentager Hunnen det Samme efter Hannen. Endelig den hvidhovede Havørn, som seer overordentlig smuk ud med det hvide Hoved i Modsætning til den mørkebrune Krop. Af disse Ørne bygge kun de to første hos os. Ørnenes Føde er Pattedyr, som Rotter, Harer, Raakalve, og af Fugle saadanne, der flyve daarligt, Agerhøns og Huusfugle; mange tage Fisk og de ynde meget Aadsler. Man har ogsaa Historier fra Bjerglande, hvor Ørne have taget smaa Børn, som have ligget paa Marken uden Tilsyn. En anskudt Ørn frygter ikke for at hugge løs med Næb og Kløer paa Jægeren.

Rovfugle af noget mindre Størrelse ere Falkene, som vi kjende paa deres kortere, krumme Næb med en Tak paa hver Side af Overnæbet. Vi finde dem langs Plankeværket tilvenstre i Haven. Man taler om ædle og uædle Falke; de første ere saadanne, som tage deres Bytte i Luften: de hæve sig høit i Luften over det, styrte da ned paa det og slaae Kløerne i det. De uædle tage Byttet paa Træerne eller Jorden. Af ædle Falke see vi den islandske Jagtfalk, som er kjendelig paa sin graa og hvidplettede Fjerklædning. Den tæmmedes tidligere. Naar Jægeren red ud, sad den paa hans Haand og havde en Hætte over Hovedet. Naar han da saae en Fugl i Luften, tog han Hætten af Falken, som steg tilveirs og hentede Fuglen ned. Tæmningen skete ved at lade Falken sidde i en løs Ring i

Buret, og ved stadig at bevæge den forhindredes den fra at sove, og efter et Par Døgn var Falken ganske udmattet og saa tam, at den lod sig afrette. Af uædle Falke see vi de smaa Taarnfalke, saakaldte fordi de ofte bygge deres Reder paa gamle Taarne. Deres ruſt-brune Farve hjælper dem til ikke saa let at opdages. Paa Petri Taarn her i Byen have ofte Taarnfalke Rede.

Vi have endnu nogle Rovfugle, som, skjøndt de ere af Jagtfalkens Størrelse, kun tage ganske smaa Fugle, men især Muus og Rotter, nemlig Vaagerne, som jo ogsaa derfor hedde Muusvaagerne, de ere temmelig klodsede, godmodige Fugle, og Glenterne, der ere smukke Fugle med lang, kløftet Hale og spidse Vinger. Vi finde her baade den røde Glente, der yngler hos os, og den sorte fra Tydskland.

Gaae vi nu til Gribbene, saa ere de vel ogsaa Rovfugle, men de tage i Reglen kun Aadsler; deres Næb og Kløer ere derfor mindre stærke og skarpe. De ere meget grimme Fugle, og saavel deres Udseende som Levemaade og Griskheden, hvormed de æde, gjøre de et uhyggeligt Indtryk paa os. See vi Graagribben ved Siden af Ørnene med det nøgne Hoved og Hals, hvor der istedetfor Fjer sidder Noget, der ligne Haar, forstaae vi, at det kan være meget godt til at rage i Aadslernes Indvolde med, men er overordentlig stygt. Den bliver ikke skjønnere ved de Fjer, som fra Skuldrene stritte iveiret som smaa Vinger. Gaasegribbene i det store Buur ved Parken ere mindre grimme. I kunne her godt see den Graadighed, hvormed de hver

hale i sin Ende af et Stykke Kjød, som kastes ind til dem. Gribbenes Opholdssted er de sydligere, varme Lande, og kun Graagribben forvilder sig undertiden herop.

En anden Afdeling af Rovfuglene adskiller sig fra de øvrige ved at de færdes om Natten, ved at begge Oinene vende fortil, ligesom hos Mennesket, og ved at Fødderne ere fjerklædte lige til Kløerne. I vide allerede, at det er Uglerne. Disse findes i Haven lidt forbi Kongeørnens Buur. Vi have dem her alle samlede paa eet Sted og kunne derfor godt sammenligne dem. Deres Oine have som alle Natdyrs store Pupiller og ere ikke skikkede til at see med om Dagen. Fjerene ere bløde og deres Flugt er derfor lydløs. Nederst i Buret see vi den største af alle Ugler, Schuhuen eller den store Hornugle. Den sidder aldeles rolig paa sin Pind med de store, gule Oine stirrende ud imod Eder, og komme I heelt hen til Buret, hvæser den af Eder. De bygge undertiden i vore Skove. De to Horn, de have, ere Fjerene, som bag begge Orene ere forlængede og staae frit ud. De fleste Fugle, som færdes om Dagen, hade Uglerne og samles ofte i store Skarer om dem for at drille og plage dem. Deraf veed Mennesket at benytte sig. Jægeren bruger den store Hornugle til, lænket til et fritstaaende Træ, at samle Rovfugle, Krager osv. om den, og skjult fra en nærliggende Hytte kan han da skyde saa mange, han vil. Ved Siden af Hornuglen see vi Sneeuglen. Omtrent ligesaa stor, og som de fleste høinordiske Dyr er den næsten hvid. Ovenover den Sløruglen, saakaldet fordi Fjerene om Oinene danne ligesom et hjerteformig Slør, der giver dens

Ansigt et eiendommeligt og søvnigt Udseende. Naar I røre ved Buret eller svinge med Eders Huer, begynde de alle at rokke frem og tilbage som en Perpendikel. Endelig have vi de smaa Hornugler, der ligne Schuhuen, men ere mindre. Længst tilvenstre see vi Minervauglen, en af de mindste af alle Ugler. Sit Navn har den havt fra den gamle classiske Tid. Den bygger sin Rede især i gamle Mure, Taarne og lever i det sydlige Europa; om det nu er, fordi der især fandtes mange af disse i Minervas Tempel, at den blev hendes hellige Fugl, eller fordi Uglen med sine store, kloge Øine har et klogere Udseende end de andre Fugle og derfor passede som Symbol paa den forstandige Gudinde, maae vi lade henstaae. Sikkert er det, at denne Ugle endnu forekommer paa Ruinerne i Athen.

(Fortsættes.)

I Sorg.

(Af Gerson.)

Naar Alt omkring Dig mørknes,
Og Natten falder paa,
Løft stille da Dit Øie
Mod Himlens Stjerner smaa;
Trindt om Dig vil det lysne
Da før Du ret det veed,
I Hjertets Dybder daler
Guds Fred fraoven ned.

Hvad Du har barnligt stundom
Dig tænkt som Tungt og Haardt,
Som under Stormen Avner
Det svinder skyndsomt bort;
Hvad før Du bange frygted,
Ei meer Du frygter for,
Varmt fra Din Læbe strømmer
Et freidigt Fadervor.

Münchhausen.

(Ved n.)

Hvo har ikke hørt Tale om en Mand, der hed Münchhausen, hvis vidunderlige Reiser og Eventyr tillands og tilvands ere beskrevne og trykte og derved have moret og endnu more Mange. Skjøndt det Slags Ting tage sig bedre ud paa Tydsk end paa Dansk, vil dog en lille Stump deraf maaskee ogsaa kunne more her.

Jeg var, saaledes fortæller Baronen, Officeer i russisk Tjeneste og tog Deel i Krigen med Tyrkerne. Jeg tog mig godt ud, naar jeg paa min fyrige Lithauer commanderede mine Husarer. Hvo der da saae mig, stod stille og kunde ikke blive træt af at see, og jeg negtede dem ikke den Fornøielse, jeg mærkede, at de satte Priis paa. Engang forfulgte vi i skarp Gallop Fjenden. Min Forbittrelse mod Tyrkerne og min Kamplyst var saa stor, at jeg slet ikke lagde Mærke til, hvor jeg kom hen. Altid lige i Hælene paa Tyrkerne og stadig den Forreste blandt mine Husarer saae jeg pludselig, at jeg var midt i en Fæstning, hvor man kunde have indesluttet mig. Men Tyrkerne vare saa bange for mig, at de ikke vovede at standse, men styrtede ud af den ene Fæstningsport ligesaa hurtigt, som de vare komne ind ad den anden. Da jeg derfor følte mig sikker derinde, holdt jeg stille paa Torvet, for at lade Hestene puste; men hvor forundret blev jeg ikke, da jeg hverken saae Husarer eller Trompetere, ja, ikke engang min Rideknegt, der skulde holde Hesten.

Naa, tænkte jeg, langt borte kunde de vel ikke være,

du skal lade din Hest drikke Lidt saalænge. Og jeg rider hen til en Vandkumme, hvori der uafbrudt strømmede Vand paany. Men skjøndt jeg jo vel kunde tænke mig, at min Hest var tørstig, var det mig dog paafaldende, at den blev ved at drikke, som om der ingen Bund var i den. Jeg seer derfor ned ad den og tilbage; men hvor forfærdet bliver jeg ikke, da jeg opdager, at min Hest mangler hele Bagdelen med Bagbenene og Halen. Det var som skaaren bort, og Alt, hvad der løb ind gjennem Munden, løb derfor ud bagfra. Som jeg ikke noksom kunde forbauses over dette, kommer min Rideknegt, og han fortæller mig da, i hvilken frygtelig Fare, jeg har svævet. Idet jeg nemlig sprængte med min Hest ind ad Fæstningsporten, lod man, for at hindre mig i at komme ind, et Jerngitter falde ned, og saa voldsomt faldt det, at det skar Hesten lige over. I min Iver for at forfølge bemærkede jeg det slet ikke, men jog ufortrødent afsted.

Men ikke nok med dette, jeg oplevede endnu noget Andet ved denne Affaire.

Da jeg spørger min Rideknegt lidt nøiere ud, fortæller han mig, at den bagerste Deel af min Hest tumler sig om ude paa Marken og slaaer saa vildt ud, at den ikke er til at komme nær. Jeg rider da paa min forreste Halvdeel i strakt Gallop ud til den bageste, thi selvfølgelig tænkte jeg strax paa at faae min Hest cureret igjen. Da jeg kom hen til det tabte Stykke, lod jeg Dyrlægen hente, og efter at jeg havde faaet Hold i det, lod jeg Lægen sye det sammen med smaa Laurbærspirer, hvoraf der netop voxte mange i Nærheden.

Curen lykkedes, og min Lithauer var snart ligesaa god og vælig som før.

Men hvad skeer? En Tid efter at Hesten er kommen sig seer jeg, at der voxer et tæt Laurbærbuskads frem der, hvor den var syet sammen. Spirerne havde slaaet Rødder, og Laurbærrene voxte nu saa tæt, at jeg indrettede mig en Løvhytte, hvor jeg, naar jeg red i Solskin og Regn, kunde sidde dækket. Og kom jeg da saaledes ridende, kunde strax Enhver see, at Løvhytten var af de Laurbær, som jeg med min gode Hest havde vundet mig i Krigen med Tyrkerne.

En geographisk Nød.

(For ældre Børn).

(Af J. Aschlund.)

Jeg fødtes i en lille, men tapper Republik,
Hvis Navn i svundne Tider saa vidt om Verden gik.

Med Iiskrystaller tækket var Fædrehusets Tag,
Den Vuggesang, jeg hørte, var Sneelavinens Brag.

Saa frisk som Blad af Birken, der pipper frem af Kvist,
Saa munter som en Lærke jeg kom til Verden vist.

Og neppe var jeg frigjort fra Puder og fra Svøb,
Før alt paa Barnefoden saa vevert om jeg løb.

En mægtig Længsel fyldte med Reiselyst min Aand
Og gav i Livets Morgen mig Vandringsstav i Haand.

Men aldrig det mig undtes at finde Ro og Rast;
Mit Hjemlands skjønne Dale besaae jeg kun i Hast.

Jeg dvæled ved Palladset med Gyldenspiir og Flag
Ei længer end ved Hytten med Stenen paa sit Tag.

Og Manges Blikke fulgte den overgivne Pog,
Der let og snar som Vinden igjennem Landet drog.

Men da jeg saa omsider til Manddomsalder kom,
Jeg iled over Grændsen, for ret at see mig om.

Og ikke lagde doven jeg Hænderne i Skjød,
Men villig jeg besørged det Arbeid, man mig bød.

Hvor Møllehjulet snurred og Saugværket gik,
Der hilste man mit Komme med venlige Blik.

For mange vakkre Svende jeg aabnede min Favn,
De deelte mine Glæder og stilled mine Savn.

Det Blod, der slog i Aaren med Ungdoms raske Takt,
Det blanded vi til Minde om Venskabets Pagt.

Vi fulgtes gjennem Dale, hvor Solstraalen mild
Den lysegrønne Drue har fyldt med sin Ild.

Men da jeg saa blev gammel og sagtnede min Gang,
Og Visen ikke længer saa frisk og freidig klang,

Da vandred jeg stilfærdig til Landet høit i Nord,
Hvor Folket ved Kanaler blandt Pengeposer boer.

En Færgemands Bestilling mig skaffed Navn og Ry,
Jeg fragted deres Varer fra By og til By.

Tilsidst jeg ud mig voved paa det brusende Hav,
Som Bjerget var min Vugge, blev Bølgerne min Grav.

— Løsningen følger i næste Numer.

Nødden knækket.

(See foregaaende Numer.)

Naar det underste Kort i Bunden har x Øine, ligger der i denne Bunke $13-x$ Kort. I en anden Bunke er der $13-y$ Kort osv.; naar der er m Bunker, ligger der i Alt paa Bordet $13-x+13-y+13-z+\ldots$ (m Gange) $=13m-(x+y+z+\ldots)$ Kort. Er der nu a Kort tilbage, maa jeg have $13m-(x+y+z+\ldots)+a=52$, eller $(x+y+z+\ldots)=13(m-4)+a$, saa at jeg finder det første Antal Øine ved at trække 4 fra Bunkernes Antal, multiplicere dette Tal med 13 og dertil addere de tiloversblevne Kort.

Redacteurens Bopæl er i Toldbodgade Nr. 14, hvor Bidrag modtages og honoreres.

Subskription paa „**For Børn**“ modtages i alle Boglader Hovedstaden og i Provindserne. Prisen er 4 ß Kvartalet.

Forlagt af **C. H. Bielefeldt** og **F. E. Bording.**

Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 12. Søndagen den 20. December. 1868.

Til Julen.

(Af Gerson.)

Vær velkommen, Juul, paany
Fra Din Bolig høit i Sky,
Af Guds Engle skærmet!
Længselsfulde længe saae
Op de Store, op vi Smaa,
Om Du ei Dig nærmed.
Kommen er Du nu saa smukt!
Fattigmand har ind vi lukt,
At han Dig maa skue —
Synes Du om Alting her,
Bred i Jesu Navn Dit Skjær
Om vor Julestue!

Arven.

(Et Eventyr, omfortalt efter et ungersk Eventyr af xx.)

Marzi havde i flere Aar været Soldat, men videre var han ikke kommen. Alle hans Kammerater agtede ham som en brav Karl, men mere fremad i Verden kunde dette ikke hjelpe ham. Fattig havde han været, og fattig var han bleven, thi det Lidet han tjente, strakte kun daarligt til, ikke blot til at leve, men ogsaa til at lade Andre leve, og lade Andre leve med af Sit, det var nu engang hans største Glæde.

Da han traadte ud af Tjenesten og kom hjem, var hans Fader netop død for nogle Dage siden. En stor Arv havde Marzi aldrig ventet sig, af hvad der er smaat vævet, falder der ikke store Stykker; men lidt Mindre, end han havde ventet, blev der dog, thi da Alt i hans Faders Huus var bleven opgjort og efterregnet, viste det sig, at der til ham kun var en eneste Skilling tilbage. Det var Lidt, grumme Lidt. Men uden Uvillie tog han den lille Arv, gjemte den i sin Lomme og forlod saa igjen sit Fædrenehuus, for at søge Lykken ude i den vide Verden.

Stundom tankefuld, stundom tankeløs gik han i flere Timer henad Landeveien til han træt naaede en stor Skov. Der satte han sig lidt paa en Træstub, for at hvile sig. Skoven var grøn, men af Blade kan Mennesket ikke leve. Dog, det tænkte han ikke paa; naar Skoven var gjennemvandret, traf han vel paa en By, hvor der var Lidt at tjene, og kom Tid, kom jo vel ogsaa Raad. Over hans Hoved fløi en Fugl syn-

gende bort fra det nærmeste Træ, og medens han saae efter den, fløitede han muntert som den et lille Stykke, tænkende, at ogsaa han var en Fugl, der sorgløs for den Dag, der kom, fløi paa lette Vinger ud i Verden. Da traadte, alt som han saaledes sad og fløitede, en gammel, hvidhaaret Tigger frem fra en Busk tæt ved. Seet ham komme havde Marzi ikke, og han betragtede ham derfor en Stund forundret. Men da den Gamle, skjøndt taus, dog med fremrakt Haand bad om en Gave, tog han af sin Lomme den arvede Skilling, og uden at sige et Ord lagde han den i den Gamles Haand.

Længe saae Oldingen venligt paa den villige Giver, derpaa nærmede han sig ham og sagde: „Det var smukt af Dig, at Du havde Medlidenhed med min Trang. Det er ikke Meget, Du har givet mig, men jeg veed, det er Alt, hvad Du eier. Derfor vil jeg ogsaa ærlig gjengjelde Dig det Gode, Du har gjort mig. Det Bedste, Du kan faae i Verden, har Du nu rigtignok i Dit gode Hjerte og Dit glade Sind. Men hvad jeg kan skjænke Dig, vil jeg dog skjænke Dig, ogsaa Lidt af Verdens Goder vil jeg give Dig, Du behøver kun at vælge. Siig, hvad ønsker Du?"

Marzi studsede, det havde han ikke ventet. Men han fattede sig dog hurtigt og sagde: „Hvad jeg ønsker, ja, det veed jeg neppe selv. Og selv om jeg vidste det, hvad jeg vilde forlange, kunde Du dog neppe give mig. Men," føiede han overgiven til, „kan Du forresten Mere end Dit Fadervor, saa giv mig Evnen til at omskabe mig, som jeg har Lyst."

„Det er ikke Lidt, Du forlanger," sagde den Gamle, „men lad høre, til hvad vil Du kunne omskabe Dig?"

„Til det Ene saagodt som til det Andet! Hvad synes Du om en Hare, en Due, en Fisk?"

„Det skee, som Du siger! Til dem alle tre skal Du kunne omskabe Dig." sagde den Gamle; „Gaa med Gud og tænk paa mig!" Og neppe havde han sagt disse Ord, saa var han forsvunden.

Aldeles optagen af, hvad der var hændet ham, sad Marzi en Stund og stirrede efter den Forsvundne, saa vandrede han videre, og snart var han udenfor sit Fædrelands Grændser. Da Solen gik ned, traadte han ind i en fremmed Hovedstad, hvor han aldrig havde været. Seende sig om til alle Sider gik han igjennem Gaderne, og først paa Torvet standsede han, forundret over den Larm, der lød. Men mod, hvad der var hændet ham, var det jo Intet, og freidigt gik han ind i Menneskemassen, og saae snart, at der blev hvervet Soldater til en nys begyndt Krig. Sorgløs blandede han sig i Flokken, lo og sladdrede saa med Den og saa med Hiin, og før han vidste det, sad Tschakoen med den vaiende Fjerbusk igjen paa hans Hoved, og i hans Lomme klingrede en Snees blanke Dalere. Han var atter Soldat, Hververne havde faaet ham i deres Garn.

Dagen efter stod han igjen Skulder ved Skulder i Krigernes Rækker, og fremad gik det over Stok og Steen de ham ubekjendte Fjender imøde.

Marzi var en smuk og høi Karl og vant til at haandtere Sværd og Bøsse. Han blev derfor strax optagen i Kongens Livvagt, og det var en Fornøielse at

see, hvorledes han tog sig ud i den glimrende Skare. Havde der været Piger til at see paa ham, vilde mangt et Hjerte nok have banket. Men den Ære, som saaledes blev ham viist, gjorde, at Mange misundte ham, og ikke Faa saae skjævt til ham, skjøndt de taug derom.

Efter en gammel Troldmand havde den Konge, i hvis Tjeneste han var traadt, arvet en Ring, der gjorde ham uovervindelig. Uheldigviis havde han dog denne Gang, skjøndt han netop stod overfor en mægtig Fjende, glemt Ringen hjemme. Det var naturligviis meget slemt, og han savnede den først, da han var kommen midt i Kampen, og Fjenden angreb ham med et sandt Raseri. Kongen kæmpede nu rigtignok saa godt han kunde, ja, ikke blot han, men ogsaa hans Tropper gjorde Underværker af Tapperhed; men han maatte dog efter store Anstrengelser trække sig tilbage, hans tidligere Lykke syntes aldeles at have forladt ham.

Da lod Kongen for Fronten af hele Hæren udraabe, at den, der skaffede ham hans Ring, før han endnu var aldeles beseiret, skulde have hans Datters Haand og engang arve Kongeriget, og hele Hæren lyttede aandeløst, og der var vist Ingen, som ikke gjerne strax havde skaffet Ringen og ægtet den smukke Kongedatter.

Men Afstanden fra Hovedstaden var saa stor, at selv den hurtigste Rytter ikke kunde komme tilbage til Hæren, før den var fuldkommen ødelagt. Leiren var nemlig i mange Miils Afstand fra Hovedstaden, og der var ovenikjøbet Bjerg og Flod imellem. Der var derfor heller Ingen, som turde paatage sig at hente Ringen, de tænkte: „Kunde jeg bare!" men de kunde ikke.

Men da traadte Marzi, der vidste, hvilke Evner den gamle Tigger havde givet ham, frem for Kongen og tilbød at udrette Ærindet. „Din Ring vil jeg hente, Konge," sagde han, „og du vil seire. Hvad jeg kan, vil jeg gjøre, men det jeg kan, det takker jeg en Anden for!" Kongen studsede og hørte paa ham tvivlende. Men rundt omkring ham hviskede man og lo, og sagde: „Loven er ærligt, men Holden besværligt." Marzi ændsede det dog ikke, rask rystede han sig og forvandlede sig, og før man ret fik tænkt derover, strøg en Hare afsted hen over Mark og Sti.

Da Marzi kom til Floden, rystede han sig paany, „Hare svind, Gjedde kom!" Og saa svømmede han over Vandet som en sølvskjellet Gjedde. Men som Fisk kunde han ikke komme videre. Derfor rystede han sig atter, og i et Nu var han forvandlet til en Due, og fløi afsted over Bjerg og Dal. Før Kongen havde gjennemvandret sin Leir, var Marzi allerede kommen til Slottet med de takte Tinder og fløi med Vingerne susende ind ad Vinduet til den smukke Prindsesse.

I Kongeborgen var Alt stille og tyst. Uden at ane Noget sad Prindsessen ikke langt fra Vinduet, og medens smaa, solbeskinnede Skyer droge hen over Himlen, trak hun, for dog ikke at være ledig, deilige og skinnende Koraller paa en Traad. Alt som Haanden gik, sang hun, snart sagte, snart lydeligere, og Sangen var snart munter, som lysnede der i hendes Sind et Haab, hun ikke kjendte Grunden til, snart alvorlig, som forestod der hende eller Hendes noget Sørgeligt. Da satte Duen sig i det Samme paa hendes Skjød og heftede stille

fine Øine paa hende. Et Øieblik betragtede Prindsessen den forundret, saa lagde hun Korallerne tilside og kjærtegnede den. Men ikke saa saare var hun bleven lidt fortrolig med den, før den pludselig, rystende sig sælsomt, fløi ned af hendes Skjød og stod ved hendes Side, ikke som en vingelet Due, men som en smuk og kraftig Yngling. I det første Øieblik, hun saae det, blev hun forskrækket og vilde flygte, men da han saa tog hendes Haand og sagde, hvorfor han var kommen, og hvad der var lovet ham af Kongen, saa svandt atter hendes Frygt, og hun følte sig lykkelig ved, at en saa smuk, ung Mand skulde være hendes Brudgom. Et kort Minut saae hun frygtsomt ned for sig, saa gav hun ham den kostbare Ring, og ønskede ham, at han med den hurtigt og lykkelig maatte bringe hendes Fader Seiren. Marzi tog Ringen og takkede. Men for at Prindsessen, hvis der tilstødte ham noget Uheld paa Veien, kunde have et Tegn paa, hvem hun havde givet Ringen, rystede han sig, blev atter til en Due og sagde:

„Tag af mine Vinger smaa
Tvende Fjer, en guul, en blaa."

Og Prindsessen gjorde det, og i sin hvide Haand holdt hun to nydelige Fjer. Hun kyssede dem og gjemte dem. Men saa rystede igjen Duen sig, og i hendes Skjød laa en smuk Sølvgjedde og sagde:

„Tag af mine Skjel de smaa
Syv og gjem saa vel derpaa."

Saa tog Prindsessen ogsaa dem, og efter at have beundret dem, gjemte hun dem. Men nu rystede atter Gjedden sig, og ved Siden af hende stod en Hare og sagde:

„Klip med dine Fingre smaa
Halen af min Krop den graa."

Og Prindsessen tog Saxen og lagde Halen ved Siden af Fjerene og Skjællene og gjemte det Alt i en Æske. Saa rystede Haren sig, og nu stod atter Marzi for hende, kyssede ærbødig hendes Haand og tog saa Afsked med hende.

Prindsessen var benrykt over Alt, hvad hun saae, og da Marzi sagde Farvel, listede en Taare sig sagte ud af hendes Øie. Marzy bemærkede det og var ikke mindre henrykt end hun. Men til at opholde sig hos hende længere havde han ikke Tid. Rask forvandlede han sig til en Due, tog Ringen i sit Neb, og afsted gik det nu gjennem den klare Luft. I et Nu tilbagelagde han den lange Vei, og var kommen Leiren paa nogle Hundrede Skridt nær. Men saa reiste der sig en Storm, hvorimod det var ham umuligt at kæmpe sig frem. Da forvandlede han sig til en Hare og løb, saa hurtigt Benene kunde bære ham, Resten af Veien. Ringen holdt han mellem Tænderne.

Men snart skulde han erfare, at Misundelsen var vaagen, og at han havde faaet bittre Fjender. I Leiren havde en af hans Kammerater lagt Mærke til, at han løb bort som Hare, og han besluttede at passe paa ham, naar han kom tilbage. Ikke saa saare saae han nu en Hare komme løbende med en Ring i Munden, før han tog sin Bøsse, og neppe var den lagt til den ondskabsfuldes Kind, før Marzi laa svømmende i sit Blod. Saa tog Morderen Ringen og begav sig med den til Kongen.

Jublende tog Kongen mod Ringen og satte den paa sin Finger, og med Haand og Mund lovede han Overbringeren ikke at glemme sit Løfte.

Inden en Time var gaaet, havde Krigslykken vendt sig. Fjendens Hær var slaaet, den fjendtlige Fyrste falden, og belæsset med Byttet drog Kongen med sin seirrige Hær ind igjen i sin Hovedstad. Prindsessen saae sin Fader komme og jublede af Glæde. Men forgjæves søgte hendes Blik den smukke Kriger, der engang havde staaet ved hendes Side, han var ikke at see blandt alle dem, der løftede Banneret udenfor det kongelige Slot, og Roserne paa hendes Kinder bleve til hvide Lillier.

Men da traadte Kongen ind til hende, og efter at han havde kysset hende paa Panden, forestillede han hende den, som havde tilløiet sig Æren for at have hentet Ringen. „Denne brave Soldat," sagde Kongen, „har skaffet mig Seiren. Jeg har lovet ham din Haand, og imorgen skal dit Bryllup feires med Sang og Klang."

Prindsessen hørte med Forfærdelse Faderens Ord, men hun vilde ikke forstyrre Hjemkomstens Glæde ved sin Vægring. Taus trak hun sig tilbage og græd. Og da Solen Dagen efter gik op, da sad hun endnu, uden at have hengivet sig til Søvnen, med Taarerne strømmende ned af de blege Kinder. Da bad Kongen hende sige Grunden til hendes Sorg, og aabent sagde hun Alt, som hun meente det. Men da blev ogsaa Kongen alvorlig og lovede at tænke derover.

Imidlertid var Marzi som en stakkels dødskudt Hare bleven liggende paa Marken, og allerede begyndte Ravnene at flagre hen omkring den. Da kom der en gam-

mel Tigger gaaende, netop den samme, Marzi engang havde givet sin hele Arv. Han kjendte ham strax og sagde: „Hare, staae op og lev! Ryst dig og bliv Menneske igjen og gaa hen til Kongeborgen, hvor en Anden søger at indtage din Plads.“ Og neppe var det sagt, før Haren reiste sig og takkede Oldingen for, hvad han gjorde for ham. Saa forvandlede han sig atter til en Hare, og afsted gik det som tidligere, snart som Hare, snart som Gjedde, snart som Due.

Da han kom til Slottet, forvandlede han sig atter til Menneske og traadte ind til Kongen, men denne vilde ikke kjendes ved ham. Da bad han, om ikke Prindsessen maatte komme, og da nu Kongen betragtede ham nøiere og dog ligesom mindedes hans Ansigt, tilstod han Marzi Opfyldelsen af hans Bøn. Men ikke saa saare kom Prindsessen ind, før hun strax gjenkjendte ham og sagde: „Der staaer min rette Brudgom, den, der af mig modtog Ringen.“ Og nu hentede Prindsessen Æsken med Fjerene, Skjællene og Halen, og da Marzi i Alles Nærværelse havde forvandlet sig, og Fjer og Skjæl og Hale passede ind, hvor de hørte til, saae Kongen, at han var bleven bedragen. Da fortalte Marzi, hvorledes det var gaaet til, og øieblikkelig blev Bedrageren hængt op udenfor Slottet i en Galge. Men endnu samme Dag feiredes med stor Pragt Marzis Bryllup med Prindsessen.

Munken gaaer i Enge
Den lange Sommerdag,
Hvad gjør han der saalænge?
Ei ja, ei ja, ei ja!
Han plukker af de Roser,
Han samler af de Bær,
Og dertil Krusemynte
Alt til sin Hjertenskjær.
Munken breder ud sin Kappe saa blaa,
Han beder skjøn Jomfru at hvile derpaa.

Anm. Ovenstaaende Træsnit er skaaren af H. P. Hansen (ikke M. Hansen, som der stod i forrige Numer), efter Tegning af Chr. Deichmann

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Fortsat.)

Ved Siden af den lange Række Rovfuglebure findes ogsaa nogle, som indeholde forskjellige af Ravnefamilien. Vi see her den største af dem alle, Ravnen, desuden Krager, Raager, Alliker og den almindelige Skade; de ere Altædere, de tage Orme, Insecter, Aadsler, men ogsaa Fugleæg og Unger. Alle have de en egen Lyst til at stjæle Ting, som glimre, og gjemme dem; dette mærker man især, naar man har disse Fugle tæmmede. Fremfor alle andre Fugle lade de sig nemlig tæmme, og paa Grund af deres Klogskab og pudsige Indfald ere de meget morsomme. Man kan endog lære dem at efterligne den menneskelige Stemme og sige forskjellige Ord. Vi kjende jo alle Historien om Keiser Augustus's Ravn. I vild Tilstand leve de sammen i store Flokke, som om Efteraaret streife rundt. De holde sig nær til Menneskets Boliger, da der ofte falder Noget af til dem. De gaae i Plovfurerne efter Bonden for at pille Orme op. Men kommer man med en Bøsse og vil skyde dem, saa blive de strax opmærksomme paa Bøssen, og ere nu ligesaa sky, som de før vare frække. Ved deres Bygning maae vi mærke Næbet, som er stort, temmelig stærkt og kun lidet krummet, fremdeles de mørke Farver. I Modsætning hertil see vi den brune Skovskade med det smukke Speil paa Vingerne og Top paa Hovedet. Den findes hyppigt i vore Skove, hvor den morer sig med at efterligne alle andre Dyrs

Stemme. Saaledes kan den skrige høit som Kragerne, næsten tude som Uglerne, kukke som Gjøgen, ja, den skal kunne efterligne en Hests Vrinsken. Bag Pavillonen finde vi i et Buur den fra disse endeel forskjellige Ellekrage. Det er en høinordisk Fugl, som kun sjeldent kommer ned til os; den udmærker sig ved sine prægtige, næsten metallisk glindsende Farver. Gaae vi hen mod Forsiden af Pavillonen, finde vi flere store Bure, der indeholde en Mængde af de smaa Fugle, som ved deres smukke Sang, livlige Bevægelse og Farvepragt smykke Skovene. Det lønner sig nok at staae nogen Tid udenfor disse, see deres Færden og lytte til deres Sang. Ja, see, om I kunne finde og lære hver enkelt Fugls Sangmaade, thi de synge, som man siger, hver med sit Næb. Naar I da gaae ud i Skoven, kunne I kjende Fuglene paa deres Toner, skjøndt I blot høre, men ikke see dem. Vi have her Stæren med mørke, metalglindsende Fjer, kort Hale og et lige kantet, langt Næb, hvormed den stadig er i Bevægelse for at snappe Insecter og Orme. Den bygger ofte selskabeligt paa de samme Træer; den kan undertiden sees at sidde paa Ryggen af Køerne for at pille Insecter af dem. Den lader især Foraarsmorgen og Aften sin liflige Fløiten høre. Desuden er der Stillidser og Sidskener m. fl. Vi finde her ogsaa udenlandske Smaafugle, som den ostindiske Riisfugl med hvide Kinder og lyserødt Næb, de saakaldte Nonner med bruun Krop og hvidt Hoved og Indigofugle, hvis Han er mørkeblaa som Indigo, medens Hunnen er graalig og endeel andre.

De næste Fugle, vi nu ville see til, ere Klattrefuglene,

saa kaldte fordi deres Fødder ere indrettede til Klattring, idet de have to Tæer bagtil og to fortil. De indenlandske Klattrere finde vi ingen af, nemlig Gjøgen og Spætten, thi som udelukkende Insectædere ere de vanskelige at have i Fangenskab, derimod finde vi de frugtædende Popegøier. Nu da det er koldt, maae vi søge dem inde i Overvintringshuset; men om Sommeren sidde de deels i Pavillonen, deels i Bure foran den. Poppegøierne leve i Mængde i Skovene i Troperne, hvor de ved deres prægtige Farver, Klattren paa Træerne og den stadig pluddrende Lyd, der undertiden afbrydes af gjennemtrængende Skrig, i høi Grad bidrage til at give Tropeskovene deres Eiendommelighed. De Dyr, som der i Hyppighed kappes med Poppegøierne, som ogsaa klattre i Træer og ligesaa kvikt lade deres Stemme høre, ere Aberne; hvor heldigt, at disse Kammerater fra de sydlige Skove ogsaa her i Overvintringshuset ere komne hinanden saa nær. Vi kunne ved det Dyreskrig herinde, der ingenlunde lyder godt i vore Øren, tænke os, med lidt Phantasi tilhjælp, hensatte i en sydlig Skov. I overført Betydning bruge vi Ordene Abe og Poppegøie som Udtryk for en Efterligner. Vi kunne godt her undersøge med hvad Ret. Aberne efterligne mest med Grimacer og Gebærder, hvad vi gjøre. Poppegøierne efterligne mest vor Tale; tale vi høit, saa skrige de alle med paa eengang, og efterhaandeu, naar Poppegøien har hørt Ord mange Gange gjentagne, saa kan den tilsidst selv sige dem.

Naar Poppegøierne klattre, bruge de Næbet tilhjelp som en tredie Fod, idet de hage sig fast med det, enten det gaaer opad eller nedad Burets Gitter. Det minder

ogsaa om Aberne, naar man seer dem spise, de holde da ofte Føden med den ene Fod op til Munden. Næbet, som er stort, krumt og med en lang Spids paa Overnæbet, passer fremdeles til at bide deels Stykker ud af de saftige Frugter, deels knække haardskallede Frugter, som er deres Føde i vild Tilstand. Næbet er saa stærkt, at de store Poppegøier dermed formaae at rive den Kjæde over, hvormed de ere lænkede om Benene.

Af de forskjellige Arter, her ere, kunne vi mærke os Araerne med de nøgne Kinder og den lange, spidse Hale; de leve i Brasilien. Kakaduerne med den store Top leve i Ostindien. Fremdeles Nympherne fra Nyholland med lang, spids Hale, guul Top og graalig Farve, og de smaa, grønne, nyhollandske Selskabspoppegøier, som ere bragte til her at lægge Æg og faae Unger. Poppegøiernes Reder ere i hule Træer, og Ungerne komme ikke ud af Æggene paa samme Tid, men een for een.

Vi finde andre Fugle, som have Fødderne indrettede til at gaae med, hvor Bagtaaen er lille, de kaldes Gang- eller Hønsefuglene. Som Overgang til dem ville vi dog først see Duerne, som findes i et stor Buur i Nærheden af Havens Indgang. Her er en Samling af tamme Racer, de have alle mulige Farvetegninger, og selve Kroppens Bygning er forskjellig hos dem. De gaae godt paa Jorden kunne tillige godt flyve og sidde paa Grene. Med det lille Næb pille de Frø og Korn op, som er deres Næring. Af vilde Duer finde vi Ringduen, den er blaa med en vid Ring om Halsen, og Latterduen, hvis Kurren lyder som et Menneskes Latter.

Af Høns see vi først en Masse Racer af den tamme Høne. De have de besynderligste Former, og hvordan de oprindelige Høns saae ud inden de bleve tæmmede, er vist ikke godt at sige. Nogle ere ganske smaa som vore Kyllinger, de saakaldte Bantamhøns, i Modsætning til de store klodsede Cochinchinesere, andre have en stor Fjertop paa Hovedet, der næsten skjuler Øinene, Brabanterne, andre, Purhønsene, see ud, som Navnet antyder; endelig de hvide Silkehøns, hvis Fjer ligne hvide Haar, omtrent som Kaninens.

(Sluttes.)

Fire Ønsker.

(Frit efter Rückert ved Gerson.)

Gid jeg Bjerget var det høie,
Som mod Himlens Hvælving naaer,
Medens Foden dybt i Jorden
Staaer urokket Aar for Aar!

Gid jeg Kilden var den lille,
Som fra Klippens Gruus og Steen
Gjennem Tiderne ustandset
Rinder sølverklar og reen!

Gid jeg Træet var, hvis Rødder
Række dybt i Havet ind,
Medens Kronen solbeskinnet
Kysses sundt af Luft og Vind!

Gid jeg Fuglen var den lille,
Der af uforandret Trang
Sorgløs for den Dag, der kommer,
Bringer Gud sin Pris i Sang!

Nødden knækket.

(See foregaaende Numer.)

Floden „Rhinen".

Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.
Trykt hos F. E. Bording.

For Børn,

et Ugeskrift,

redigeret af Jul. Chr. Gerson.

№ 13. Søndagen den 27. December. 1868.

Nytaarsnat.

(Af Gerson.)

Til Jorden svæve fra Himlens Blaa
I Nytaarsnatten de Engle smaa.

Naar bedst vi sove med Blus paa Kind,
De trine sagte i Stuen ind.

Der staae de tause, som tyst de kom,
Og lytte til, hvad vi drømme om.

Thi Nytaarsnat vi, os ubevidst,
Vor Gjerning skrifte fra Først til Sidst.

Og var vor Idræt hver Aarets Stund
Saa god og reen, vi den evned kun.

De bøie mildt mod vor Seng sig hen,
Og skilles nødig derfra igjen.

Men vandred syndig vi hen vor Gang
Var lukt vort Hjerte for Andres Trang.

Med dybe Suk fra vor Dør de gaae,
Og der er Sorg mellem Engle smaa.

Billedet paa Væggen.

(En Fortælling af Gerson.)

Et prægtigt lille Værelse havde Christian, Consul Jensens Søn, og paa den ene Væg nærmest Vinduet hang hans Faders Billed. Consulen var død for flere Aar siden, men mangen Gang, naar hans lille Søn betragtede Billedet, forekom det ham, som om det pludselig blev levende, og som om de milde Öine saae ned paa ham og fulgte ham med kjærlig Deeltagelse. Det var heller ikke nogen ringe Maler, der havde malet det. Det var en virkelig Kunstner, der ikke blot havde givet det en ydre Lighed med den Afdøde, men ogsaa havde forstaaet at tage det Sjælelige med. Billedet havde Christian derfor ogsaa faaet inderlig kjært, og det var endogsaa af og til, især i Skumringen, hændet ham, at han havde talt til det, og at det da havde forekommet ham, som havde det svaret. Dette var dog aldrig skeet, uden naar han var alene i Værelset, og der var ganske stille. Naar der var Andre inde hos ham, og det var der meget ofte, saa var der saa Meget, der optog hans Tanker, at han vel ikke glemte Billedet, men dog ikke saae saaledes paa det, at det levede i den Grad op for ham, som naar Alt var tyst og han var ene. Havde han nu hele Dagen igjennem været flittig og lydig, og

han da i et stille Øieblik betragtede Billedet, saa syntes det ham, at Faderen smilte venlig ned til ham, og naar han gik ind til sin Moder og Søskende, for at glæde sig med dem og lege, saa var han saa let i Sindet som Fuglen, der flyver i Luften. Alt jublede og sang inden i ham. Men havde han ikke baaret sig ad, som han skulde, saa syntes han, at Faderens Ansigt paa Billedet blev mindre mildt, ja stundom endogsaa strengt, og taus sneg han sig ind til sine Søskende og deeltog kun trykket i deres Leg. Og hans Moder, der vel forstod, hvorledes han havde det, talte da ofte med sin lille Søn om den Afdøde, om hvor god han havde været, og hvorledes de Døde paa en Maade, vi ikke kunne fatte, omsvæve de Levende, de ret af Hjertet havde kjær. Ja, engang havde hun peget op mod Stjernerne og sagt, at det var fra dem de Afdøde kom ned, for at see til deres Kjære, og Stjernerne havde da ogsaa for Drengens Øine skinnet saa forunderlig drømmeagtigt, at Straalerne, der udgik fra dem, samlede sig til et Billed, der ganske lignede Billedet paa Væggen.

En Dag legede Christian, efterat han var færdig med at læse og skrive, med sin lille Søster Margrete, der endnu ikke kunde tale ret forstaaeligt. Paa Bordet stod der en smuk Blomstervase, der engang havde været en Gave til Moderen paa hendes Fødselsdag. Under Legen kom de Bordet for nær, og Christian rev den kostbare Vase ned, saa at den faldt klingrende mod Gulvet og søndersloges. Et Øieblik stod Christian forskrækket og tænkte paa at bede Moderen tilgive ham. Men saa faldt det ham ind, at han ved at vælte Skylden

paa sin lille Søster Marie, der jo lettere kunde undskyldes og heller ikke godt kunde forsvare sig, kunde slippe nemmere fra det, og da Moderen kom ind, sagde han, at hans lille Søster var den Skyldige. Vel rødmede han, idet han sagde det, men da hans Moder ikke lagde Mærke dertil, men stadig betragtede det sønderslagne Porcellain, slap han foreløbig med den Skræk, han havde havt. Taus samlede Moderen Stykkerne op af den Gave, hun engang havde sat Pris paa, og da hun havde gjort det, kyssede hun ham endogsaa, og sagde, at hun, da han havde været flittig, havde indbudet en af hans Kammerater til at besøge ham om Aftenen. Taknemmelig derfor, havde han nær tilstaaet, hvor lidet han netop den Dag havde fortjent hendes Godhed, men saa tabte det Gode i ham atter Magten, og han forlod hende, uden at tilstaae sin Brøde.

Da han var kommen ind i sit Værelse, syntes han, at Faderens Billed ikke saae ud som ellers. De milde Øine vare blevne alvorlige, den klare Pande streng og fuld af Rynker, og da han havde betragtet Billedet lidt, forekom det ham, at det ligesom traadte ud af Rammen og saae truende paa ham. Tung om Hjertet slog han Øinene ned. Men saa mindedes han et lille Vers, han engang havde lært, og som lød saaledes:

Hold ved Gud, han er din Skaber,
Hold ved Alt, hvad der er godt,
Hold ved Sandhed først og fremmest
Uden Sky i Stort og Smaat.

og da han i Tankerne havde gjennemgaaet Verset og saa atter saae op paa Billedet, kom der ham en Taare

i Diet, og han tænkte et Dieblik paa at gaae ind til sin Moder og tilstaae, at han havde skuffet hende. Men saa kom uheldigviis hans Skolekammerat, for at lege med ham, og det gode Forsæt blev atter qvalt.

Under Legen var Christian ikke saa munter som ellers, og han kunde ikke skjule for sin Legebroder, at han syntes, Faderens Dine saae strengt ned fra Billedet. Hans Kammerat raadede ham til at hænge et Klæde over det, og skjøndt Christian i Begyndelsen ikke ret syntes om det, hjalp han dog denne, da han stod op paa en Stol for at udføre sin Bedrift. Og saa legede de paany, uden at Christian dog derfor blev gladere.

Da Christian havde spiist til Aften med sin Gjæst ovre hos Moderen, og efter hans Bortgang atter kom ind paa sit Kammer, hang Klædet endnu over Billedet, og Maanen skinnede ind i Værelset. Af sin Moder havde han lært at bede sin Aftenbøn, før han gik tilsengs, og han gik hen til Vinduet, for at see op til Stjernerne, medens han bad. Men da syntes det ham, at een Stjerne skinnede stærkere end de andre, til den efterhaanden dannede sig til et Billed, netop som Billedet paa Væggen, kun at Blikket endnu var langt strengere, og at der om Munden var et sørgmodigt Smil. Om Stjernen kunde han intet Klæde hænge, og da han begyndte paa sit Fadervor, forvirredes han og havde glemt, hvad han dog ellers Ord til andet kunde udenad. Saa gik han ogsaa bort fra Vinduet, for den Aften at undlade at bede. Men pludselig var det ham, som hørte han en sagte Røst bebreidende nævne hans Navn, og forskrækket gik han ind igjen til sin Moder og

fortalte hende om sin Angst, uden dog at sige Grunden til den. Kjærlig fulgte Moderen ham over i hans Værelse og tændte Lys derinde. Men da saae hun, at Faderens Billed var tildækket, og hun anede, at der maatte være skeet noget Urigtigt. Indtrængende spurgte hun Christian derom, og nu tilstod han, at han havde skuffet hende, og at Billedet var blevet dækket til, fordi det havde betragtet ham strengt.

Et kort Minut stod Moderen bekymret og saae paa sin Søn, men da han gjentagen bad hende tilgive, hvad han havde gjort, tilgav hun ham. Og saa gik hun hen og tog Klædet bort fra Billedet. Bange løftede Christian sine Øine; men han behøvede ikke mere at ængstes, det saae atter mildt og velsignet ned paa ham, og der var ikke Spor af Misfornøielse i dets Udtryk. Og da Moderen igjen slukkede Lyset, og det lille Vers, Christian engang havde lært:

Vogt over mig, du kjære Gud,
Naar nu jeg slukker Lyset ud!

randt ham i Tankerne, da følte han sig atter let, og det var som Alt, hvad der nylig havde trykket og ængstet ham, var bortblæst. Men Moderen blev i hans Kammer, til han var kommen i Seng, og da hun sagde: „Godnat!" til ham, faldt hans Blik paa den samme Stjerne, der nys havde forfærdet ham. Men nu skinnede den roligt og smukt.

Sov min søde Stump, sov ind!
Vil Du smukt nu Øiet lukke
Skal jeg sige: Kjære Dukke,
Søde lille Stump, sov ind!

En Vandring i zoologisk Have.

(Af cand. med. Sommerfeldt.)

(Sluttet.)

Vi have nu seet de ved Cultur forandrede Former, men her er ogsaa andre, som have bibeholdt deres oprindelige Udseende, saaledes Vagtelen og Agerhønen, der boe vilde paa vore Marker og ved deres graalige Farver let kunne skjule sig mellem Blade og Græs. Som Modsætning til dem see vi Fasanerne og Paafuglene med de glimrende, pragtfulde Fjer; de nedstamme fra China. Der, hvor hele Naturen er saa rig paa prægtige Farver, undrer det os ikke, at ogsaa Fuglene

ere det. Disse prægtige Klæder ere ikke ligeligt uddeelte, thi det er kun Hannerne, som ere i Besiddelse af dem. Hunnerne, der ere mindre, maae nøies med simplere og ingenlunde glimrende Fjer. Alle Hønsene have temmelig korte Vinger og flyve kun daarligt.

Lige bag Hønsene i Indhegningen træffe vi en Fugl, der ganske har mistet Flyveevnen, den nyhollandske Kasuar. Hos denne Fugl mangler aldeles Vingerne, Fjerene, der ere opløste, ere dobbelte og ligne Haar. Fuglen, som næsten er mandshøi, har i Modsætning til de tidligere omtalte Fugle faaet lange, stærke Bagbeen, med hvilke den overordentlig hurtigt kan løbe afsted. Med det hønseagtige lille Næb tager den mest Planteføde.

Vi gaae nu over til en anden Orden af Fuglene, der ogsaa have lange Been; men de ere tynde, ikke indrettede til at løbe med, men til at vade i Vandet.

Strax tilhøire for Indgangen see vi Tranen, en stor og smuk Fugl med graablaa Fjer, rødlig Top paa Hovedet og Vingefjerene bagtil krusede. Den er som de fleste Vadere Trækfugl og findes undertiden hos os. Tranen gjør af og til løierlige Spring, deraf Navnet Tranedands. Naar I gjentagne Gange hilse paa den med eders Hatte, saa kunne I faae den til at dandse. Ved Siden af den see vi Marabustorken, der med sit skallede Hoved, og især naar den staaer aldeles ubevægelig paa et Been, ligner en gammel Gransker. Dens Næb er meget stort, dermed tager den Frøer osv., men ogsaa Aadsler. I dens Hjem, Ostindien, seer man den gaae paa Gaderne i Byerne, da den fredes. Denne her har den besynderlige Vane, at den kaster sit

Skarn ned ad sine egne Fødder. For at see Storke, der findes hos os, maa vi gaae ned til den lille Park. Der have vi den hvide Stork med de røde Been, som I alle kjende, men her er ogsaa en sort Stork, som af og til viser sig i Jylland. Af andre Vadere finde vi her den kjønne Fiskeheire med de lyse, blaagraa Fjer og Nakketop. Naar den fanger Fiskene, saa vader den ud i Vandet og staaer der ganske rolig, til Fiskene komme hen til dens Fødder, saa napper den dem. Fiskerne paastaae, at det er dens Fødders Udseende, som lokker Fiskene.

Vi maae ikke oversee den Mængde mindre Vadere, her findes, og som i urolig Bevægelse fare frem og tilbage, naar I kaste smaa Stykker Brød ud. Der er Viben med Nakketop, som vi kjende fra vore Marker, hvor den flyver urolig om, skrigende: „Tyvit, tyvit!" De livligste ere dog de mangefarvede Brushøns, hvor Hannen har den store Fjerpude paa Brystet, og som stadig som Fægtemestere bruge Næbene mod hinanden.

Vi gaae nu tilsidst ned til den store Park, hvor vi træffe alle de Fugle, som ikke nøies med at vade, men som med deres Svømmefødder ere istand til at svømme paa og under Vandet. For at faae disse nærmere til os, lader os da kaste noget Brød i Vandet, saa komme de Alle skyndsomst svømmende. Tiden og Pladsen tillade os desværre ikke at omtale dem saa vidtløftigt som ønskeligt. Vi see her blandt de største Svanerne, og af dem dels vor almindelige Knubsvane, fremdeles Sangsvanen med den bageste Deel af Næbet gult, den forreste Ende sort. Af og til lader den sin Sang høre, der lyder som en skingrende Trompet. Endelig den

smukke sorte Svane fra Nyholland, desuden en Mængde forskjellige Gjæs og Ænder. Det er morsomt at see dem søge Føden under Vandet, idet nogle kun formaae at stikke Hoved og Hals under Vandets Overflade, de saakaldte Grundere, medens andre gaae heelt tilbunds, Svømmedykkerne. Andre Svømmefugle, som ere udmærkede Flyvere, styrte sig høit fra Luften ned i Vandet, de kaldes Styrtedykkere; af dem træffe vi nogle: Maagerne; men da deres Vinger ere stækkede, foretrække de at gaae paa Bredderne af Parken. Den Graadighed, hvormed de tidligere fulgte Skibene, for at snappe, hvad der kom frem i Kjølvandet, vise de her ved under Hyl, Skrig og Slagsmaal at sluge de tilkastede Brødstumper.

Nu, da vi have seet Dyrene i Haven, troe I maaskee, der ikke er Mere, men hvis vi komme om Sommeren, naar alle Blomster ere udsprungne, saa kunne vi desuden glæde os over den rige Samling af sjeldne Planter her er, og som gjør Haven endmere afvexlende og smuk. Men inden vi forlade den, ville vi dog takke den Mand, som har forskaffet os Muligheden for her at have kunnet tilbringe nogle, som jeg haaber, underholdende og nyttige Timer, Dr. Kjærbølling, der ved egne Midler, Udholdenhed og Dygtighed har grundlagt Haven.

Den lille Tyv.

(Efter Güll ved Gerson.)

En Tyv er min Datter,
Mærk vel mine Ord,
Hun stjæler mit Hjerte,
Naar mindst jeg det troer.

En Tyv er min Datter,
Hver Dag og hver Stund,
Hun stjæler mig Kysset
Med Smil fra min Mund.

Josephine Beauharnais Søn.

(Af n.)

Det var i Aaret 1796, Napoleon Bonaparte var dengang netop bleven berømt. Da traadte en Dag en Dreng paa tolv Aar ind i hans Stue, det var en Søn af General Beauharnais, der blev guillotineret i 1794. Faa Timer før han døde havde han skrevet et Brev til sin Hustru, Creolerinden Josephine, som han have ægtet, medens han i Tjenesten opholdt sig paa Øen Martinique, og i dette Brev anbefalet hende sine Børn. Det var hans Søn Eugen, som nu traadte ind hos Napoleon. „Hvad hedder Du, min lille Ven?" spurgte Generalen. Eugen siger nu sit Navn og fortæller, hvorledes han Fader blev uskyldig henrettet, samt hvorledes han nu levede med sin Moder i Nød. Han slutter med at bede Generalen gjengive ham hans Faders Sværd. Napoleon betragter Drengen og røres ved hans Skjæbne og kjække Fremtræden; han lover ham at opfylde hans Bøn og lader saa Drengen, der er dybt bevæget, gaae. Men Bonaparte glemte ham ikke, saalidt som Drengen glemte den berømte General. For sin Moder havde Eugen ikke Ord nok til at prise Napoleons Godhed, og den unge Enke ansaae det for sin Pligt at gaae til Bonaparte, for at takke ham paa Sønnens Vegne. Hendes

Besøg hos Generalen fulgtes af Generalens Besøg hos hende, og den 9de Marts 1796 ægtede Napoleon Josephine, General Beauharnais Enke. Eugen havde atter en Fader, og denne Fader, der snart blev Førsteconsul og derefter Keiser, gav Eugen Leilighed til at bruge Faderens Sværd. Eugen gik med Napoleon over Alperne og tog Deel i Felttogene og Seirene i Italien, han drog med ham til Ægypten, og steg hurtigt til de høieste Ærespøster. Ja, da Napoleon blev Keiser, gjorde han Eugen til Prinds, adopterede ham som sin Søn og udnævnte ham i Aaret 1807 til Arving af Kongeriget Italien.

Eugen Beauharnais blev, smnk som han var, den franske Armees Yndling. Efter Slaget ved Dresden gik han, paa Napoleons Befaling, til det truede Italien, og de allierede Magter tilbøde ham efter Keiserens Nederlag, hvis han vilde falde fra Napoleon, Storhertugdømmet Genua. Men Eugen skrev til den russiske Keiser Alexander: „Før sønderbryder jeg mit Sværd, end jeg forraader Napoleon og Frankrig!" Bonaparte havde jo givet ham Sværdet, og et ædelt Hjerte glemmer ikke Velgjerninger.

Eugen døde den 21de Februar 1824, men han tog et hædret Navn med i Graven. Og hele sit Livs Lykke skyldte han sin freidige Optræden overfor General Bonaparte, medens han endnu kun var en Dreng paa tolv Aar.

Bognyt for Børn.

„**Børnefortællinger**" efter Topelius, udkommen paa Michaelsen og Tillges Forlag er iblandt de til Julen udkomne Bøger en af dem, der vil læses med meest Fornøielse af dem, for hvem den er bestemt. Samtlige Fortællinger ere tiltalende for Barnet og gaaer ikke ud over dets Forestillingsevne. At den er udstyret med sex nette Tegningre, forhøier dens Værrdi.

Rettelser. Side 123, 6te Linie f. o. sund, læs: ung. Side 151, 13 Linie f n. „Samfundet", læs: Samfærdselen.

Forlagt af C. H. Bielefeldt og F. E. Bording.

Trykt hos F. E. Bording.

C1

B18

200